

பெ. வி. பி. பி.

சுபமஸ்து.

பக்கையறையிற் பாசாங்குசெய்த

பங்கஜவல்லிக் கதை.

இஃது,

திருமயிலை வித்வான்

சண்முகம்பிள்ளையவர்களின்

மாணவரும்,

ஜீவரத்னம், மனமோஹினி, விசாலாக்ஷி, அந்தப்புராக்ஷியம்,

பழமொழிக்கதைகள், மோஹனசுந்தரி முதலிய

நாவல்களின் நூலாசிரியருமாகிய

திருமயிலை

இராமலிங்கமுதலியாரவர்களால்

எழுதப்பட்டது.

சுத்தப்]

[பதிப்பு.

எஸ். பி. இராஜாராமவர்களாற்

றமது

சென்னை - சூலை :

ஸன் ஆப் இந்தியா பிரஸ்ஸிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றன,

1911.

(Registered Copy Right.)

நூதன புத்தக விளம்பரம்.

பிருஹஜ்ஜாதகமென்னும்

மங்களேஸ்வரியம்.

இது மகாசோதிட சாஸ்திரங்களிலொன்ற மேலும் ஓராசாரம் பராசாரியம் முதலிய சோதிட சாஸ்திரங்களுக்கும் இணையானது எல்லாச் சோதிடர்களும் கையாளத்தகுந்த இச்சாஸ்திரம், முக்காலத்ததாயும் மகாசிரேஷ்டமானதாயு மிருப்பதால் இதைப்பற்றி அதிகமாய் தெரிவிக்க வேண்டியதில்லை. இஃனுண்மை பரம்பரையான சோதிடர்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியவருமென்பது உண்மையே. புத்தகம் 1-க்கு விலை ரூபா 1 4 0

மோகனசுந்தரி.

உலகத்தில் மாற்றாந்தாயாக வருபவள், முதற்றாத்தினுடைய மக்களைப் படுத்தும்பாடு இவ்வளவு வன்வனவல்ல என்பதை அனுபவிக்க அறிந்தேயிட்டுப் பார்ப்பவர்கள் உலகத்தில் நடக்கும் மாற்றாந்தாயின் அக்ரமத்தைப் பற்றியே இக்கதையில் எழுதியிருக்கிறது இதன் விலை அணை-6. வி-பி-சார்ஜ் அணை-2.

சுந்தரான்கி.

இது கவீனமானதொரு தமிழ்சாட்டுக்கதை, அனேக நீதி போதங்களை யடக்கி வாசிப்பவர்களுக்கு தெலிட்டாத இன்பத்தைக்கொடுக்கும் தன்மையானது ஆதிமுதல் உந்தம் வரையில் எவிய தமிழ் வசனகூடையில் எழுதப்பட்டிருப்பதால் சாமானிய படிப்பினையுடைய நம் பெண்மக்களுக்கூட வாசிக்கலாம்.

இதன் விலை அணை-6. வி-பி-சார்ஜ் அணை-2.

ஹைமவதிக்கதை.

இக்கதை வாசிப்போரும் நற்புத்தியும் ஆசாரியபத்தியும் அரிய புத்தியும் சரபானுக்கிரக சக்தியும் உண்டாகுமென்பதற்கு யாதொருதடையுமில்லை. இக்கதையின் பெருமையைப் பூரணமாகச்சொல்லில் மிகவும் விரிவாகப்படியால் சுருக்கமாக வரையலாயிற்று. புத்தகம் 1-க்கு அணை-12. வி-பி-சார்ஜ் அணை-3.

எஸ். பி. இராஜாராம் அண்டு கோ,

நெ-14. ஆரிமுத்துமேஸ்திரி தெருவு,

கூகா போஸ்டு, மதராஸ்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

சோடசாவதானி

கோட்டாறு, காட்ப. செய்குத்தம்மிப்பாவலரவர்கள்

இயற்றிய

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

வின்கிடந்தகெழுமகிவின்வியன்கிடந்தயன்கிடந்துமிளிர்த்தெஞ்ஞான்று
மண்கிடந்தமலைகிடந்தவன்கிடந்தவெப்பொருளுமயங்கவாரி
யொண்கிடந்தமணித் துருவோடுருக்கிடந்தபாலாறுற்றோடன்மேவும்
பண்கிடந்தபொற்றிணையின்புண்கிடந்தகாஞ்சியெனப்பலருந்தேத்து (க)

நீருடுத்தபெருங்கயத்தினி லெயுடுத்தகெழுமகையினிறதென்பொங்கி
நேருடுத்தடைமலை - நகரணிநறந்துதததுறையடுத்ததுநிலவியாண்டிம்
பாருடுத்தவவத்துதித்தபாருடுத்தவவலிறத்துப்பலன்செய்கிற்து
பேருடுத்தவனனொருவாப்பலனுத்தமயிலையெனும்பேருத்தமாரோ. (உ)

இத்தகைபெருப்பெயினிசையே மரணமரபுயர்வுற்றிலகவந்தோ
னெத்தகையமாவறனுமிபற்றிவாரித்திரன்பெற்றிருக்குந்தாரு
வொத்தகையாரேனங்கியுமாரசாயிப்பெயர்கொண்டலவும்வள்ளல்
வித்தகையமில்லத்தமிழையாடற்றதவம்முரிந்தவனவின்னப்பொற்றோன். (ங)

கீருடையதெளிவுடையதிருமயிலைச்சுண்டுகளுத்தேசிகன்பாற்
பேருடையபன்னுலும்பெருமைபெறத்தற்றுணர்ந்தபெற்றியான்
நேருடையவிதமுடையவிசையுடையனென்மிசையில்கென்முந்நகர
நாட்டையலலுண்டபாளுமிறுமிபாயிலியகாவலெனே. (ச)

விரும்புமனமோகினிவிசாலாகுழிவரத்தமன்மையாபுந்
தரும்பழமொழிக்கதைகளதிரவத்பொக்கிவதத்தினொடுதகையமிக்க
பெருக்கொருளுக்கிடமெனும்த்தப்புவிரகசியுத்தபெயராற்பன்னூற்
தரும்பிரதமர்க்கனிபின்னாக்கியலருவகவருள்காட்சிபுள்ளோன். (ஞ)

உள்ளவிலுள்ளமனைப்பலருமுண்மைபொடுவேண்டியினுமுயர்ந்தவோற்றான்
விள்ளவெனவிளக்கவற்பங்கதவல்லியெனும்பெயரினவிளக்கவாய்த்தோர்
உள்ளமசித்தவரவான்றபொருள்பொதித்துச்சந்ததமுமுலகினுள்ளே
தள்ளரியபெருமைமிருத்திழ்கையிலொருபுனுலுச்சமைத்தான்யன்னை. (சு)

அத்தமிகப்பெற்றிலகும்த்தகயதூற்றுகருத்தகயடுத்திநோக்கித்
சின்னையுறமாருவத்துவறுபாமிடிபிணிமுதலாத்திமையாயு
நந்தவமரபதிக்குரையகெமையுயர்பதத்திசுட்டியின்பந்
தத்தருளுமென்னிலதன்னைமெயவாத்தெளித்துணர்ந்துசாற்றுவாரே. (ஈ)

மு க் வு ரை ர்.

பங்கஜவல்லி என்னும் இக்கதையைப் படிக்கும் வாசகர்க்கு உலகவிவகாரத்திலும் சாஸ்திரக்கருத்திலும் தெளிவுண்டாகவேண்டுமென்னுங்கருத்தால், இக்கதையில் பிரசங்கமென்றொரு விஷயத்தை வருவித்துக்கொண்டு, அதில் அநேக அரியவிஷயங்களை எடுத்துக் காட்டியுள்ளோம். யின் விஷயங்கள் நிரம்பிய கதையைப் படித்து யா தொரு பயனும் பெறாத மாந்தர்கட்கு இது ஏற்ற பிரயோஜனத்தைத் தருமென்பது ஒருதலை. தற்காலத்தில் எண்ணிறந்த நவீன கதைகளா ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வெளிவந் துலாவுகின்றன. அவற்றுள் புத்திமான்களால் மெச்சக்கூடியவை வெகு சிலவேயாம். மற்றவைகள், "ஞானிகளாடுங்கூத்தோடே நானுமாடுகிறேன்*த்தோடே" என்றபடி, இரண்டொரு வாக்கியங்களும் பிழையின்றி யெழுதத் தெரியாத பெற்றியாளரால் தம் மனம் போனவாறெல்லாம் அப்பிய ஆபாசமொழிகளை உபயோகித்து முன்னுக்குப்பின் முரண்படும் விஷயங்கள் நிரம்பிய ஆபாசக்களஞ்சியங்களேயாம். இன்னோர் நெற்றியில் கட்டியுள்ள பட்டயப்பட்டமே வெகு நீளமுடைத்து. அவர்களுடைய பட்டப்பெயர்க்குப்பொருள் தெரிந்துகொள்வதே மிகக் கஷ்ட சாத்தியமாய் யிருக்கும்.

அறிஞரால் எழுதிய நாவல்களை வாங்கி வாசித்த புத்திமான்கள் மற்ரைப் பெயரால் வெளியிடப்பட்ட உள்ளனவும் வாசிக்கத் தகுதியுடைத்தென் மெண்ணி, முழநிகளப் பட்டப்பேருடைய மூக்கர்கள் முரண்படு கதைகளையும் வாங்கி வாசித்துத்தங்களைத் தாங்களே நொந்து கொள்கின்றனர். பின்னர், அறிஞர்தால் விளையாடவது கஷ்டமாய் விடுகிறது, ஏனெனில், வெளிநாட்டினர் முன்னே பொருள் கொடுத்து வாங்கி வாசித்த பின்னரே உயர்வு தாழ்வு தெரியவேண்டி யிருத்தலால் என்க.

இனி, நாவல்களை வாங்கி வாசிக்குங் கருத்துடையவர்கள் அந் துலாசிரியர் பெயர், அவருடைய ஆற்றல் முதலியன தெரிந்து அதன்பின்னர் கோடலே உசிதமாம்.

சுபமஸ்து.

படுக்கையறையிற் பாசாங்குசெய்த

பங்கஜவல்லிக் கதை.

“பாரதம் பண்டபுராணம்” “இராமாயணம்” “ரங்குபுராணம்” என்று ஓர் பழமொழி வழங்குகின்றது. இதன் தாத்தர்யமென்ன? பாரதக்கதை நடந்தேறிய காலத்தும், இராமாயணக்கதை நடந்த காலத்தும் வியபிசாரத்வம் விசேஷமாக நடந்திருந்தது என்பதே. ஆம். அக்காலத்தில் பிராஜாகோஷ்டி மிகக்குறைந்திருந்த காலமாதலால், அப்போது அதனை விருத்திசெய்யும் கருத்துடைய தயாசம்பன்னர்களாகிய முனிசிரேஷ்டர்கள், சந்ததியில்லாத தம்பி மனைவியை வயதின் மூத்ததமையனும். குருசிரேஷ்டர்களும், முனிபுங்கவருங்கூடி சந்தானவிருத்தி செய்யலாமென்றும், அதுதோஷமாகாதென்றும் ஓர் சட்ட மேற்படுத்தினார்கள். அவ் வேற்பாட்டை இப்போது நாம் ஆழ்ந்து யோசித்தால் அது தவறல்லவென்றும், அக்காலத்துக்கு அது அவஸ்யமானதே யென்றும் தோற்றமற்போகாது. அக்காலத்தில் தாய் தந்தையரிடத்தும் தமக்கு வயதின் மூத்த முதியோரிடத்தும் அந்தணரிடத்தும், ஆசிரியரிடத்தும், அச்சத்தோடுகூடிய பக்தியுடையவர்களாயிருந்தார்களென்று பாரத ராமாயணங்களில் தெளிவாய் விளங்குகின்ற தென்பதனை யெவரும் ஆகேஷியார். இக்கருத்துணராத தற்காலத்துப் பிராஜைகளிற் சிலர் தமக்குரிய அளவில் நின்று காலத்தைக் கழிக்கமாட்டாமல் தலைப்பிற்கூறியுள்ள பழமொழிகளைக் கூறிக்கொண்டு பாபத்திற்குளாக்கும் பரதார கமனஞ்செய்ய அஞ்சாத தீரர்களாயினர். மோக்ஷம்-நரகம், நன்மை-தீமை முதலிய பாகுபாடுகளை உண்மையென நம்பி வாழ்நாளை அச்சத்தோடு கழித்துவரும் இல்லற வாழ்க்கையிலுள்ள பெண்களுக்கு, பாரத ராமாயணங்களிலுள்ள சில கதைகளையும், மற்றைக் கதைகளையும் எடுத்துக்கூறி, கண்டபுருடர்களைப் பெண்கள் சேர்வது பண்டைக்காலத்து வழ

க்கமென்றும், அது பாவமாகா தென்றும், மோகூ நரக மென்பன வெல்லாம் இடையிற் கட்டிவிட்ட கட்டுக்கதைகளென்றும், தேகத் தோடு தேகம் சம்பந்தப்படுவதனால் பாபமாகா தென்றும், தேகம்பா ண்டத்தைப்போல பிரிதிவிசத்தான ஜடமாதலால், உணர்ச்சி யற்ற அதற்குப் பாபசம்பந்தங் கூறுதல் ஆபாசப் பொய்ம்மொழி யென் றும் கூறி, பேதை மதியினர்களாகிய பெண்களை ஏமாற்றி அவர்கள் கற்பைக்கெடுத்துக் களிக்கின்றார்கள். இதுகள்வனாவான் தான் செய் யும் தொழிலும் நியாயமென்று நினைத்திருப்பதுபோலாம்.

“கற்பெனப்படுவது - சொற்றிறம்பாமை.” பெண்களுக்குக் கற் பென்று சொல்லப்படுவது (யாதெனின்,) தன் கணவனுடைய சொ ல்லை மறுத்து நடவாடையே என்று ஒளவை மொழிக்குப் பொருள் படுவதால், ஓர் கற்புடைய பெண்ணை நோக்கி அவள் கணவன், வே ரொருபுருடனை யணையும்படி ஏவியபோது அவன் சொற்படி செ ன்று அக்காரியத்தை நிறைவேற்றுவானோல் அவளை என்னென் னது? கற்புடைப்பெண்டிரென்றே கருதவேண்டும். ஏனெனில், அவள் கண வன் சொல்லைத் திறம்பினால் அந்தக்ஷணமே அவளுடைய உயிரினுஞ் சிறந்த கற்பானது ஒழிந்து போய்விடுவதால், கணவன் சொல்லை அ வள் தட்டி நடத்தல் எங்ஙனங்கூடும்? மனிதராவார் அறவழியிலொ முகி உஜ்ஜீவிக்கும் பொருட்டே நம் மூதாதைகள் நம்மிடத்தில் யா தொரு கைம்மாரும் கருதாது, நாம் நன்மையடைவதையே அவர்கள் தமக்குரிய பிரயோஜன யாகக் கருதி எண்ணிநந்த நூல்களை எழுதி வைத்தனர் கண்டிர்! அவ்வுபகார நூல்களைப்படித்து அறிவு விளக் கம் எய்திய நாம், அவர்கள் சொற்கள் விலையேறப் பெற்றன வல்ல வென்று, அவை குற்றமுடையவென்றும், அவர்கள் தம் நன்மை யைக் கருதி எழுதிவைத்துக் கொண்டனரென்றும், கூறுவது, செவ் வனே ஆராயாதார் பேய்ப்பித்தற்றலென்று நாம் துணிந்து கூறப் பின்னிட்டாம் பின்னிடோம்.

தன்கணவனைத் தெய்வமென்று கொண்டுள்ள பதிவிரதையும் கண்டகண்ட ஆடவரைக் கலந்து திரியும் வேசியும் போக்யதையில் ஒரு தன்மையுடையவனே யென்று ஒருவன் கூறினால் அவன் சொ ல்லை உலகம் என்னவென்று மதிக்கும்? அச் சொல் வந்த வாயை அறிவுடையோர் யாதாய் மதிப்பார்கள்? இதனை வாசிப்பவர்களே அதைத் தெரிந்துகொள்ள விடுத்தோம்.

வேதாகம புரணேதிகாசங்களை ஒருபுறம் வைத்து நம் அநுபவத்தைச் சிறிது நிதானிப்போம். நன்னடக்கை யுடையவர் நன்மையையும், தீமைசெய்வோர் துன்பத்தையும் அனுபவிக்க நாம்காண்கின்றோம் இந்த அனுபவத்திற்கு விருத்தமாக திருமெயன் சுகத்தை யனுபவிக்கின்றான். புறங் கூறுபவனே கீர்த்தி யடைகின்றான் என்று ஒருவன் கூறுவானாயின். அதுநம்முடைய அநுபவத்திற்கு விருத்த மாயிருப்பதுபோல, வியபிசாரம்புரிவது பாபமாகாதென்னுங் கூற்று பயனற்ற ஆபாச அசப்பிய மொழியாயிற்று வியபிசாரத் தொழில் புண்ணியமாகுமானால், ஒருவன் தன்மனைவி சோரஞ் செய்வதைக் கண்டு சந்தோஷியா திருப்பதேன்? எவர்க்கு நன்மை தரத்தக்க காரியத்தை ஒருவன் அல்லது ஒருத்தி செய்தால் எவரும் கோரிப்பதும், அஞ்சை கொள்வதும் இல்லை தீமைசெய்யக் கண்டவுடனே எவர்க்கும் கோபம் ஜனிப்பது அநுபவமே யாகும் சோரம்செய்தல் அதிபாதகத்துள் ஒன்றாதலால், அதைக் காணும் புருஷனே யன்றிப் பெற்றோரும், மற்றோரும், கோபிக்கின்றார்கள். இதனால் வியபிசாரம் கூடாவொழுக்க மென்று தெற்றென விளங்குகின்ற தல்லவா?

தற்காலத்தைய ஸ்திரீகளுடைய கல்வியோ, ஆடவரை அதட்டிப் பேசவும், கொழுநனைக் கோபிக்கச் செய்யவும், அகங்காரத்தில் ஆழ்ந்து இறுமாப்புற் றிருக்கவும், சாமர்த்தியமாய், வியபிசரிக்கவும் பிற தீச்செயல்களெல்லாம் மற்றையர் விரைவிலறிந்து கொள்ளவாறியற்றவுமே ஆயிற்றல்லது வேறொருசற்றுணனும் அவர்கள் அடைந்தார்களில்லையென்று கூறும் நங்கூற்றை ஆமென்னாது அல்லவென்போர் யார்? அம்மவோ! தீயவழியிற் பிரவேசிக்கச் செய்யும் தற்காலத்துக் கல்வியானது பெண்களுக் கில்லாதொழிவதே சால நலமாகும். கற்பாசியாவதற்குக் கல்வி முக்கியமென்பது தவறு

இனி கற்பினேற்றத்தைப்பற்றிச் சிறிதுகூறுவாம்.

முன்னோர்கால் யௌவனசந்நியாசி யொருவர் ஒருகாட்டில் ஓர் மரத்தடியில் குந்தி அரிய தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில் ஒரு நாள், அவர்தலைமேல் சில சருகுகள் விழுந்தன. அவர் கண்களை விழித்து அண்ணாந்து பார்த்தபோது அம்மரத்துச்சியில் ஒரு காக்கையும் கொக்கும் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தன. உடனே அவருக்கு அதிககோபம் பிறந்தது. இச்சருகுகளை என் தலையில் எறிந்

தீர்களல்லவா? ஆ! உங்களுடைய ஆண்மையை யறிகிறேன்” என்று சொல்லி அவர் தம்பற்களைக்கடித்துப் புருவத்தை நெறித்துக் கோபாவேசத்தோடு அவைகளை யுற்றுநோக்கவே, யோகபலத்தால் அவர் கிரகினின்று அக்கினிசவாலை யெழுந்து அப்பட்சிகளைச் சாம்பராக்கிற்று.

பின்னர் அவர் காட்டைவிட்டு நாட்டிற்குவந்து ஒரு வீட்டின் தெருக்கதவருகில் நின்றுகொண்டு, “அம்மணி! கொஞ்சம் அன்னம் தா” என்றார். “குழந்தாய்! கொஞ்சம் பொறு,, என்று வீட்டுக்குள்ளிருந்து ஒரு ஒலிகேட்டது. உடனே இவர், “பெண் பேதாய்! என்வலி இன்னதென்பதை நீ யறியாய் நீ எங்ஙனம் என்னைக் காக்கவைக்கலாம்?” என்று எண்ணினார். இவ்வாறு மனதிலெண்ணுகையில் உள்ளே அவ்வரவம் திரும்பவும்கிளம்பி, “பிள்ளாய்! உன்னை நீ அதிகமாக மதித்துக்கொள்ளாதே இங்கு காக்கையேனும் கொக்கேனும், இல்லை. “ என்றது. அதுகேட்டு ஆச்சரியமுண்டாகி அவர் பின்னும் சற்றுநேரம் நிற்கலானார், கடைசியில் ஒருமாத வெளிவரக்கண்டு சந்தியாசி அவள் காவில் விழுந்து, “ஆம்மா! அதை நீ எவ்விதம் அறிவாய்?” என்று கேட்டார். “மதலாய்! நீ செய்த யோகமும் அறியேன்; நான் ஒரு எளிய பெண்பேதை. உடம்பு குணமில்லாமலுள்ள என் கணவரை உபசரித்துக்கொண்டிருந்தால், நான் உன்னைக் காக்கும்படி செய்தேன். என் காலமெல்லாம் எனது வேலையைச் செய்வதிலேயே கழித்துவந்தேன். கல்யாணமின்றிக் கன்னிகையா யிருந்தகாலையில் கன்னியாக் குரிய என் கடமையைச் செய்தேன்; எனக்குக் கல்யாணமானபிறகு மனைவியருடைய கடையைச் செய்கிறேன். நான் பண்ணும் யோகம் இவ்வளவேயாம். இவ்வித யோகத்தினாலேயே நான் ஞான மடைந்தேன், இப்போது உனதுமனதிலுள்ளதையும், நீ காட்டிற் செய்ததையும் நான் நன்கறிந்து சொல்லக்கூடும் இதைவிட நீ அதிகம் அறிய விரும்பினால், அடுத்த பட்டணத்திலுள்ள கடைவீதிக்குப் போய் அங்குள்ள கசாப்புக்காரனைப்பார், நீ தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய சில முக்கிய சங்கதிகளை அவன் உனக்கு உணர்த்துவான்” என்று சொன்னார்.

தான் என்னும் அகந்தைகொண்டே அச் சந்தியாசி அதைக் கேட்டதும் நாணம் அடைந்து, “ஆடுமாடு அறுக்கும் கசாப்புக்காரனோ கடைசியில் நமக்குக் குருவானான்” என்று சற்றுத் தலை குனி

ந்து யோசித்தா நென்னும், கொஞ்சநேரத்திற் கெல்லாம் அவன் செய்த நல்வினை அவ்வெண்ணத்தை மாற்றிக் கசாப்புக்காரனைக்காண வேண்டுமென்னும் ஆசையைத் தந்தது அவ்வாசையால் அவன் அவ் லூர் அடைந்து கடைவீதியேபோய்க்கொண்டிருந்தபோது, கொஞ்ச தூரத்தில் தடித்ததேகமும், உயர்ந்த உருவமுள்ள ஒரு கசாப்புக்காரன் வலதுகையில் பெரியகத்தியொன்றைப்பற்றி அநேக பிராணிகளைக் கொன்று மாமிசத்தை வருபவரிடத்தில் விற்பனை செய்வதைக் கண்ணுற்றான். அப்போது சந்நியாசி, ஓ தெய்வமே! நான் ஞானத்தை யுணர்வது இக் கொலைப்பாதகனிடத்திலேயே? நன்றாயிருக்கிறது! இவனைப் பார்த்தால் பூதமே மனித ரூபமெடுத்து வந்ததைப் போலு மிருக்கின்றதே, என்றான். கசாப்புக்காரன் தலையை நிமிர்த்தி, “சுவாமி! அந்தம்மாளா உம்மை யனுப்பியது? நான் என்வேலையை முடிக்குந்தனையும் இங்கே உட்கார்ந்துகொண்டிரும்” என்றான் பின்னர் மாமிசமனைத்தும் விற்பனையும் கசாப்புக்காரன் விற்பனைத்தை எடுத்துக்கொண்டு, “வாரும், ஐயா வீட்டிற்குப் போகலாம்” என்றுசெல்லிச் சந்நியாசியை யழைத்துச் சென்றான். அங்கே கசாப்புக்காரன் சந்நியாசிக்கு ஒரு ஆசனம் தந்து “கொஞ்ச நேரம் பொறும்” என்று வெளியிலுட்கார்க்கறி வீட்டில்லுழைந்து உள்ளிருந்த தன் தாய்தந்தையரைத் துக்கிக் குளிப்பாட்டி அன்னம்படைத்து மற்றும் வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்து, திரும்பிவந்து சாயியார் எதிரிற் குந்தி “ஐயா, தாங்கள் என்னைப் பார்க்கவந்தீர்கள் போலும்; தங்களுக்கு என்னால் ஆகவேண்டிய உதவியாது?” என்று கேட்டான். சந்நியாசி, ஆத்துமத்தைப் பற்றியும் கடவுளைப்பற்றியும் சில கேள்விகள் கேட்டார். அவற்றிற்குக் கசாப்புக்காரன் கூறிய விடைகள் பெரிய புத்தகமாகி, “வியாதிக்கிதை” என்று பெயர்பெற்று யாவராலும் மதிக்கப்பட்டு வருகிறது. வேதத்தின் இரகசியங்களெல்லாம் அதில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கசாப்புக்காரன் தன் பிரசங்கத்தை முடித்ததும் சந்நியாசிக்கு ண்டாகிய ஆந்தத்தினைவை நம்மாற் சொல்லமுடியாது. அவர் “இவ்வளவு ஞானத்தோடு கசாப்புக்காரனைப்பேர்பூண்டு ஈனமான வேலை புரியவேண்டுவதென்ன?” என்று கேட்க, அவன், “மகனே! நாம்செய்யும் எந்த வேலையும் அவலட்சணமும், அசுத்தமும் ஆனதல்ல. நான் குலத்தில் கசாப்புக் காரனாகப் பிறந்தேன்; நான் இளம்பருவத்தில் கசாப்புத்தொழிலிற் பயின்றேன் உலகத்தவரைப்போல்

நான் ஆசை வையாமல் என் அலுவலைச் செவ்வனே செய்ய முயலுகின்றேன். கிரகஸ்தனுக்கு விதித்துள்ளபடி நான் என் கடமையை நடத்தி, என் பெற்றோர்களைச் சந்தோஷிப்பிச்சு என்னுடைய வியன்றளவு பிரயாசப்படுகிறேன், நான் உன்னுடைய யோகவித்தையைக் கற்றிலேன்; ஒருநாளுஞ் சந்நியாசிவேடம் தரித்திலேன்; நாட்டை நீங்கிக் காட்டிலும் புகுந்திலேன். ஆயினும் நான் அறிந்தது ஆசையை அறவெறுத்து என் தொழிலைப் பழுதுவராமற் செய்துவருவதனு லுண்டாகியதாம் என்றான்.

மேலெழுதிய சிறுசரிதையால் பெண்களுக்குக் கற்பே சிறந்ததென்று விளங்குகிறதல்லவா? கற்பானது விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களைக் காட்டிலும் விலையுயர்ந்ததாம். எவ்வளவு உயர்ந்த மாணிக்கத்திற்கும் விலை ஏற்படுத்தக்கூடும், கற்பா மாணிக்கத்திற்கு விலையேது? தனக்குத்தானே சமத்துவ முடையதாகும். அத்தகைய கற்பாசிகள், தேவர்கள், வரத்தையும் ருஷிகள் வாக்கையும் தட்டவல்லவர்கள். அவர்கள் வாக்கால் மழை பெய்விக்கவும் தடுக்கவும் கூடும். கற்பாசிகளுக்கு அவரவர்களுடைய கொழுந்களே தெய்வங்களாவார்கள். உயர்வு இழிவு, செல்வம் தரித்திரம், போகம் யோகம், நன்மை தீமை, மற்ற்ெல்லாம் தம்மணர்களென்றே அவர்கள் மதிப்பார்கள், கைலாயம் விண்டுபதம், பிரமலோகம், இந்திரபதவி முதலிய செல்வங்களைத் தமது நாயகர்க்குமுன் ஒருதுச்சமாக நினைந்தொதுக்குவர். ஆகவே, கற்பின் மங்கையருடைய பெருமையை இணைத்தெனக் கணித்துரைப்பது நந்தரமாமோ? வேண்டுமென்றால் கீழே மூலகத்தும் மேலேமூலகத்தும் நடந்தேறும் விஷயங்களைத் தெரிந்துசொல்ல வல்லவர்களாவார் கற்பின் மங்கையரே இத்தகைய சிறப்புடைய கற்பாபரணத்தையணிந்துகொள்ள ஒவ்வொரு ஸ்திரீ ரத்னங்களும் இச்சித்தால் வேண்டுவது அவர்களைப்பொறுத்த கடனும். இனி நமது பங்கஜவல்லியைப்பற்றிப் பேசப்படுவோம்.

பங்கஜவல்லி யென்பவள், செல்வத்தின்மிக்க சித்தார் - செல்வகேசவமுதலியாருடைய புதல்வி; மேற்படி முதலியாருக்குமுன்று பிள்ளைகளும், ஒரு பெண்ணும் உண்டு. அப்பெண்தான் பங்கஜவல்லி யென்பவள். இவளுடைய ஒவ்வொரு அங்கமும் புருஷரை மோகிக்கச் செய்யவல்லது. சந்திரன்போன்று வட்டவடிவாயுள்ள இவளுடைய வயங்குமுகமும் வாய்வார்த்தைகளும் எவரையும் பிரமிக்கச்செய்யு

ம். அவளுடைய அன்னளடையும், அழகியகைவிச்சும் ஆயிரம்பொன் பெறுமென்றால் வேறுசொல்வானேன்? செல்வகேசவ முதலியாருக்கு இவள் ஒரே புதல்வியாதலால், தாயுந்தந்தையும் மிக அருமையாக வளர்த்துவந்தார்கள். கல்வியிறேற்றந்த ஒருதமிழ்ப்பண்டிதர்க்குமாதம்முப்பது ரூபாய் சம்பளங்கொடுத்து வீட்டிலேயே தமிழ்க்கல்வியோதுவித்தார். அழகுக்கேற்ற அறிவுமிருக்குமென்னும் ஆன்றோர் அபிப்பிராயப்படி பங்கஜம் தமிழ்க்கல்வியிற் தேர்ந்தாளெனினும் தான் என்கிற அகங்காரம் வரவர அதிகரித்தது. தாய்தந்தையருடைய சொற்களை லக்ஷியம்செய்யாள். தமயன் மார்களைத் திரணமாக்மதிப்பாள். தன்னுடைய பேரறிவிற்கும் கல்வியேற்றத்திற்கும் பெற்றோரும், உடன் பிறந்தோரும் நிகரல்லரென்பது அவளுடைய ஆழ்ந்தகருத்து. அவள்தாய்தந்தையர் பங்கஜவல்லியிடத்தில் எதுசொல்வதற்கும் அச்சப்படுவார்கள் இவள் சோதரர் கர்வியென்று அவளையே மெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை. இத்தகைய செருக்குடைய இவள், சிறு பிபாயமுதல் தனக்கீடான சிறுபிள்ளைகளிடத்தில் அதிகமாக விளையாடுவதும், அவர்கள் கல்வியைப்பற்றிக் குறை கூறுவதும், பரிகசிப்பதுமாகவிருந்தாள். கலிகாலத்துச் சிறுவரைப்பற்றி நாம் என்னென்று சொல்லப்போகின்றோம். அச்சிறுவர்களும் அளவுமீறி அவளிடம் சரசமாடாநிற்பர், அதற்கென்றே பங்கஜவல்லி அவர்களை வம்புக்கிழுப்பாள். அவர்கள்செய்யும் பரிகாசத்திற்கு இவள் பல்லைக்காட்டிச் சிரித்து அவர்கள்மேல் விழுந்து விளையாடுவாள்.

இவ்வாறு சிறுவரோடு ஆடுவது ஒழுக்கநெறியல்லவென்பது பங்கஜவல்லிக்குத் தெரியாதல்ல; அவள் அந்தவிஷயத்தில் அதிகபிரீதியுடையவளாதலால், அதனால் தனக்குண்டாகும் இழிவைப்பொருள் செய்திலள். அன்னியர் அவள் செய்கையைப்பற்றிக் குறைகூறின், மறுபடியும் அவர்கள் வாய்திறவாவகை தனக்குள்ள கல்விச்செருக்கால் சாதூரியமாகப் பேசி அவர்களை ஏசுவாள்.

இப்போது பங்கஜவல்லிக்குப் பதினொருவயதாயிற்று இலக்கிய இலக்கணங்களிற் பூரணபாண்டித்திய முடையவளாயினாள். அரிய பல சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்து தேர்ந்தாள். அவள் வாய்திறந்து பேச ஆரம்பித்தால், ஆகாயத்திலிருந்து புஷ்பமாரிபொழிவது போலிருக்கும் வாக் சாதூரியமும், ஆழ்ந்தகருத்துகளும், கம்பீரமான வார்த்தையும் உடைத்தானாள். ஆனால் நெடுநாளாக இவள் மனத்தே ஒரே

வொருவிஷயம் குழிகொண்டிருந்தது அஃதென்னவாயிருக்கலாம்? தான்பெரியசபையில் நின்று பிரசங்கஞ் செய்யவேண்டு மென்பதே. தான்புஷ்பவதியானபின்பு தன்னைப் பிரசங்கஞ் செய்யவிடுவதற்குத் தாய் தந்தையரும் சோதாரும் ஒப்புவரோ என்பது அவளுடைய எண்ணம். ஆகவே இன்றுபங்கஜவல்லி தன்தாய்தந்தையிடம் இவ்விஷயத்தைக்கூறவேண்டுமென்று அதன்பொருட்டுத் தனியே ஓரிடத்தி ருந்து யோசித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

இரவு எட்டுமணியாயிற்றென்றும், பங்கஜவல்லியும், அவள்தாய்தந்தையர், சோதார் முதலினோரும் உண்டாயிற்றென்றும், இரத்தின கம்பளம் பரப்பிய மெத்தைமேல் உட்கார்ந்து தாம்பூலம் தரித்துக் கொண்டிருந்தன ரென்றும் வைத்துக்கொள்வோம்.

இப்போது பங்கஜவல்லி தன் தந்தையைநோக்கி: அண்ணா! தேவரீருடைய தனையை யாகிய நான் தங்களுடைய நன் னோக்கத்தால் தமிழ்க் கல்வியிற் மேர்ந்தேன். எனினும், அதனைக் கல்வியிற்மேர்ந்த அறிஞ ரவையில் உபயோகித்து அவர்கேட்டுக் களியாமற் போனால் யாதுபயன்? என்மனத்திற்கும் அது திருப்திகரமாயிராது. அன்றி, என்னுடைய கல்வியிலும், அபிப்பிராயத்திலும் எவ்வளவு குறைகளிருக்கின்றனவோ அவற்றைநானே அறிவதெப்படி? அது கூடாதகாரியம். அறிஞ ரவையில் என் அபிப்பிராயத்தைப் பிரசங்க மூலமாக அறிவித்தால், அவர்கள் குற்றம்குணமிரண்டும் சீர்தூக்கிக் கூறுவார்கள். ஆகவே தாங்களென் அபிப்பிராயத்திற் கிணங்குமாறு தங்களை வேண்டுகின்றேன்” என்று தந்தைகாவில் வீழ்ந்து பணிந்தாள். அவளுடையசோதார் பங்கஜவல்லியால் சிறிது அருவருப்புடையவரேனும் அவளுடைய கல்விநலனைப்பற்றிமகிழ்ந்தார்கள். தாய் தந்தையரிருவரும் கண்களில் ஆனந்தவெள்ளம்பெருக மகளைக் கட்டியனைத்துத் தூக்கி உச்சிமோந்து, முத்தந்தந்து, பங்கஜம்! உன் இஷ்டப்படியே செய்கின்றோம். கண்ணே! இனி அதற்காக ஆகவேண்டும்காரியத்தைத் தெரிவி. நானேயே செய்து முடிக்கின்றோம் என்றனர் பங்கஜவல்லி உள்ளமகிழ்ந்து, “அண்ணா! நமது சிங்காரபங்களாவுக்கு முன்புறம் சுமார் ஐயாயிரம் பிராஜைகள் இருந்துகேட்கக்கூடிய ஓர் பெருங் கொட்டகை போடுவித்து, அக் கொட்டகைக்குட்புறம் உயர்ந்த சலவவமல் கட்டியிக அழகு செய்விக்கவேண்டும். பிரசங்கம் கேட்க வருபவர்கட் கேற்ற மற்றசெளகரியங்க ளெல்லாம் ஏற்படுத்தி

தல் வேண்டும். பின்னர் என்னால் குறிப்பிடும் நாளில் பதினாயிரம் துண்டுப் பத்திரிகை பதிப்பித்து அதனை எங்கும் பரவவிடவேண்டும். இவ்வளவே தாங்கள் செய்யவேண்டிய காரியம்'' என்றாள்.

தந்தைதாயிருவரும் சந்தோஷ சித்தர்களாய் அங்ஙனமேயாகுவென்று, பந்தற்காரனை வரவழைத்து, கொட்டகைக்கு 30/- ரூபா மதிப்பேற்படுத்தி, கட்டிமுடிக்கும்படி தொகையையும் கொடுத்தார். ஒரு வாரத்திற்குள் கொட்டகை போட்டு, உப்புறம் ஆடைகட்டி வேண்டும் எனாகரியங்க ளெல்லாம் செய்தாயிற்று. பங்கஜவல்லி போய்ப்பார்த்து மிகவுங் களித்தாள்

பெண்பாற் பிரசங்கம்.

1903ஆ அக்டோபர்மீ 11உ ஆதிவாரம் பகல் 12½-மணிக்குச் சரியாக, எனது த்ரிதிய புதல்வியாகிய சௌபாக் கியவதி பங்கஜவல்லிஅம்மாள், என்னுடைய சிங்காரபங்களா வில் ஸ்திரீபுருஷர்களுக்கு இன்றியமையாத அரியபலபொது விஷயங்களைப்பற்றிப் பிரசங்கிப்பாள். அக்காலையில், சோதர சோதரிகள் எல்லோரும் சிரமம் பாராமல்வந்து சிரவணிக்கப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

அன்பன்,

சித்தூர்-செல்வகேசவ முதலியார்.

இவ்வாறு பங்கஜவல்லி ஒரு துண்டுப்பத்திரிகை எழுதித்தன் தந்தையிடம் தந்து 10000-காப்பிகள் அச்சிடும்படிக் கூறினாள், அவர் அங்ஙனமே பதிப்பித்து அதனை ஊர்முழுதும் விநியோகித்தார். அத் துண்டுப் பத்திரிகையில் நமக்கும் ஒன்று கிடைத்ததால், நாம் அங்குசென்று கேட்ட அறிய பல பிரசங்கங்களை அடியில் வரைகின்றோம்.

பங்கஜவல்லி ஆதிவாரம் பகல் 12½-மணிக்குச் சரியாக உயர்ந்த ஆடையாபரணங்களால் அழகுசெய்துகொண்டு, சிங்காரபங்களா வில்வந்து சேர்ந்தாள். அவள் ப்ரவுடையாகர்த பெண்ணெனினும், கண்டோர் வியக்கத்தக்க கட்டழகியாக விருந்தாள். துண்டுப்பத்திரிகை

நெடுந்தூரம் சென்றிருத்தலாலும், இந்துபெண்களில் பங்கஜவல்லியின் பிரசங்கமே முதலாவதாதலாலும், அனேக பிரபுக்களும், வித்துவான்களும் நாவலர்களும், ஸ்திரீரத்நங்களும் வந்து கூடினார்கள். சிங்காரபங்களாவில் அமைத்திருந்த கொட்டகையில் இடம்போதாமல் வெளிப்புறத்தும் சிலர் நின்றிருந்தனர்.

பங்கஜவல்லி இரத்தினகம்பளம் பரப்பிய மேடைமேல் வந்து நின்று சபையோர்களுக்கு வந்தனஞ்செய்தாள். அவள் பக்கத்தே ஒரு நாற்காலியும், வெல்வெட்டு போர்த்துள்ள மேஜையொன்றும், அதன்மேல் மெழுகுவத்தி விளக்கொன்றும் வைத்திருந்தது. பொழுது சென்றவுடனே ஏற்றுவதற்காக நாற்புரமும் பொற்கம்பிகளாலாய விளக்குகள் தொங்கவிட்டிருந்தன. அவ்வூர் தனவந்தரும், கல்வியில் வல்லவருமாகிய கனகரத்தினம்பிள்ளை பென்பவர், பங்கஜத்தின் வேண்டுகோளின்படி சபாநாயகராக நாற்காலியில் வீற்றிருந்தார்.

பங்கஜவல்லியின் சபாவணக்கம்.

“காணாமல் வேணதெல்லாங் கத்தலாங் கற்றோர்முன்
கோணாமல் வாய்திறக்கக் கூடாதே—நாணாமல்
பேச்சுப்பேச் சென்னும் பெரும்பூனை வந்தக்கால்
கீச்சுக்கீச் சென்னுங் கிளி.—எனவும்,

வான்குருவி பின்குடி வல்லரக்குத் தொல்கறையான்
மேன்சிலம்பி யா வார்க்குஞ் செய்யரிதால்—யாம்பெரிதும்
வல்லோமே யென்று வலிமைசொல வேண்டாங்காண்
எல்லோர்க்கு மொவ்வொன் மெளிது.—எனவும்,

கற்றதுகைம் மண்ணளவு கல்லா துளகளவென்
றுற்ற கலைமடைந்தை யோதுகிறாள்—மெத்த
வெறும் பந்தயங்கூற வேண்டாம் புலவீர்
எறும்புந்தன் கையாலெண் சாண்.”

கூறியுள்ள ஆன்றோர் பாடல்கள் இப்போ தென் நினைவுக்கு வருகின்றன. இச்செய்யுளின் கருத்தை செவ்வனே ஆராய்பவர்க்கு தானென்னும் அகங்கார மமகாரங்கள் தலையெடுத்தாடா, கல்வியும் பிறவும் அவரவர் கல்வினை தீவினைக் கேற்றவாறு வந்து பொருந்துவதாம். இச்சபையின்கணுள்ள ஸ்திரீபுருஷர்கள் என்னிலும் வயதின் மூத்தோர்களாகவும், அப்படியே அறிவீர் சிறந்தோர்களுமாயிருத்த

லால், இச்சபையோர்க்குப் புத்திரியாகவும், தங்கையாசவும் உள்ள நான் அவையடக்கம் அதிகமாகச் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டுமெனில்லை யென்று நினைக்கின்றேன் அடியாள் இரவும்பகலும் மனலுக்கத்தோடு வருந்தி யுழைத்துக் கற்றுக்கொண்ட கல்வியானது என்னளவில் திருப்தி செய்வதோ, பிறரையும் சந்தோஷிப்பிக்கச் செய்வதோ என்பதனை அறிந்துகொள்ளும்படி நான் வாசித்த நூல்களினின்றும் என் சிற்றறிவிற்கெட்டிய அளவு பொது, சிறப்பாகிய பல விஷயங்களைக் கூறவேண்டுமென்னும் ஆசை என் பிடர்பிடித்துந்தியதால் இச்சபைக்கண் இன்று வந்தனன். என் சொற்களிலும், கருத்திலும், குற்றமுண்டானால் அதனை அவ்வப்போதே எனக்குத் தெரிவித்து என்னைத் திருந்தச்செய்து சபையோர்களாகிய உங்கள் கடனா மென்பதை நீங்கள் மறக்கலாகாது.

இன்றைய பிரசங்கத்தில், பிறவிப்பேறு இந்து என்னும் பட்டப் பெயர் நமக்கு வந்தவிடம் குடும்ப பாதுகாப்பு அறம் மாணம் என்னும் ஐந்துவிஷயங்களைச் சுருக்கவகையாகச் சொல்லி முடிக்கவேண்டுமென்பது எனது கருத்தாதலால், எல்லோரும் ஊக்கத்தோடு கேட்கும் படி பிரார்த்திக்கின்றேன்.

பங்கஜவல்லி:—நமப் பார்வதி பதயே நம:

சபையோர்கள்:—அரஹரமஹாதேவ (என்று கூறிய தேவநாம சங்கீர்த்தனம் கடலொலியை அடக்கிற்று)

பிரசங்கம்—க.

பிற வி ப் பே து.

அலையெறி கடலால் சூழப்பெற்ற இவ் வவனியின் கண்ணே பிறவியிற்சிறந்தமானுடப்பிறவியையெய்தப்பெற்ற மாதவசிரேஷ்டர்கள் செய்யவேண்டிய கருமங்கள் பலவுள. ஆயினும் பல பணியையும் சில வாழ்நாளையும் உடைய மனிதருக்கு நித்திரையிற் பாதிநாட்களும், அறிவு உதயமாகாத பாலப்பிராயத்தே சிலகாலமும், எண்ணவும் எண்ணியபடி இயற்றவும்சாத்தியப்படாத முதுமைப்பிராயத்தே சிலகாலமும் அவமே போகின்றபடியால்திடகாத்திரத்தோடுங் கூடிய யவ்வனபருவம் வெகு கொஞ்சமாகவே யிருக்கின்றது. இக் கொஞ்ச

காலத்திலும் பசிப்பிணி தணித்தற்பொருட்டுப் பொருள்தேடுதலிலும், காலை மாலைகளில் உண்டாகும் உபாதையைக் கழித்தலில் சில காலமும் கழிகின்றன. இத்தியாதிகாரணங்களால் கழிந்தகாலங்கள் மிகுதியாய் நின்ற யவ்வன காலத்திக்கு மிகவும் அதிகமென்றேயுமுடையார் ஒவ்வொருவருக்கும் நன்றாய் விளங்கும். விளங்கவே, மனிதருக்குள்ள சொற்பவாழ்நாட்களிலும் அவர்கள் ஊகையுடனேபரோபகாரார்த்தமாகக் கருமம் புரியக்கூடிய காலம்மேலே சொல்லியபடி சொற்பத்தினும் மிக அற்பமே. இவ் வற்பகாலத்தில் செய்யத்தக்க கருமம் பலவாயிருத்தலின் அப்பலவற்றையும் ஒருவன் ஒருங்கே புரிதல் மானுஷாசாத்தியமாம். ஆயினும் அக்கருமங்களில் இயன்றன புரியவேண்டியது ஆவசியகமே. ஏனெனில், அங்கனம் பரோபகாரார்த்தமாகிய கருமங்களைச் செய்யாது விடின் அம்மனுஷன் பிறவியிற்சிறந்த மானுடப் பிறவியை யெடுத்தும் பட்சி மிருகாதிபிறவிகளினும் கேவல முடையவனாவன் பட்சிமிருகாதிகள் பரோபகாரம் செய்தல்வேண்டும் என்னும் உள்ளன்போடும் பிரீதியோடும் ஒரு கருமத்தைச் செய்யாமல் தத்தம் சுயப்பிரயோசனார்த்தமாய்க் கருமங்களைச் செய்துவரினும் அக்கன்மங்களில் அனேகம் மனுஷப்பிரயோசனமாகவும் இருக்கின்றன. ஏறும்பு முதல்யாளை யீறாயுள்ள ஜீவராசிகளும் மனிதனுக்கு உபயோகப் படுகின்றன. சுயகாரிய துரந்தராகிய மனிதன்செயலோ அவ்வாறாதலின்று. ஆகையால் மானுடப்பிறவியடைந்தவர்கள் பரோபகாரம் செய்தலே எய்தற்கரிய பேறும். இம்மானுடர் உபகாரம் செய்தல் வேண்டுமெனின் கிணற்றில்வீழுந்த தாதாவைக் கைப்பிடித்துத் தூக்கியதுபோலிருத்தல்வேண்டுமே யல்லாமல், திருடனுக்குக் கன்னக்கோல்தானஞ் செய்ததுபோலவும், மீன் பிடிப்போனுக்குத் துண்டில்தானம் செய்ததுபோலவும் இருக்கலாகாது. இதை நோக்கியன்றோநாயனாரும் 'உதவி வரைத்தன் னுதவியுதவி-செயப்பட்டார் சாய்பின் வரைத்து' என்றார் உதவிக்கு தன் மட்டில் மதிப்பும்சிறப்பும் கிடையாது. உதவியைப்பெற்றோர் சால்பு எத்துணைத்தோ அத்துணைத்தாகவே அதன் மதிப்பும் சிறப்பும் உள்ளன. உதவி ஒருபடித்தன்று. அன்னதானம் சுவர்னதானம் கோதானம் கொடுத்தலும் உதவிதான், பிறர் சீரடையும்படி மனமுயற்சி செய்தலும் சரீரசகாயம் செய்தலும் வாக்குச்சகாயம் செய்தலும் உதவிதான் பொருளுடையோன் பொருளையும் கல்யையுடையோன், கல்வியையும், மற்றெவ்வகைச் சிறப்புடையோரும் அவ்வவ்வகைச்

சிறப்பினையுமே அஃதில்லார்க்கு உதவிபுரிதல்வேண்டும். பாண்டவர்
களுக்கு மூத்தோனாகிய கன்னன் தன் உடவினின்றும் உயிர் நீங்கும்
காலத்தில் “உனக் கென்னவரம் வேண்டும்” என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்
த்திகேட்டபோது, எனக்குமோட்சம் வேண்டும், விஜயனை ஜயித்தல்
வேண்டும், அரசவேண்டும் மற்றைய போகபாக்கியங்கள் வேண்டும்
என்னுமல் “அல்லல்வெவ் வினையால் இன்னம் உற்பவம் உண்டாயி
னும் ஏழேழு பிறப்பும் - இல்லையென் இரப்போர்க்கு இல்லையென்று
உரையா இதயம் நீ அளித்தருள்” என்றான். ஆகையால் மானுடப்பி
றவியின் பேறு பரோபகாரமேயாம் ஈகையாகிய புகழே மக்கட்பிற
ப்பின் பயனாதலால் மக்கள்ஈந்து கீர்த்தியுடன்வாழக்கடவர் என்றும்,
மக்களாய்ப்பிறக்கின் புகழுக்குஏதுவாகிய குணத்தோடுங்கூடிப் பிற
த்தல் வேண்டும். அக்குணமில்லாதார் மக்களாய்ப்பிறத்தலினும் வில
ங்காய்ப்பிறத்தல் நன்றென்றும், பிறர்க்குப் பயன்படாத உடலை வீ
ணை உயிர்க்குச் சமையாகப் பொறுத்துத் திரிதலினும், அவ்வுடலை
விட்டு நீங்குதலாகிய சாவே நல்லதென்று நீதிநூலாசிரியர் கூறியுள்
ளார். அதலான் பிறவிப்பேறு ஈகையேயெனப் பசுமரத்தாணி போல்
நாட்டப்பட்டது.

குறள்.

“சத விசைபட வாழ்த லதுவல்ல
துதிய மில்லை யுயிர்க்கு.

தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வஃதிலார்
தோன்றலிற் றேன்றாமை நன்று.

சாதவி னின்றாத தில்லை யினித்துஉ
மீத வியையாக் கடை.”

பிரசங்கம்-உ.

இந்து என்னும் பட்டப்பெயர்

நமக்கு வந்த விதம்.

பிரதமத்திலே சமஸ்கிருத பாஷையிலே நமது தேசத்திற்கு “ஆ
ரியவர்த்தம்” என்றும், நமக்கு “ஆரியர்” என்றும், பெயர் வழங்கப்

பட்டு வந்தது. ஆரியவர்த்தம் என்பதற்கு ஞானபூமி என்பதுபொருளாமாதலால், அதில் வசிப்பவர்களாகிய நமக்கு ஞானபூமியில் வசிப்பார்களென்னும் பொருளை தரத்தக்க ஆரியர் என்னும் பெயர் வழங்கப்பட்டது. நம்மவர்கள் இந்நாட்டிற் குடியேறிய மகமதியர்களை அசுத்தர்என்னும் பொருள் தரத்தக்க “மூலக்” என்னும் பெயரால் அழைத்தமையால், அவர்கள் இவர்களை விசுவாசமில்லாதவர்கள் என்னும் பொருளைத் தரத்தக்க “இந்துக்கள்” என்னும் பெயரால் அழைத்தனர் மூலக் என்னப்பட்டபெயர் மகமதியர்களுக்கு நெடுநாள் வரையில் வழங்கப்பட்டிருந்தது இந்தசுவிஸ்தாரத்தை “பாகவத்” என்னப்பட்ட இத்தேச சரித்திரத்திலே பத்தாவது பிரிவிலே-ஐம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயத்திலே காணலாம்.

சுமார் நாலாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னர் கலியமான் என்னப்பட்டவர் சிந்துகேசத்தின் மேற்பாரிசத்தி விருந்துவந்து இந்நாட்டரசராக விருந்த கிருஷ்ணர் என்பவரை எதிர்த்துத் தோல்வியடைந்துவிட்டனர். இந்த யுத்தத்திற்குப் பின்னர் அந்தக்கலியமான் என்னப்பட்ட அரசனை “மூலக் ராஜா” வென்றும், அவன்சேனைகளை “மூலக்கசனியம்” என்றும் நம்மவர்கள் அழைத்தார்கள். இதே முகாந்தரமாக மற்றைய மகமதியர்களையெல்லாம் நம்மவர்கள் மூலக் என்றே அழைத்துவந்தார்கள். கிறிஸ்து பிறந்த 1191-வது வருஷத்திலே சகாபுடன்கோரிஎன்னப்பட்டமுகமதியஅரசன் டில்லி இராஜ்ஜியத்தை ஜயித்து மகமதிய அரசை இந்நாட்டில் நிலைபெறச்செய்தபோது, இந்நாட்டவர்களாகிய ஆரியரை இந்துக்களென்று அழைக்கத்தொடங்கினார். அக்காலத்திலே நம்மவர்களுக்குப் பிறதேசபாஷைகளிலேபயிற்சி யின்மையால் அப்பெயரின் பொருள் தெரியாமலே அதனை யங்கீகரித்துக்கொண்டனர். இதனை இத்தேச புராதன சரித்திரமாகிய “பாத்தர்கி” என்னப்பட்ட நூலிற் காணலாம்.

விசுவாச மில்லாதவர்க ளென்று பொருள்படத்தக்க இந்துஎன்னும் பெயருக்குப் பொருள் தெரியாமைக்கும், நம்மவர்கள் தேசத்திற்கு மிகசமீபத்திலிருக்கும் தேசபாஷைகளிலும் பயிலாம விருந்தமைக்குங்காரணமென்னவெனில், அக்காலத்திலே தங்கள்தேசத்திற்குப் புறம்பாகிய தேசங்களெல்லாம் நீச்சதேசங்களென்றும், அத்தேசங்களில் வழங்கும் பாஷைகளெல்லாம் நீச்சபாஷைகளென்றும், அப்

பாஷைகளை வாயினால் உச்சரித்தாலும் அந்நீசரோடு 4 மபோஜனம் செய்தாலன்ன தோஷம் சம்பங்கு மென்றுகருதியிருந்தமையே, இதற்குப் பிரமாணமாக ஓர் சரித்திரத்தை எடுத்துக் காட்டுவோம்.

கிறிஸ்தவ(ஸ்) 1001-லே “மகமதுகிஜினீ” என்னப்பட்டவன் இந்நாட்டின் அரசனாகிய ஜயபாலன் என்னப்பட்டவனைச்சிறைபிடித்து, அராபி பாஷையில் கடவுளென்று பொருள்படத்தக்க “கூல்மா” என்னுஞ்சொல்லை யுச்சரிக்கச்சொல்ல, அந்த அசுத்த பாஷாவசனத்தை வழங்க மனம்சகியாது தீயில் விழுந்து பிராணபரித்தியாகஞ் செய்து கொண்டான். அக்காலத்திலே இவ்வளவு மானிகளாக வாழ்ந்த நம் மவர்கள் பாரஸ்கதேச பாஷையினதாகிய “இந்து” என்னும் பெயரின் பொருளை எங்ஙனம் உணரவல்லார்? தங்கள் தேசபாஷையாகிய சம்ஸ்கிருதத்தினைத் தங்கள் தேசவாசிகளாகிய சூத்திரர்கள்வாயினால் வழங்க மனம்சகியாதுகாதைப்பொத்திக்கொள்ளும் சுஜாதி யபி மானிகளாகிய ஆரியர்களை பிரதேசத்தில் வழங்கும் “அசுத்த, அசுய, நீச்ச” பாஷைகளைக்காதினால்கேட்கவும் வாயினால்வழங்கவும் சம்பார்களா? சகியார்கள். சகியார்கள். தந்தேசத்தினின்றும் ஓர்மயிர்வீழ்ந்த அக்கணத்தே உயிர்விடத்தக்க கவரிமான்போலும் அபிமானிகளாகிய ஆரியர்கள் தங்கள் தேவபாஷையைத் தூரத்தேவைத்து வேத பாராயணத்தை விலகநிறுத்தி நீச்சபாஷையாகிய இங்லீஷ் முதலியவற்றைகற்று வயிறுவளர்ப்பதும் அற்புதந்தான்! இவர்கள் தங்கள் பெற்றார் ஊட்டிய உணர்வை விட்டுப் புனியோர் காட்டிய நெறியைத்தொட்டது என்னகாரணம் பற்றியோ அறியோம். மேலெடுத்துக்காட்டிய பெருமிதம் வாய்ந்த சிறப்பினையுடைய ஆரியர் இந்நாள் புறமதத்தர் உடுக்கும் வுடை, அணியம் ஆபரணம் உண்ணும் உணவு முதலிய வற்றில் மிகவிருப்பங்கொண்டு விட்டார்கள். அந்தோ! சிறிது ஆசாரம் பிறழ்ந்தவனது முகோலோபனமுஞ் செய்யச் சகியாத மனத்தினராகிய இன்னோர் இக்கதியடைவரேம் இவர்களைத்திருத்தி நன்னடையிற்கொண்டு வருவதற்குக் கடவுளாலன்றி மற்ற்வரால் முடியுமோ அறியோம்.

பிரசங்கம்-ஈ.

குடும்ப பாதுகாப்பு.

குடும்பமாவது மாதா பிதா பாட்டன் பாட்டி பெண்டிர் புத்திரர் அண்ணன் தம்பி மாமன் மைத்துனன் முதலியபந்து வருட்கங்கள் கூடியகூட்டமாம். பாதுகாப்பாவது இன்னொருக்கும் பிணியா திபலநீமைகளும் மனக்கிலேசமும்பிறரால் அபதுதும் சம்பவிக்கவொட்டாமல் கண்ணையிமை காப்பதுபோல் பராமரித்து வருதலேயாம். இங்ஙனம் பாதுகாத்து வருபவனே குடும்பி யெனப்படுவன். இக்குடும்பி வயதில் மாத்திரம் முதிர்ந்தோனா யிருத்தல் வேண்டுமென்பதேயல்ல. வியவகாரநீரனாகவும் புருஷாகாரியாகவும் கல்விமானாகவும்புத்திசாலியாகவும் ஊகை யுடையோனாகவும் சர்ச்சனர் மெச்சும் யோசனா புருஷத்துவ முடையோனாகவும் ஒழுக்கம் ஆசாரம்வாய்மைநற்குண நற்செய்கைமுதலிய சகலசன்மார்க்கங்களு முடையோனாகவும் தயைசார்தம் பொறைமுதலிய குணநல முடையோனாகவும் ஈகை பரோபகாரம் முதலியதொழிற்சூய்மை யுடையோனாகவும் இருத்தல்வேண்டும். இத்தியாதி குடும்பத்தினரும் ஓர் தொழிற்றிறமுடைய சித்திரியால் சித்திரிக்கப்பட்ட வெகு சுந்தரமுடைய அச்சில் அணைத்தெடுக்கப்பட்ட வருவங்கள்போல யாவரும் மெச்சி விரும்பத்தக்க குணத்துய்மை வாக்குத்துய்மை தொழிற்சூய்மை யுடையவர்களா. “யதாராஜா ததாராஜா” அரசனெவ்வழி யவ்வழிக் குடிகள் என்று பழமொழி யிருக்கிறபடியால், தலைவ நெவ்வழியோ அவ்வழியே அவன் வழிபட்டோரும் பெரும்பான்மையு மிருப்பர் என்பது பிரமாணம். ஆதலால் குடும்பத்தலைவர் சகலசுகுணங்களும் பொருந்தி யிருத்தல் அத்தியாவசியகம். குடும்பிதன் ஒழுக்கத்தினாலேயே தன்வழிப்பட்டோருக்கு நன்மார்க்கத்தைப் போதிப்ப தல்லாது இதவாசகத்தினாலும் போதனையினாலும் கண்ட தண்டங்களாலும் அறிபூட்டிவரல் வேண்டும். இங்ஙனம் செய்து வரின் அக் குடும்பம் ஏன் பெரும்பான்மையும் விருத்தி யடையாம விருக்கும்? குடும்பியினுடைய நன்னடக்கையில் குடும்பம் சீர்ப்படும்; குடும்பத்தினுடைய நன்னடக்கையால் வம்சம் சீர்ப்படும்; வம்ஸத்தினுடைய நன்னடக்கையால் குலம் சீர்ப்படும்; குலத்தினுடைய நன்னடக்கையால் ஊர்நாடு நகரங்கள் முதலியன சீர்ப்படும் (இங்கே ஊர் நாடு நகரங்களென்பன அவ் வீடங்களிலுள்ள யக்களைக்குறிக்கின்றன) இங்ஙனம் செய்யவல்லோ

னே குடும்பி இக்குடும்பி தனக்கு வரும் வருமானத்தை மூன்று கூறுசெய்து ஒருகூறு கடன்கொடுத்தலினும், ஒருகூறு தானதரும பரோபகாரஞ் செய்து தானுண்டலினும், செலவருத்தல்வேண்டும் கடன் தீர்த்தலாவது தான் தன்னே பிறரிடத்தில் வாங்கியனுபவித்தபொருளைத் திருப்ப கொடுத்தல்மாத்திரமேயல்ல இளமைப் பிராயத்தே தன்னேபோஷித்த மாதாபிதாக்களைத் தானும் போஷித்தலாம். கடன்கொடுத்தலாவது பிற்காலத்துத், தனக்கு முட்டுவந்த போது வாங்கிக்கொள்ளலாமென்று பிறரிடத்தில் கொடுத்துவைக்கும் பொருள்மாத்திரமேயல்ல தன்புத்திரர்களுக்குக் கல்வி, வித்தை முதலியன கற்பித்தலினும் அவர்களைப் போஷித்தலினும் செலவிடுதலுமாம். தானதரும பரோபகாரம்செய்து தானும் உண்டலாவது, பசித்தோர்க்குத் தன்னாலியன்றன கொடுத்துப்போஷித்தும் அசுத்தர்களுக்கு இயன்ற உதவி புரிந்தும் பந்துக்களைப் போஷித்தும் தானும் உண்டு உயிர்வாழ்தலாம். குடும்பத்திலுள்ளவர்கள் தன்னினும் வயதில் முதிர்ந்தோராகவும் மரியாதைக்குப் பாத்திரராகவும் இருப்பின அவர்களுக்கு நீதிநூற்கள் இன்னின்னபடி சொல்கின்றனவென்றும், நித்தியகன்மநெறி இன்னின்னபடி நடக்கச்சொல்கின்ற தென்றும், ஆசாரலக்ஷணம் இன்னின்னவென்று ஆன்றோர் நூல்களில் முறையிடப்பட்டிருக்கின்றன வென்றும், இதமாய்த் தான் போதிப்பதாய்த் தோன்றாதபடி போதித்து வரல்வேண்டும் இளையோருக்கும் புத்திரர் முதலிய தனக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களுக்கும் சாஸ்திரங் கூறுவது இன்னின்னபடியே நீங்கள் நித்திய கன்மநெறி தவறாமல் ஒழுக்க ஆசாரத்தோடு நடத்தல்வேண்டுமென்று பிறர் ஒழுக்கத்தை எடுத்துக்காட்டி வற்புறுத்தி போதித்தல்வேண்டும். ஒழுக்கமானது அநாதையுடைய ஒருவருக்கேனும் ஒரு குடிக்கேனும் குலத்திற்கேனும் சிறப்பினைத்தரத்தக்க தாதலான் அதனை உயிரைப்பாதுகாத்தலினும் விசேஷமாய்ப் பாதுகாத்தல் வேண்டும். அன்றியும் தருமங்கள் பலவற்றையும் ஆராய்ந்து இவற்றுள் இம்மைமறுமை ஆகிய இருமைக்கும் துணையாவது யாதென்றும், பொருளுடையாரும் பொருளில்லாரும் முட்டின்றி செய்யக்கூடிய தருமம் யாதென்றும் மனத்தில் ஊகித்துத் தேர்ந்த சிதத்தும் ஒழுக்கமேயென முடிதலானும் அவ்வொழுக்கத்திற்குயாதொரு இடையூறும் வராதபடி பரிந்து காத்தல்வேண்டும். இதுபோல விவகாரதிசையிலும், எல்லார்க்கும் தத்தமது வருணத்திற்கேற்ற ஒழுக்கமுடைமையே நல்லகுலனுடைமையாம் என்

றும், அவ்வொழுக்கத்திற்கவறுதல் அவ்வருணத்திற்குழந்த வருண மாய்விடும் என்றும் திருவள்ளுவராதி நீதிமான்களும் கூறியிருக்கின்றனர். ஆதலால் ஒழுக்கத்தைப் பாதுகாத்தலே குடும்ப பாதுகாப்பில் மிகச்சிறப்புடைய தாம்.

குறள்.

“ ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலா னொழுக்க முயிரினு மோம்பப் படும்.

பரிந்தோம்பிக் கரக்க வொழுக்கந் தெரிந்தோம்பித் தெரினு மஃதே துணை.

ஒழுக்க முடைமை குடிமை யிழுக்க யிழிந்த பிறப்பாய் விடும். ”

பிரசங்கம்—சு.

அறம்.

அறமாவது தருமம் ; இத்தருமம் செய்கையை நோக்கிமுப்பத்திரண்டென முதியோர் மொழிந்துள்ளார் ; இம்முப்பத்திரண்டறமும் செய்பாதவர் உலகத்தில் ஒருவருமே யிலர். எங்ஙனமெனில், கன்னெஞ்சுடைய கசடரும், நரமாயிச பட்சணிகளாய்த்தீவு தீவாந்தரங்களில் வசிக்கும் நரகாதகர்களும், தத்தம் மனப்பிரீதிக்குப் பாத்திரர்களாகிய மனைவிமக்கள் உற்றார் பெற்றாழுதலியவர்களுக்குத் தம்மாஸியன்றன வேண்டியதை வேண்டியபடியே ஈந்துவருகின்றனர். இது அறமாமா ? அறமேல், இக்குணமும் தொழிலும் மனிதருக்கேயன்றி பசுபட்சி மிருகாதிகளுக்குத் தொன்றுதொட்டு சுவாபிக நியதகுணமும் செயலுமாயிருக்கின்றமைபால், இதனை தீதிநூற்றலைவர்கள் பல முகத்திலும் விபந்துகூறவேண்டிய ஆவசிகமில்லை விபந்துகூறியிருக்கின்றமைபால் ‘அறம்’ என்பதற்கு அவர்கள் கொண்டபொருள் அகண்ட கருத்துடையபொருளாகவே யிருத்தல் வேண்டும், யானை முதல் எறும்புறியுள்ள ஜீவராசிகளெல்லாம் தானையெனக்கருதி தற்போஷணுர்த்தம் செய்யும் உபகாரங்களையே அவற்றிற்குஞ் செய்தல் அறமாம். வகையால் முப்பத்திரண்டென முதியோரால் கூறப்பட்ட

ள்ள அறம், அறச்சிந்தை, அறமொழி அறச்செயல் என முப்பாலாகத்தொகுக்கப்படும். அறச்சிந்தையாவது இல்லாதவர்க்கு இதம் செய்யத்தக்க அவ் விட்பொருளை உடையவர் உதவவிருப்பவர்கள் எல் இதனுள் ஜீவகாருண்ணிய மென்பன சகலமும் அடங்கும். அறமொழியாவது தெரிபாதார்க்கு இதந்தாத்தக்கனவற்றைத் தெரிந்தவர்விளங்க உரைத்தல்; இதனுள் வித்தியாதானம் முதலியன அடங்கும்; அறச்செயலாவது, வறியவருக்கு இதந் தரத்தக்கவற்றை உடையவர் வரையாது கொடுத்தல்; இதனுள்ளகையாகிய சகலதானங்களும் அடங்கும். இங்ஙனம் கூறப்பட்ட அறத்தோடுங் கூடியசிந்தைமொழிசெயல் மூன்றனுள்மிகப் பிரகான்னியமும் அதிகிரேஷ்டமும் மூலகாரணமுமானது அறச்சிந்தை. சிந்தித்தல் அல்லதுமொழிதலும் செய்தலும் இவையாவாம். இதைநோக்கியேசாரதா அவதாரியாகிய தெய்வப்பலமை ஒளவையாரும் அறம்செய், அறம்புகல் என்னுமல் சிந்தையின் காரியமாகிய விருப்பத்தின்மேல் அறத்தையேற்றி “அறஞ்செயவிரும்பு” என்று சொற்கருக்கத்தாற் கூறினார். பொன், பொருள் புகழ் மோக்ஷாதிபதி முதலிய கைம்மாற்றைக் கருதிச் செயல் அறம் அன்றும்; பிறர்க்கிந்தருவதாகிய அறத்தை விரும்பிச் செய்வதே அறமாம். இக்கருத்தைக்கொண்டே அறம்செய்பவன் தன் மனத்தே அவாவஞ்சவேடமுதலிய குற்றமுடைய நல்லனாகக் கடவன் என்றும், அங்ஙனம் குற்றமற்ற மனமுடமையே அறம்என்றும், அஃதொழிந்த மற்றைப சொல்லும் வேடமும், அடூக்காரும் அவாவும் வெகுளியும் ஆகிய மனமாசுடைமை அறமன்று, ஆரவாரமுடைமையே பென்றும், திருவள்ளுவரும் கூறியுள்ளார்.

குறள்.

“மனத்துக்கண் மாசிலதை லனைத்தற

குறல நீர பிற.

அழுக்காறவாவெருளி யின்னாச்சொல் நான்ரு

யிழுக்கா வியன்ற தறம்.”

இதுவே அறம் என்பதன் அகண்டபொருள். இவ் வறச்சிந்தையைமக்கள் கடைப்பிடித் தொழுகல் வேண்டும். இவ்வறச்சிந்தை இல்லாதமனிதர் பசு பட்சி யிருகம் கல் முதலிய சராசரப்பொருள்களுக்கும் கடையரேயாவார். எவ்வாறெனில், அச்சராசரப்பொருள்களில் ஒன்றேனும் மனிதருக்கு உபயோகப்படாததுண்டா? அறச்சிந்தை

தையில்லாத மனிதன்யாருக்கு உபயோகப்படுகின்றான்? ஒருவருக்கு மில்லையே; மனிதன் மனிதனுக்கே உபயோகப்படாத விடத்து அறச் சிந்தையில்லாத மனிதப்பிறப்பாய் பிறத்தலினும், பசுபட்சி மிருகங்க ங்களாய்ப் பிறத்தல் மேலன்றா? அதலான் மனிதப் பிறப்பிற்கு அறச் சிந்தை அவசிகமேயாம்

பிரசங்கம்—நி.

மானம்

மானமாவது பரிசுத்தமாகிய உயர்குடிப் பிறந்தார்க்கு உரிய வாய நற்குணங்கள் பலவற்றள்ளும் ஒன்று. இஃது என்னான்றுத் தநிலையிற் றுழாமைமயும், தெய்வத்தானும் அரசாதி அதிகாரிகளா னும் பிராரத் துவகாரணமாகத் தாழ்வுவந்து சம்பவீத்தவிடத்தும்தந் நிலையினிழியாமைமயும் உயிர்க்கு உறுதி பயக்கும் உயர்நிலையைவிட்டு ஒருசிறிதும் வாழாமைமயுமாம். குடிப்பிறப்பினையும் குலநலத்தினையும் நிலை நிறுத்துந் தத்துவம் அம்மானம் ஒன்றற்கே உரியதாதலான் அதனை எவ்வாற்றானும் வருவவிடாமல்கண்ணை இமைகாப்பதுபோல் எவ்விடத்தும் எக்காலத்தும் பரிந்து காத்தல்வேண்டும். உடை முத லிய ஆபரணதிகளால் உடலை அழகுபெறச் செய்வதுபோலும் அவ் வுடலுக்கு யாதொரு ஊறும் சம்பவிக்கவொட்டாமல், கவசமிட்டுக் காத்தல்போலும், உயிரை மாண்புபரணத்தினாலும், அவ்வுயிர் உதித்த குலங்குடிகளை மாணக்கவசத்தினாலும் காத்தல்வேண்டும்.

சகல விவகாரங்களினும் மிக அற்பமாகவும் நிசேதமாகவும் அலக்ஷியமாகவும் பேசப்பட்ட மயிரும் அல்லவோ அஃதிருக்கவேண் டிய நிலையிலிருக்கும் போது அதனைதுச நீக்கி அலம்பி முழுக்காட் டித்துவட்டிச் சிவிகெக்கறுத்து அகிலாதி நறும்புகையூட்டித் தயில மாட்டி, பின்னி முடிந்து எண்சாணுடம்பிற்கும் மேலாகசிரசில்கட்டி புஷ்பாதிகள் சூட்டி ஆபரணதிகள் பூட்டி அலங்காரம்செய்து பரிபா விச்சின்னோம்; அஃது அந்நிலையை விட்டுப் பெயர்ந்தவிடத்தோ அ தைக் காலால் சலதாரையில் தள்ளவும் அசுசைப்பட்டு தவிக்கின்றோ ம். இதனாலேயே உயிருள்ள வஸ்துவாயினும் உயிரில்லாவஸ்துவாயி னும் தன்னிலைவிட்டுப் பெயர்ந்தால் மிக அற்பமாக எண்ணப்படுகின்

றதென்பது பிரத்தி யக்ஷாநுபவம். இதை நோக்கியன்று நாயனாறு
ம் “தலையினிழிந்த மயிரணையர் மாந்தர் - நிலையினிழிந்தக் கடை” எ
ன்று கூறியுள்ளார்.

உலகத்தில் எறும்புகடை யானையீறியுள்ள சீவராசிகளெல்லாம்
எல்லாவற்றுள்ளும் மிகச் சிரேஷ்டமாகவும் மிகப் பிரீதிபாத்திரமாக
யும் மிக இனிப்பாகவும் பாதுகாத்துவரப்பட்டது உயிரேயென்பது
ஸ்வதசித்தம். இந்த உயிரோ ஒரே உடலில் சதா நிலைபெற்றிராமல்
என்ன பந்தனம் செய்தபோதிலும் ஈ ஏறி இறங்குவதுபோல் விட்டு
விட்டு உடல்கள்தோறும் உதித்துஅழிவதும் ஸ்வதசித்தம்; இந்த
உயிரால் ஓம்பப்பட்ட மானமாத கீர்த்தி சமேதப்பட்டுத் தன்னை
உடைய உயிர் மாய்ந்தவிடத்தும் தான் மாயாமல் தன்னை மதிக்கத்
தக்க மனிதப்பிறவிகளும் அவற்களாவியற்றப்பட்ட சரித்திரசாத்திர
சாசனங்களும் எக்காலம்வரைக்கும் எந்தெந்த தீவுதீவாந்தரங்களில்
நிலைபெற்றுப் பரவியிருக்கின்றவோ அக்காலம்வரைக்கும் அவ்வந்த
தீவுதீவாந்தரங்களிலும் நிலைத்திருக்குமென்பதும் ஸ்வதசித்தம். ஆத
லால் அழியும் உயிரை ஓம்புதலைக்காட்டினும் அவ்வுயிரால்வோம்பத்
தக்க அழியாதமானத்தையே ஓம்புதல் இன்றியமையாத அதிமுக்கிய
கடமையாம். அற்ப சீவராசிகளுள் ஒன்றாகிய கவரிமானுமல்லவோ
தன்னுடலிலுள்ள மயிர்த்திரளில் ஒருமயிர் நீங்கினும், அந்த மானம்
தன்னால் பொறுக்கமுடியாமல் இறக்கின்றது அதுபோலவன்றபஞ்
ச அறிவோடும் பகுத்தறிவுடைய நாம் ஈனத்தொழிலும், ஈனப்பழக்க
மும், ஈன நடக்கையுமில்லாமல் மாண்புபரணிகளாய் வாழ்ந்து நம்மை
யும் நங்குலங்குடிகளையும் நீடுழி கீர்த்தியுடன் நிலைபெற்று வாழ்ச்செ
ய்தல் வேண்டும்.

“மயிரீப்பின் வாழாக் கவரிமா வன்னு

ருயிரீப்பர் மானம் வரின்.”

மானம் என்னும் விஷயத்தைப் பங்கஜவல்லி சொல்லிமுடித்த
வுடனே சபையோர்களைநோக்கி இங்ஙனம் கூறுவாளாயினாள்.

அறிஞர்ஊன்!

நான் பிரசங்காரம்பத்திற் சொல்லியபடி எடுத்துக்கொண்ட
ஐந்து விஷயங்களையும் என் சிற்றறிவிற் கெட்டிய அளவு கூறிமுடித்
தேன். அங்ஙனங் கூறியவற்றுள் குற்றம் உளதோ இலதோ நான்

அறியேன். என் சொல்லிலும், அபிப்பிராயத்திலும், பிழையுளதேல் எடுத்துக் கூறும்படி சபையோரைப் பிரதமத்திலேயே கேட்டுக்கொண்டபடி. எவரும் அகேஷியாமையால் என்கருத்திலும், சொல்லிலும் பிழையிலதென்றே எண்ணி மிகமகிழ்ந்து, இவ்வளவில் எனது பிரசங்கத்தை முடித்து உபசார்திபடைய வெண்ணுகின்றேன். சபையோர்களுள்ளோர்க்கும் வந்தனம் தந்தனன்.

என்று கூறி, பங்கஜவல்லி அம்மேடையினோர்பால் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

சபாநாயகர் வசனம்.

சபையோர்களே!

பிரசங்க ரத்னாகரம் எனத்தகும் நமது பங்கஜவல்லியம்மாள் எடுத்துக்கொண்ட ஐந்து விஷயங்களும் ஐந்து ரத்னங்கள் போன்றன. கிடைத்தற்ரிய மாணுட்பிறப்பை யடைந்தபின் அப்பிறப்பின் பயனைத் தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டுவது முக்கியமாதலால், முதலில் “பிறவிப்பேறு” என்று துவக்கி, மனிதன் வாழ்நாட்கள் செல்லும் வகை, பரோபகாரசிந்தை வேண்டுமெனல் முதலிய அரியவிஷயங்களை யெடுத்துக்காட்டிப், பின்னர், அங்ஙனம் பிறந்தமனிதன் தனது நாட்டின் உயர்வு சிறப்பை யறியவேண்டுவது அதியாவஸ்ய மாகலான், “இந்து என்னும் பட்டப்பெயர் நமக்கு வந்தவிதம்” என்னும் விஷயத்தில், நாம் இதுவரையிற் அற்புதவிஷயங்களை விளக்கினார். முன்றாவது “குடும்பபாதுகாப்பு” அவ்விஷயத்தில் பொதுவகையாக எல்லோரும் தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டிய அரியவிஷயங்களை யெடுத்துப் பிரசங்கித்தார். நான்காவது “அறம்” இதில்சில விசேஷார்த்தங்கள் கேட்கப்பட்டன. ஐந்தாவது “மானம்” இதில்வெகு யுகையானவிஷயங்கள் நிறைந்திருந்தன.

ஒன்றுக்கொன்று தோல்வியில்லாத இவ் ஐந்து விஷயங்களும் நாம் என்றும் கேளாதபடி இன்று கேட்டோமாதலால், பங்கஜவல்லி என்னும் இப்பெரு மேகமானது நம்மேல் தண்ணளிகொண்டு மீண்டும் இவ்வுன்னத பங்களாவில் இத்தகைய தமிழ்வளரும் பிரசங்கமழையை எப்போது பெய்யப்போகின்றதென்று நான் உண்மையில்

அவாவுகின்றேன். அப்படியே இச்சபையிலுள்ள ஸ்திரீ புருஷர்கள் ஒவ்வொருவரும் விரும்புவார்களென்று நினைக்கின்றேன். ஆனால் நாள் எண்ணியது உண்மைதானென்பதற்கு ஓரடையாளமுங்காண்கிலேன் என்று சபாநாயகர் சொல்லி வாய்முடுமுன், அண்டங்கிழிபட்டதோ வென்றதிகசயிக்குப்படி எல்லோரும் கரகோஷம் செய்தனர். செவிகள் செவிடுபட்டன. சபாநாயகர் நாற்காலியில் உட்கார்ந்தார்.

உடனே அங்கிருந்த வித்வான்களிடம் சிலரும், பண்டிதைகளிடம் சிலரும் அடியிற்குறித்துள்ள பாடல்களைத் தனித்தனிபாடிப் பங்கஜவல்லியை வாழ்த்தலாயினர்.

பங்கஜவல்லி

புகழ்ப்பாமாவல,

மயிலை-அரங்கசாமி முதலியா ரவர்கள்

இயற்றியது.

மங்கைக் கரசே மாப்புலவர் மணத்தி லொளிரும் பங்கஜமே
அங்கைப் பனுவ லாட்டிநட்பின் றடைந்தாய் நினையிங் கார்டிகர்வார்
துங்கத் தமிழ்மா மழைபொழிந்த சுகமே சுகமே யடைவையினி
நங்க ளிராம லிங்கன்செய் நாவற் சுவைபொருணிலத்தே.

ஸ்ரீமதி-கல்யாணசுந்தர அம்மாள்

இயற்றியது.

பெண்களு யகமரம்பங் கஜவல்லித் தமிழ்க்கொண்டல் பிறங்கு தாரை
மண்கணர் தருநல்லார் தமிழ்பயிர்க் டொறும்பாய்ந்து மன்னியோங்க
விண்கணர் புலவன்முதற் றேவரலாம் வியப்பெய்த வியனீர் வைப்பில்
உண்கணர் தண்ணருளாற் பிரசங்கத் தென்னமுத முதலி னுளால்.

ஸ்ரீமதி-அம்மாகண்ணு அம்மாள்

இயற்றியது.

பிறந்தபயன் றினையடைந்த பங்கஜவல் விப்புனிதை பிறங்காநிற்குஞ்
சிறந்தபல நாவலர்கள் சிரந்துளக்கிக் களிமகிழ்வீற் றினைக்கு மாறு
கறந்தபா லமுதுகளி கண்டகலந் துண்டதெனக் கழறி னுளால்
அறந்ததைதழுத் திடுமரிய தமிழ்ப்பிரசங் கம்பலவின் றரிதி னம்மா.

திருமயிலை-மாசிலாமணி முதலியார்

இயற்றியது.

பிரசங்கமழைத்தாரைபொழிதமிழ்ப்பங்கஜவல்லிபொற்பினல்லாள்
பிரசங்கமுதலுறுப்பெல்லாங்குளிரகனிமகிழ்விறறினைக்கச்செய்தாள்
விசங்கடிகரியிருநான்கொருசமும்விரவிமொவிவேகமிக்க
தரசங்கப்பொற்குவியல்தரினுமிதற்கேடலகாண்டரணியோரே.

மயிலை-தெய்வசிகாமணி முதலியார்

இயற்றியது.

கரும்பிரசமக்கனியோடேமுதுபாகெனும்பொருள்கள்கயந்ததம்மா
பெரும்புலமைப்பங்கஜவல்லியின்பிரசங்கக்கேட்டபின்னர்வரணி
யிரும்புலியிலிவளைநிகர்பண்டிதையாரெனவியந்தாளிம்மாநங்கை
அரும்புலமைநீடாயுள்பொருண்முதலாஞ்செல்வமொருங்கடைந்துய்வாளால்.

தி. சிகாமணி முதலியார் இயற்றியது.

பங்கஜவல் லிப்பிரசங்கம் பண்ணியகேட் டெந்நல்வீர்
துங்கத் தமிழ்கற்கத் தோயீர்கொல்—பங்கமிவா
உற்றதுணை கல்வியினு முண்டோவும் வாழ்வுயரப்
பற்றிவீர்பாரிற் பரிந்து.

ஸ்ரீமதி-இராஜாம்பாளம்மாள் இயற்றியது.

தந்தை மகிழத் தாய்கனித்தத் தரணி போற்றப் பங்கஜப்பேர்
முந்தையாற்று நற்றவத்தால் முந்நீர் வையந் தனிற்றோன்றி
விந்தை யுறவாழ் தமிழ்க்கடலை விருப்பிற் பருகி யமுதரசஞ்
சிந்து மரிய பிரசங்கத் தேவர் வியப்பச் செப்பினளால்.

இங்ஙனம் வித்வரத்னங்களும், பண்டிதைகளும் இயற்றிய புக
ழ்ப்பாமாகை வாசித்தானபின், அப் பெருஞ்சபைக்க ணிருந்த மற்றொ
ருவர் எழுந்து இங்ஙனம் கூறலாயினர்.

ஓ ஸபாஜனங்களே!

நங் குலக்கொழுந்தாகிய என் கண்மணிபோன்ற பங்கஜவல்லி
யின் பிரசங்கத்தில் பொதிந்துள்ள சொற்குவையும் பொருட்குவை
யும் அமுதினுமிக்க இனிமையைத் தந்ததென்பதை நான் சொல்ல
வேண்டுமெதில்லை. இச் சபையோ ரெல்லாம் கேட்டானந்தித்ததே
யாம். இவ்வளவு அரிய விஷயங்களை ஒரு அன்னியமாகு கூறியிரு
ப்பாளாயின், இங்கிலீஷ் படித்தோரெல்லாம் பேராச்சரிய முற்று

அவளை சரஸ்வதி அவதாரமென்று சொல்லப் பின்னிட்டார்கள். தற்போது இங்கிலீஷ்கல்வி சோற்றுக்கல்வியாய் விட்டமையால் அதற்கு அவ்வளவு ஏற்றம் உண்டாயிருக்கிறது. தெய்வத்தன்மைவாய்ந்த நம் தமிழ்ப்பாஷை நாளுக்குநாள் கண்ணமடைவதற்கு நம்மவரே காரணமாயிருக்கின்றனர். இஸ்கூல் படிப்பினால், தமிழ்ப்பாஷையின் ஏற்றமும், இனிமையும் சிறுவர்கள் தெரிந்துகொள்வது கூடாது. இங்கிலீஷிற்குமட்டும் மார்க்குகிடைத்தால் போதுமென்னும் ஏற்பாடு வழக்கத்தில் வந்துவிட்டதால் பிள்ளைகள் தமிழென்றால் தலைநோயாகக் கொண்டு அதனை வாசியாது உபேகை செய்கிறார்கள். இக்காரணத்தால் தமிழ்மரம் ஒங்கிவளர இடமின்றிப்போயிற்று. இத்தகைய அசந்தர்ப்பகாலத்தில் தமிழ் செய்த தவமோ என்னும்படி நமது பங்கஜவல்லி, தமிழை விரும்பிக்கற்று இன்றுஎல்லோருடைய செவியாகிய வாய்வழியே அமுதரசத்தைப் பெய்தாள். பங்கஜவல்லி தமிழிற் றேர்ச்சியடைந்ததுபோல இங்கிலீஷ் கல்வியில் தேறியிருந்து, அப்பாஷையில் இத்தகைய சுவையினையுடைய பிரசங்கஞ்செய்திருக்கும் பகூத்தில் இங்கிலீஷ்படித்த ஜண்டில்மென்களெல்லாம் எவ்வளவோ மெடல்களும், டைட்டல்களும் கொடுத்திருப்பார்கள். ஆனால் நீச பாஷையில் எவ்வளவு பாண்டித்யமுறினும் அதுதனக்கு ஆன்மலாபத்தைத் தராதுமென்று துணிபால், இவ்வரியபாஷையைக் கற்றிருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன், இத்தகைய அரிய பல பிரசங்கங்களை நமது பங்கஜவல்லியின் திருவாக்கால் அடிக்கடி கேட்டு ஆனந்த மடைய வேண்டுமென்பது என்னுடைய பூரணமான அபிப்பிராயம். ஆகவே மறு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் இவ்விடத்தில் பிரசங்க நடத்த வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொள்கின்றேன், இதுவேஎனது வேண்டுகோள்; பிரஜைகளுடைய அபிப்பிராயம் எப்படியோ என்று சொல்லி வாய்முடிமுன், கடலொலிபோல எல்லோரும் எங்களுக்கும் அதே அபிப்பிராயம்! அதே அபிப்பிராயம்!! என்று கரகோஷம் செய்தனர்.

பங்கஜவல்லியின் கருத்து ஊர்த்தசபாநாயகரெழுந்து, “சபையோர்களின் அபிப்பிராயப்படி, வருகிற ஆகிவாரம் பங்கஜவல்லியம்மாளால் அரிய பல விஷயங்களைப்பற்றிப் பிரசங்கிக்கப்படும்” என்றார் எல்லோரும் கரகோஷம்செய்தமர்ந்திருந்தனர்.

பின்னர் சங்கீதத்தில் வல்ல சாயிராதைய ரென்பவர் அரைமணிநேரம் தாயுமானார், தேவாரம், திருவாசகம், இராமலிங்கசுவாமிக

ள் திருவருட்பா முதலியவற்றினின்றும் சிலபாடல்களைக் கர்ணயிர் தமாகப்பாடினர். உடனே சபைகலைந்தது. பங்கஜவல்லியும் வீடுசேர்ந்தாள்.

பங்கஜவல்லியினுடைய பேரழகையும், சாரதா அவதாரமோவெனச் சந்தேகிக்கத்தக்க கல்வியேற்றத்தையும் கண்ட சிலபிரபுக்கள் அடங்கா மகிழ்ச்சியும், அவள் மீது அன்புமுடையவர்களாய்தத்தப் புதல்வர்கட்கு எப்படியாவது இவளை மணஞ்செய்விக்கவேண்டுமென்று கருதினவர்களாய் ஒருவர்க்கொருவர் இவ்விஷயத்தைமட்டும் வெளிக் காட்டாமல், யோசனா சிந்தையராய் வீடுசென்றனர்.

இப்பிரசங்கத்திற்கு வந்திருந்த எண்பத்தைந் துவய துடையமிட்டாதாராகிய ஒரு கிழவரும் பங்கஜவல்லியின்மேல் காதல்கொண்டு, ஐயோ! இவள் பருவமங்கையாயிருந்தால் நாம் இப்போதே விவாகம் செய்துகொள்ளலாமே என்றெண்ணினாரென்றால், அவளைவிரும்பாதவரும் உண்டோ? யார் ஆசைப்பட்டென் செய்வது? அவள் யாருக்கு மனைவியாகவேண்டிய அமைப்பிருக்கின்றதோ அதை நாம் இப்போதே எவ்வாறு தெரிந்துகாக்கக்கூடும்? எல்லாம் போகப்போகப் பார்ப்போம்.

இன்று ஆதிவாரமாதலால், பகல்பன்னிரண்டரைமணிக்கெல்லாம் சிங்காரபங்களாவின் கொட்டகை ஜனங்களால் நிறையப்பட்டிருந்தது. பங்கஜவல்லியும் வந்துசேர்ந்தாள், இன்று சாம்பசிவமுதலியார் சபாநாயகராக வீற்றிருந்தார் பங்கஜவல்லிசபையோர்க்கு வந்தனஞ் செய்து பிரசங்கம்செய்யத் துவக்கினாள்.

பிரசங்கம்.

சுகதுக்கம்.

சுகமென்றும் துக்கமென்று இருவித பற்றுக்கள் சதாகாலமும் மனிதரை யிலைவிடாமல் பற்றியிருக்கின்றன. சுகமானது சுகலரும் விரும்பத்தக்கதும், துக்கமானது சுகலரும் வெறுக்கத்தக்கதுமாயிருக்கின்றதை நாம் எல்லோரும் அனுபவசித்தமாயறிவோம் ஆனால் சுகலராலும் சதாகாலமும் விரும்பப்பட்ட சுகத்தையே ஒருவன் எப்போதும் அனுபவித்தலும், சுகலராலும் சதாகாலமும் வெறுக்கப்பட்ட துக்கத்தையே ஒருவன் எப்போதும்

அனுபவித்தலும் கூடாது. ஏனெனில், ஏதுக்கள் பலவாயிருப்பினும் முக்கியமாய்ச் சுகமும் துக்கமும் மனோசங்கற்பமே யாதலாலும், அம்மனம் எக்காலத்தும் எப்போதும் ஒருபடித்தாயிராமல்மாறிமாறி விட்டுச்செல்வது அதற்கு இயல்பேயாதலாலும் அம்மனோ சங்கற்பங்களாகிய சுகதுக்கங்களும் ஒன்றின்பின் ஒன்றுமாறிமாரியேவரும். சுகமும் துக்கமும் நீடித்தால் வெறுப்புற்றிருக்கும் நிலைமையேறுபாட்டா லுண்டாவதாதலால் சுகமில்லாமல் துக்கமும், துக்கமில்லாமல் சுகமும் சோடிக்கமாட்டாது. “நிழலினருமை வெளியிலே நின்றறிமின்” என்பதால், ஒருவன் சதாகாலமும் நிழலிலேயே யிருந்தால் அவனுக்கு அதனது அருமையுஞ் சுகமும் ஆரோக்கியமும் நன்கு புலப்படமாட்டாது. இதுபோலவே ஒருவன் சதாகாலமும் வெயிலிலேயே யிருந்தால் அவனுக்கும் அதனது அசுகமும் ஆரோக்கிய ஹீனமும் நன்கு புலப்பட மாட்டாது. வெயிலிலே யிருந்தவன் நிழலில் வந்தகாலத்தும் அவ்வநிலையின் சுகாசுகமும், விருப்புவெறுப்பும், உயர்வு தாழ்வும் அனுகூலப் பிரதிசூலமும் நன்றாய் விளங்கும். இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் நாம்வெப்பகாலத்துக் குளிர்ச்சியை விரும்புவதும், குளிர்காலத்து வெப்பத்தை விரும்புவதும் நமக்கு அனுபவமன்று? குளிர்ந்த தேசத்திலிருப்பவர்கள் வெப்பமாகிய பூமியைநாடி இச்சிப்பதும், உஷ்ண பூமியிலிருப்பவர்கள் குளிர்ந்த பூமியை யிச்சிப்பதும் வழக்கந்தானே இவ்வாறே யுகித்துப் பார்க்கையில் ஒருகால் சுகத்தைத் தந்ததே மற்றொருகால் அசுகமாய்க் காணப்படுவதும், முன்னொருகால் அசுகமாய்க் காணப்பட்டதே மற்றொருகால் சுகமாய்த் தோன்றுவதுமாதலால், சுகமும் துக்கமும் மனோசங்கற்பத்தால் நிகழ்வதேயாம். இதைவிட்டு மனிதப் பிறப்பில் இன்பமென்பதே யில்லையென்றும், துன்பமே யுண்டென்றுஞ் சிலர்சொல்லுவார்கள். அதை நம்புவதற்கு நியாயமில்லை. பாவலர்மெச்சும் பண்டிதசிங்கமாகவும், சற்சனர் மெச்சும் சபாபூஷணமாகவும், பூவையர் மால் கொள்ளும் புருஷரத்தினமாகவும், ஒப்புயர்வில்லா உத்தம ஜீவியாகவும், சத்துருக்க ளஞ்சுஞ் சங்கிராமதீரகாகவும், சுத்தந்தழுவிய சுகிர்தபூஷணமாகவும், எத்தகையநன்மையும் இனிவேண்டாநாகவும் ஒருவன் இருப்பினினும் அவனுமே சதாகாலமுஞ் சுகஜீவியாயிருப்பது அசாத்தியமென்றால் மற்றையர் யார்தான் சுகத்தோடு எப்போது யிருத்தல் கூடும்? ஆகையால் மனிதருக்கு எதுவிருந்தாலும் எது விட்டு நீங்கினாலும் ஜீவகால பரியந்தம் சுகதுக்கங்கள் கடற்றிரை

போல் மாறிமாதியே வரும். ஆனால்மது முயற்சியால் பெரும்பாலும் சுகத்தை அனுபவித்து வருதல் சாத்தியமாகும் ஆகையால் சுகதுக்கமு மாறிமாறி வருவதாகக் காணப்பட்டாலும் மனிதர் சுகத்தை அனுபவிப்பதற்கே முயற்சிப்பது உசிதமாம்.

பிரசங்கம்—எ.

கல்வியும், சமயமும்,

கல்வியானது மனிதர்கள் அறிவுவிளக்கம் பெற்று உறுதி யெய்தி இன்பவாழ்வு அடைவதற்குச் சாதகமாயுள்ள ஞானாலயமாம். கல்வி மனிதர் சரீரசுகத்திற்கும், ஆன்மசுகத்திற்கும் அநுகூலமாகும் நன்மைகளை யுணர்ந்தி அவ்விரண்டு சுகங்கட்கும் பிரதிநூலமாகும் தீமைகளை விலக்கிக் காக்குஞ்ஞான அரணமாம். கல்வி மனிதர் தாம்பெறும் அதிகாரம் செல்வ முதலியபேறுகளுக்கு ஏற்கும்படி தாரதம்மியம்பெற்று அன்பு செய்து அளவளாவி வாழ்தற்குரிய ஸௌகிக வைதிக ஒழுக்கங்களைப்போ திக்கும் நீதிநிலயமாம், சுருங்கச் சொல்லின், கல்வி மனிதர்களுக்குக் கருமசாதனங்களையும், தெய்வ உபாசனைகளையும், நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகத்தினையும், இகபர சுகங்களுக்கு இன்றியமையாத சாதகங்களெல்லாவற்றினையும் குறைவறக்கொடுக்கும் ஒரு கற்பகதருவெனப்படும். இத்தகைய பெரும்பேற்றினைத் தரவல்ல கல்வியைத் தக்கவர்பால் பயின்ற பின்னரும் அதனை ஸ்வழியிலுபயோகித்துக் குன்றின்மேவிட்ட தீபம்போல் பிரகாசியாது, சிலர் கல்விவன்மையால் வேறு சமயத்தவரைத் தூஷித்துக் கலகம் விளைத்துத் திரிகின்றார்கள். அது விவேகநெறியன்று, சமய தாரதம்மியவகை சமயிகளுக்கு அறிவொற்றுமைக்குக் காரணமாவதன்றிக் கலககாரணமாக மாட்டாது எங்ஙனமெனின்,

ஒரு பெரியகலாசாலையில் கற்கும் மாணாக்கர்கள் அறிவுவிளக்கத்தின் தாரதம்மியத்தினால் மேல் கீழாகப் பேதப்பட்டிருக்கக்காண்கின்றோம். அவ்வாறு பேதப்பட்டிருக்கும் மாணாக்கருள்மேல் வகுப்பு மாணாக்கர்கள் தங் கீழ்வகுப்பு மாணாக்கர்களைக்குறித்து இவர்கள் மேல்வகுப்பில்வந்து றுட்பக்கலை கற்குந்திறம் என்று வாய்க்கப்பெறுவரோவென்று அவர் ஆக்கங்கருதி அநுகூலங்கள் செய்தலை ஒழுக்க நெறியாகக் கொள்வர். கீழ்வகுப்பு மாணாக்கர்கள் மேல்வகுப்பு

மாணக்கர்களைக் குறித்து இவர் விசேட அறிவு விளக்கம்பெற்ற பெருமையினாலன்றோ மேல்வகுப்பிற் பிரவேசிக்கப்பெற்று நுட்பவித்தைகளைக் கற்றற்கு அதிகாரிகளாயினர் நாங்களும் அறிவுவிளக்கம் விரைவிற்பெற்று மேல்வகுப்பினையடைந்து அந்த வியாபக நுட்பவித்தைகளைக் கற்கும் அதிகாரத்தினை இவர்போல் எய்தல் வேண்டுமென்று கருதி முயலுதலை ஒழுக்கநெறியாகக் கொள்வர். அம்மேல் கீழ் என்னுந் தாரதம்மியவகை அவர்கள் அறிவொற்றுமைக்கே காரணமாதலால் அது கலககாரணமாகா. இந்த முறையினால் மேற்சமயிகள் கீழ்ச்சமயிகளைக் குறித்து இவர்கள் ஞானவிளக்கம் உண்டாகி எம்மைப்போல மேற்சமயப்படி ஏறி உய்யுங்காலம் எப்போது சித்திக்குமோவென்று இரங்கி அவர்கள் ஆக்கங்கருதி, வேண்டும் அறுகூலங்கள் செய்துவருதலும், கீழ்ச்சமயிகள் மேற்சமயிகளைக்குறித்து இவர் தவத்தின் வலியினாலன்றோ மேலானசன்மார்க்கம் எய்திக் கருமஞான சித்திகளில் எம்மினும் மேம்பாடுடைய ராயினர். நாங்களும் தவமுயற்சியினால் அம்மேற் சமயஞ்சார்ந்து கருமஞான சித்திகள் அவர்போலப் பெரிதாக எய்தல் வேண்டுமென்று ஏக்கமுற்று முயலுதலுமே அறநெறியாம் இங்ஙனஞ் செய்தலைவிட்டு, மேற்சமயிகள் கீழ்ச்சமயிப் பொய்களை அச் சமயிகளுக்குமுன் எடுத்துப்பேசி இகழ்ச்சிசெய்து அவர்களுக்குக் கோபமுட்டிக் கலகம் விளைத்தலும் கீழ்ச்சமயிகள் மேற்சமயிப் பொருள்கள் தாங்கி சகிக்கக்கூடாத நுட்பமும் தஞ்சமயங்களிலில்லாத நூதனங்களுமாயிருத்தல் காரணமாக அம்மேற்சமயங்களை மனம்போனபடி தூஷித்து அம் மேற்சமயிகளுக்கு மனவருத்தம் உண்டாகக் கலகம் விளைத்தலும் ஒழுக்கநெறியாக மாட்டாவாம் “கற்றதனா லாயபயனென்கொல்வாலறிவ-னற்றாடொழா அரெனின்” என்று நமதுநாயனார் கூறிய தெய்வ மொழியைக் கடைப்பிடித்து எல்லாம்வல்ல கடவுளைச்சதாசித்தித்து, கண், வாய், மூக்கு, செவி, முகம், குறி முதலிய நவத்துவாரங்களாலும் மலசலங்களை யொழுகச் செய்கின்ற இவ்வுடம் புழுக்களால் நிறைந்த பாண்டம்போலும் அருவருப் புள்ளதாய் ஒருகணமு நிலைபெறுமென்று கோடற்கேலாத பல துன்பங்களுக்குஞ் சரக்கறையாயுள்ள இத்தேகம் மீண்டுமெய்தப் பெறுதவகை அவனருளா லடையப் பெறுதலே கல்வி கற்றதற்கோர் பெரும்பயனாம். இவ்வாறன்றி, கற்றவரிடத்தும், தெய்வ பக்தியிற்சிறந்த அடியவரிடத்தும்வாதிட்டு அவர்வாதிடத் தெரியாமலோ அல்லது பிறஎவ்வித்காரணத்தினாலோ தோற்

றக்கால் வெற்றி பெற்றார் அதனை யெண்ணி மனமகிழு மொன்றானே எல்லா நலனுங்கைகூடுதல் கூடாதாதலால் அதனைவிடுத்து, தத்துவ ஞானசித்தி கைகூடிப் பாழுத்தி யெய்துதலே பெருஞ் சிறப்புடை த்தாம்.

பி ர ச ங் க ம்—அ.

சாத்திரம்.

சாத்திரமாவதுதேவாதி இருடிகளாலும் புத்திமான்களாலும் நெடுநாளைய சம்பவாதிகளை அறுபவயுக்தமாய்க் கண்டுதெளிந்து பிற் காலத்தவர் எளிதில் உணர்ந்துய்யுமாறு ஏற்படுத்தப்பட்ட நூலே யென்று அன்றோர் கூறுகின்றனர்! இச்சாத்திரம் பரசாத்திரபென் றும், அபரசாத்திரபெ ன்றும் இருவகைப்படும் அவற்றுள் பரசாத் திரமாவது, அவான்மானச கோசரமாகிய பரம்பொருள் ஒன்றுண் டென்றும், அதன் இலக்கணம் இன்ன இன்னவென்றும் அதன்கிரு த்தியங்கள் இன்னவென்றும் கூறுவதாம்

மனோவாக்குக் காயங்களுக்குட்பட்டமைகாரணமாக அவாங்மா னசகோசர லக்ஷணத்தை ஏற்கவல்ல லக்ஷியப்பொருள் எம்போன்ற சிற்றறிவாளரால் இயம்பப்படுவது கூடாமையாதலால், அதனை இவண் விடுத்து இலெளகீக நூலாகிய அபரசாத்திரத்தின் சாகைகளுள் ஒன்றை இப்போதிய புகின்மேன்

இவ்வபரசாத்திர சாகைகளுள் அண்டபிண்ட சாத்திரங்களும் ஒன்றும். அண்டசாத்திரம் அண்டத்தைப்பற்றிச் சொல்லும் சாத்திரமாம் இவ்வண்ட சாத்திரத்தின் உட்பிரிவுகள் பிரிதிவி-அப்பு-தேயு வாயு-ஆகாயம் என்னப்பட்ட பஞ்சபூத தத்துவ சாத்திரங்கள் இச் சாத்திரங்கள் யாவற்றினையும் சாங்கோபாங்கமாகச் சொல்லப்புகின் மிக விரிவது மல்லாமல் தத்துவ சாஸ்திரப் பயிற்சி யுடையார்க்கே யன்றி ஏனையோர்க்குப் பயன்படாதாதலால், ஸ்தூலமாய் அண்டசா த்திரம் இதுவென்றும், பிண்டசாத்திரம் இதுவென்றும் கூறுவாம்

அண்டசாத்திரமாவது இராசிமண்டலத்தில் சூரியன் முதலிய கிரகங்கள் சுற்றிவருதல், ஒன்றோடொன்று சந்தித்தல், ஒரு ஸ்தான த்தில் சங்கமமாயிருத்தல் ஆகிய பலவித விசம்பங்களைத் தெரிந்து அவற்றால் நேரிடும் சூரிய சந்திரகிழறணங்கள், மழை கோடை வே

னில் முதலிய காலங்கள், ஜலப்பிரவாகம் விடாப்புயல் முதலிய உற்
பாதங்கள் முதலியவற்றை முன்னதாய்த் தெரிந்துகொள்ளும்கணித
முறையேயாம்.

நம்முன்னோர்கள் பஞ்சபூத சகிதமாகிய இவ்வண்டத்தைக் கண
க்கிட்டுக் கணித்துப் பின்வரும் சம்பவாதிகளை முன்னமே யுணர்ந்து
ரைப்பதுபோலவே பஞ்சபூதசகிதமாகியபிண்டத்தையும் இராசிகண்டு
கணக்கிட்டுக் கணித்துப் பின்வரும் சம்பவாதிகளை முன்னுணர்ந்து,
சொல்லுகின்றார்கள். இங்ஙனம் சொல்லுவதுதான் பிண்டசாத்திரம்,
அல்லது ஜோதிடம் என்னப்படும். இந்த சாத்திரம் பண்டைக்காலந்
தொடங்கி நாகரீகமுள்ள ஒவ்வொரு தேசத்தினும் ஒவ்வொரு சாதி
யாரிடத்திலும் வழங்கிவந்ததாக அந்தந்த தேசசரித்திர சாதனங்களி
னாலும், புராணேதிகாசங்களினாலும், வேதாதிகளினாலும் நன்கு விள
ங்குகின்றது.

இந்தச் சோதிட சாத்திரத்தைப்பற்றி இந்துக்கள் வெகுவாய்
சிலாக்கித்துக் கையாடிவருவதால் இவர்களுக்குச் சுயமத நூலில்திரு
ட்டாந்தந் காட்டவேண்டியது அனுவசியகம்.

பூலோக சரித்திரம்:—இதில் ஐரோப்பாவிலுள்ள நாம்தேசத்தை
யாண்ட ஜஸம் என்னும் அரசனுக்குப் பிள்ளை பிறந்தபோது சோதி
டர் “இந்த இராஜகுமாரன் இருபத்தேராவதுவயதில் ஏழுதேசங்களை
ஜயித்து அரசாள்வான்” என்றபடியே ஜயித்து அரசாண்டான்.

சக்கரவர்த்திகளின் சரித்திரம்:—இந்திய சக்கரவர்த்தி யாகிய
தைழர் என்னும் அரசன் உள்நாட்டுகலகத்தினாலும் வேற்றரசர்படை
யெடுப்பினாலும் பாம்பின்வாய் தேரைபோல் பாதவித்திருந்த காலத்
தில், அபுதில்லாவில்லாம் என்னும் சோதிடர் “நீர் கலங்கவேண்டாம்;
இப்போது வல்லமை ஸ்தானாதிபதியும் கீர்த்தி ஸ்தானாதிபதியும்
குருநோக்கம்பெற்று வைசேடி காங்கிஷமும் கோபுராங்கிஷமுமடை
ந்து லாபஸ்தானத்திற்கு இம்மாதம் 12வருகிறபடியால், அப்போது
பகைவர் பாழாகி, உன் கவலை சூரியனைக்கண்ட பனிபோல் நீங்கும்”
என்றார். அப்படியே பகைவர் ஒருவரோடொருவர் கலகமிட்டுமான்
டவர்போக மற்றையோர் துரத்தப்பட்டார்.

பிரான்சுதேசத்து பதினான்காவதுலூயிஸ்பிறந்தபோது மந்திரி
முதலானவர்கள் ஓர் விலைமதிக்கக்கூடாத பதக்கத்தில் அவரதுரா

சிச்சக்கரத்தைப் பதிப்பித்து வைத்தார்கள். இந்தப் பதக்கத்தின் சக்கரத்தில் விருச்சிகலக்கினம் 4-ல் சனியும் இராகுவும், 5-ல் சூருவும், 6-ல் சூரியனும் புதனும், 7-ல் சக்கிரன், 8-ல் செவ்வாய் 9-ல் சந்திரன், 10-ல்கேதுவும் இருக்கிறது இந்த ஜாதகன் எல்லா அரசர்களைவிட மிகப் பிரபல்லியவானாய் யாவராலும் புகழப்பட்டு அரசாண்டான் அப்பதக்கமும் பிரான்சு விநோதக்காட்சிச்சாலையில் இருக்கின்றதாம்.

இந்த அரசன் பிறப்பதற்கு வெகு காலத்திற்கு முன்னமே பிரான்சு பாஷைக்கும் தமிழிற்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் கூட்டுறவும் இல்லாதகாலத்திலேயே அனேக யோசனை தூரத்திலிருந்த இந்தியாவில் வழங்கிய ஜோதிட சாத்திரக்கவியை திருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகின்றேன்.

க வி.

பண்ணவாச்சாமி தானவர் சாமி
பாககிய சாமியாம் மூவர்
பரவுறு கோண கேர்மாளிகையிற்
பதிவுற வவ்வவர்க் கவையே
திண்ணமா மாட்சி யுச்சங்களாகச்
சிறந்திடத் தீயவர் பார்வை
திசைகடந் தொழிய நல்லவர் கருணை
செழித்திடக் கிடைத்தஜா தகவான்
வண்ணமா மகுடம் சூடியே யிராச
மாளிகை யரியணை மேவி
மதகஜ தூக பதாதிகள் சூழ
வாழ்விடைத் தாழ்விடா திருந்து
தெண்ணிலா வனைய சத்ர சாமரபூ
சிறையூரீஇ வதைபுரி யாது
செந்தனிப் பெருங்கோல் செலுத்துவா னென்று
செப்பு வ ரொப்புயர் வில்லோர்.

இன்னும் இதுபோன்ற அநேகதிருஷ்டாந்தங்களிருக்கின்றமை யால் தற்காலம் அபூரணக்கியானமுடைய சில சோதிடர்களுடைய பொய்யுரைக்குப் புறந்தந்து இவ்வரிய சாத்திரத்தை கம்மவர் கைவிடலாகாது.

பிரசங்கம்—க

காலபேதம்.

காலபேதமாவது காலத்திற்குக் காலம் வேறு பட்டிருத்தலாம் அதாவது இராக்காலத்தில் பகற்காலமும், பகற்காலத்தில் இராக்காலமும், கோடைகாலத்தில் வேனிற்காலமும், வேனிற்காலத்தில் கோடைகாலமும் மாறிவருவதன்றும். காலம் எப்போதும் ஒரு படித்தாகவே யிருக்கும், காலம் ஆதியந்தரகிதமாய், ஒன்றாய், யாவற்றிற்கும் நியதமாய்க்வத்திற்கும் சாக்ஷிபூதமாய் இருக்கத்தக்கநாதலால் அது எப்போதும் பேதப்படாது இதை நோக்கியே காலத்தவவாதிகள் அல்லது காலப்பிரமவாதிக ளென்னப்பட்ட மகத்தினர் காலத்திற்கே அநாதி நித்தியத்துவமும், சர்வவியாபகத்துவமும், நிர்விகாரத்துவமும், ஏகத்துவமும். இன்னும் இவைபோன்ற அனேக லக்ஷணங்களையும் கற்பித்தும் பேசுகிறார்கள். ஆதலால் “காலம்பேதித்தல்” என்பது காலப்பற்றுக்கோடாய் உதித்துவித்து ஒடுங்கும் சம்பவாதிகளைக்கொண்டோ, அச்சுப்பவாதிகளைக் காலத்தின்மேலேற்றி உபசார உலகவழக்கமாய்க் காலபேதமென வழங்கப்படுகின்றது. முற்காலம் பிற்காலம் என்பதெல்லாம் ஒரு சம்பவத்தை ஒட்டிச் சொல்லக்கூடுமே யல்லாமல் சம்பவமின்றிச் சொல்லப்படாது. ஆகையால் இங்கு அச்சுப்பவாதிகளைக் கொண்டே முற்காலமென்றும் இக்காலமென்றும் காலபேதப்படுத்தி விவகரிக்கின்றோம். முற்காலத்தில் மாதமும் மாரி பெய்ததென்றும், சிவாலய விஷ்ணுவாலய திருப்பணிகள் முட்டின்று முடிந்து வந்தனவென்றும், வருணாசிரம தருமங்கள் வழுவாமல் நிலைபெற்று வந்தனவென்றும், துர்மிருத்து, அகாலமரணம்முதலியன அருமையாய்ச் சம்பவித்தனவென்றும், பிரஜைகள் வாக்குவழுவாதுநாணையமாய்க் காலங்கழித்தார்களென்றும், தானதர்மபரோபகாரமுதலிய தர்மங்கள் நாலுபாதத்திலும் நடந்தனவென்றும், பிறர்தாரத்தைப் பெற்றதாய்போலவும், பிறர்பொருளை எட்டிக்கனிபோலவும், பிறர்வசையுரைத்தல் பெருமைக்கீனமாவெனவும், பிறர்துன்பம்தன் துன்பமெனவும் பிரஜைகள் பேணிவந்தார்களென்றும் நமது புராணி தருமசாத்திரங்கள் முறையிடுகின்றன. அத்தகையபெருந் துன்மை இக்காலத்தெங் கொளித்தனவோ தெரியவில்லை. இக்காலத்தில் சகல விவகாரங்களுக்கும் தலைமொற்றமாய் நேர்விரோதமாய் நடந்தேறி வருவதற்குக் காரணந்தா னென்னையோ எமக்கு விளங்கவி

ல்லை 'குடிபெருத்தால் மிடிபெருக்கும்' என்பதாய் ஜனசங்கை அதிகப்பட அதிகப்பட அக்கிரமாதிகளெல்லாம் அதிகப்படுகின்றனவோ என்னமோ தெரியவில்லை. முன்னிருந்ததைவிட இப்போதுகோர்ட்டு களும் அதிகம், நியாயாதிபதிகளும் அதிகம், நியாய ஸ்தலங்களில் வரும் வியாச்சியங்களும் அதிகம், அவ்வியாச்சியத்தில் தேறும் குற்றவாளிகளின் தொகையும் அதிகம், அவர்களுக்கு விதிக்கும் தண்டனையும் அதிகம்.

இதுவல்லாமல் முற்காலத்தில் அரசர்கள் ஆறிலொரு கடமை வாங்கி குடிகளுக்கு வேண்டிய உதவிகளைப் புரிந்து வந்தார்களென்றும், அப்போது அரசரிமைக்கு அவ்வளவாக அதிக செலவில்லையென்றும் தெரியவருகின்றது. அதுபோலவே தற்கால இராஜாங்கமும் மிதமான வரிகளை வாங்கிவருவதிலும், நகர் சீர்திருத்தம் விஷயங்களையும் குடிகளாகிய நம்முடைய அனுமதியிலேயே விட்டிருக்கிறார்கள். அங்ஙனம் நமக்குக் கொடுத்திருக்கப்பட்ட அதிகாரத்தை நாம் ஒவ்வொருவரும் நேரேசெலுத்தக்கூடியது அசாத்தியமென வெண்ணிராம் பலர்கூடி அவ்விஷயங்களை நடத்தப் பிரதிநிதிகளை நியமித்துக்கொள்கிறோம் அப்பிரதிநிதிகளில் சிலர் தாங்களின்னாரென்றும் தம்மை இன்னகாரணத்திற்காக நியமித்தார்களென்றும், தமதுகடமை இன்னதென்றும் உணர்ந்து அதற்குத்தக்க யோசனைகள்செய்து காலோசிதமாய் வேண்டியகாரியங்களைச் செய்துவருகின்றார்கள். வேறு சிலரோ அதை மறந்து ஆசனத்தைவிட்டெழுந்தால் அங்குலையப் போகிறதென்றோ பேசப்புகுந்தால் பிழைவந்து நேருமென்றோ, கட்சி சோர்வடைந்தால் கனக்குறைவாமே யென்றோ, வாய்பேசாமல் சித்திரப் பிரதிமைகள்போல சிறப்புடன் வீற்றிருந்து, வாதாடும் பிரதிநிதிகளின்வாயைப் பார்த்துவிட்டுவருகிறார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட அனேக பிரதிமைகள் நமது பிரதிநிதிகளா யிருக்கின்றதென்று வர்த்தமான பத்திரிகைகள் மூலமாகவும் வேறு பிரகடனங்கள் மூலமாகவும் நாம் பலகாலங்கண்டுங் கேட்டுமிருந்தும், அப்பிரதிமைகளையே திருப்பவும் நியமிப்பது நமது பகுத்தறிவின்மையோ, காலபேதமோ யாதோ தெரியவில்லை. இங்ஙனமாக நம்மை நாமே வஞ்சித்துக்கொண்டு நமது வரி இறைகளை அதிகப்படுத்துவிக்கச் செய்துகொண்டு அரசை நோவது அறியாமையல்லவா? இப்படி நம் குற்றத்தை நாம் தெரிந்து கொள்ளாமல் நடிப்பதுதான் காலபேதம்.

பிரசங்கம்—இ.

இந்தியா.

ஆரியராகிய நாவாமும் தேசத்தின் ஆதிநாமம் பரதகண்டம் இதனை இப்போது இந்துதேச மென்பர், இதில் ஆகாயத்தை யளாவிய சிகரங்களையுடைய மலைகளும், மகிமைதங்கியநதிகளும், உன்னதமான சமபூமிகளும், விஸ்தாரமான பள்ளத்தாக்கும் வனந்தரங்களுமுள்ளன எல்லாப்பயிரும், விளையத்தக்கனவாய்ப் பூமி செழித்திருக்கின்றது. அங்கங்கே பஞ்சலோகங்களும், நவமணிகளும் கிடைக்கின்றன. சமுத்திரத்தில் பவளங்களும், முத்துகளும், அகப்படுகின்றன.

இத்தகைய வளங்களையுடைய இந்துதேசம் பூர்வ காலத்தில் நாகரீகத்திலும், செல்வத்திலும் ஞானத்திலும் மேம்பட்டு மற்றத் தேசங்களுக்கெல்லாம் தலைமையாய் நின்றதாக அறிகிறோம் நம்முடைய வேதாகம புராணசாஸ்திரங்களையும், பலவிடங்களிற் கட்டப் பட்டுக் காலவேற்றுமையால் இடிந்து கொண்டுவரும் கோயில்களையும் அக்கோயில்களிற் கிடைக்கும் தாமிர சிலாசாசனங்களையும் நோக்குமிடத்து முற்கூறிய உண்மை விளங்கும் ஆதம் போதமென்னும் வற்றாத நீருற்று இத்தேசத்திலேயேதோன்றிப்பெருகி இதர தேசங்களுக்கும் பாய்ச்சி வந்தது. ஐரோப்பா கண்டத்திற்குத் தாயாயிருந்த ரோமாபுரியும் கிரீஸ்தேசமும் எகிப்து தேசத்திலிருந்து அநேக நிறந்த சாஸ்திரங்களைக் கற்றுவந்ததாகவும் அவ்வெகிப்து தேசம் இந்துதேசத்திலிருந்து அவற்றை யறிந்திருந்ததாகவும் தெரியவருகிறது.

இவ்வாறு இதன் சீரும் செல்வமும் எங்கும் வியாபித்திருந்தமையால்; மேனாட்டார் இதனைக் கைப்பற்றவேண்டுமென்னும் ஆசை கொண்டார்கள். முதன் முதல் கிரீக்காட்டார்வர அவர்களால் ஏனை ஐரோப்பியர் கேள்விப்பட்டுப் பேராசை பிடர்பிடித்துந்த ஒருவரின் ஒருவராகவரத் தலைப்பட்டார்கள். இடையில் மகமதியர் இத்தேசத்தைப் பிடித்துக் கணக்கற்ற கோட்டை கொத்தளங்களையும் கோயில்களையும் இடித்து, மதவிரோதமான காரியங்களால் இந்துக்களை நாசஞ்செய்தார்கள். முடிவில் இங்கிலீஷ்கார் கைக்கொள்ள இப்போது நாம் அவர்களுடைய அரசாட்சியின் கீழ் இருந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

இப்போதுள்ள அன்னிய துரைத்தனங்களையும் இங்கிலீஷ் துரைத்தனத்தையும் ஒருவன் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பானால் இதுவேமே லென்பதாக ஒப்புக்கொள்ளாதிரான் நாம் பொருள்தேடப்பல மார்க்கங்களும் அப்பொருளைக் காப்பாற்ற காவலாளிகளும் நீதி விசாரணை செய்ய நியாயாதிபதிகளும் துரதேசத்திலிருந்து சமாசாரம் தெரிந்துகொள்ள மின்சாரமும் தபாலும் பிரயாணஞ்செய்ய புனைவண்டிகளும் கப்பல்களும், இத்தர்ம துரைத்தனத்தார் நியமித்திருக்கிறார்கள், வியாபாரமும் செல்வமும் நாகரீகமும் நாளுக்குநாள் பெருகிவருகின்றன. இருநூறுவருடங்களுக்குமுன் துலுக்கரசாட்சியின் கீழிருந்த நமது மூதாதையி லொருவர்வந்துபார்ப்பாரானால் இப்போது நாம் தேவலோகத்தி லிருப்பதாக நிச்சயிப்பார். ஒன்றைச்சொல்லத் தொடங்குங்கால் அதன் நன்மையும் தீமைமும் உள்ளபடி யுரைப்பது அவசியம்.

இத்துரைத்தனம் நமக்குத் தேகசம்பந்தமான அநேக நன்மைகள் செய்து வருகிற தெனினும் ஆத்மலாபத்தில் ஒன்றுங்காணோம். துலுக்கர், பாரசீகர், முகலாயர் முதலியோர் இந்தியாவை தேகசம்பந்தமான அநேகதொந்தரவுகள் செய்தனரென்றால், இங்கிலீஷ்காரர் இதன் உயிரையே பற்றிக்கொண்டார்கள் என நான் சொல்லக்கூடும். அதனால் இப்போது இத்தேசம் பெரிய ஆபத்திலிருக்கிறது. இதைச் சமீப இந்நாட்டியில் விளக்குகிறேன்

கொடிய துரைத்தனத்தாராகிய துலுக்கருடைய காலத்திலும் அவர்களைப் பின்றொடர்ந்த மஹையருடைய காலத்திலும் நமது முன்னோர்கள் பல கஷ்டங்கள் அடைந்தார்கள் ளெனினும், அவர்கள் ஜாதிவரம்புகடவாமல் செய்யவேண்டிய நித்தியகருமங்களையும், இதர கடமைகளையும் கூடியவாறேனும் நடத்திவந்தார்கள். இங்கிலீஷ் துரைத்தனம் வந்தபிறகு நம்மவரிற் பலர் அத்தகைய கருமங்களைத் தொலைத்து; நாளுக்குநாள் பாவகாரியங்களை யெல்லாம் செய்யத் துணிகிறார்கள்.

இப்போது குலதருமமும் மததருமமும் ஒழிந்தது பார்ப்பான் முதல்பறையன் வரையில் ஒவ்வொருவனும் குடிவெறியிற் பழுத்து நாஸ்திகத்திற் கொழுத்துத் தாறுமாறாய் நடந்துவருகிறான். அதனை ஒப்பென்று உறுதி படுத்தமாறு அநேகர் பழைய சாஸ்திரங்களும் வழக்கங்களும் ஞாயவிரோதமென்று அவற்றைத்தலை கீழாக்க முயன்றுவருகிறார்கள். பெற்றோர்கள் சம்மதமின்றிப்பிள்ளைகளே

தங்களுக் கிட்டமானவரை மணஞ்செய்து கொள்ளலா மென்றும் கைம்பெண்கள் கல்யாணஞ்செய்து சாகும்பரியந்தம் சுகத்தை அனுபவிக்க வேண்டுமென்றும், கடவுளை வழிபடுதல் அறியாமை யென்றும், தேகத்தைப் பருக்கச் செய்வதற்குக் கள்ளஞ்சாராயமு மருத்திக் கறியும்மீனும் உண்ணலாமென்றும், தாங்கள் செய்வதுமன்றிப் பிறர்க்குப் போதித்தும் வருகிறார்கள். சுருக்கிக் கூறுமிடத்து வெள்ளைக் காரருடைய சுருணங்களை யொழித்துத் துர்க்குணங்களை யெல்லாம் சிறந்ததாக மதிக்கிறார்கள் இத்தகைய இவர்கள் தங்களைச் சீர்திருத்தக்காரர் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். சீர்திருத்தக்காரரென்றால், நாம் செய்யும் ஒழுங்கற்ற காரியங்களைப் புதிப்பிப்பவர் என்பது பொருளாகும்.

இந்தியாவானது சுயநலத்தைநாடிய அந்தணர்கையி லகப்பட்டு முடபக்தியென்னும் அந்தகாரத்தில்மூழ்கியிருந்தது. பிராமணர்வாயினின்றும்வந்த யாவும் பொய்யெனினும் மெய்யெனினும் கடவுள்வாக்காக மற்றவர் பாவித்து நடந்துவந்தார்கள். அவை சரியா தப்பா என்று விசாரித்தவர்களே கிடையாது. ஏனெனில் சாஸ்திரங்களனைத்தும் அப் பிராமணர் கையில் சிக்கியிருந்தன. இங்ஙனமாக. ராஜாராமோகனராய் என்பவர் தம்முடைய கல்வியின் மேம்பாட்டால் நம்முடைய ஆசாரங்கள் தவறாகக்கண்டு அவற்றைச் செம்பைப்படுத்தமுயன்று பிரம்மசமாகம் என ஒருசபை யுண்டாக்கினார் முதலில் நம்முடைய மதநூல்களும் இவருக்கு ஞாயவிரோதமாகத் தோன்றின. கிறிஸ்தவருடைய வேதமாகிய பைபில் உயர்ந்ததாகக் காணப்பட்டது. இவ்விரண்டினையும் மேலுமேலும் உணர் நம்முடைய மார்க்கத்தின் ஏற்றமும் கிறிஸ்தவமார்க்கத்தின் தாழ்ச்சியும் புலப்பட்டது. இவர் இங்கிலாந்து தேசத்திற்குப் போயிருந்தகாலத்தும் குலதருமப்படி நடந்ததுமன்றித் தாம்பிராமணர் என்றுசொல்லித் தோளிலணிந்த பூணூலைக்காட்டி காலமடைந்தார். அவருக்குப்பின் கெஸ்ப்செந்தர்என்பவரால் அம்மதம்ஒங்கியது. இவர்1882-ம்வருஷத்தில்சுதேய கல்யாணசட்டம் ஒன்றுசெய்து அதன்படி பெண்ணும் பிள்ளையும் 14-18-வயதுக்கு முறையே மேற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும், பெண்ணும் பிள்ளையும் வெவ்வேறு இனத்தாராயிருக்கலா மென்றும், விதவைகள் மறுமணம் நடத்திக் கொள்ளலாமென்றும் விதித்திருந்தார். ஆயினும் இவரே பதிநான்கு வயதுக்குகுறைந்த தம் புதல்வியைப் பதினாறுவயதாகாத குப்பிகார் மகாராஜாவுக்கு மணஞ்செய்து

கொடுத்ததால் இவருடையகூட்டத்தார்களுக்குள் மனவொற்றுமையுண்டாகி, சதான் பிரம்மசமாயம் என்று மற்றொருசபை யுண்டாகியது. பின்னர் ஆரியசமாயம் சுவாமி தயானந்தசாஸ்வதியாரால்கொஞ்சும்தலைகாட்டியது. அதனுடன்சார்வஸ்பிராட்லாவும், அனிரிசுண்டம் ஏற்படுத்திய நாஸ்திகமதம் கிளம்ப இந்தியாவில் பலர் அந்நாஸ்திகமதத்திற்கு அடிமைகளானார்கள் பாதரிமார் செய்த நயவஞ்சகத்தால் அநேகர் கிறிஸ்தவருமானார்கள்.

முடிவில் நமது இந்துதேசம் இவ்வாறு தன் சொந்த மதத்தை விடுத்துப் பல போலிமதங்களைத் தழுவி நாசமடைந்து போவதைக் கண்ணுற்ற கடவுளார், மகிமைதங்கிய பிளவட்ஸ்கி அம்மானையும், கர்னல் ஆல்காட்டுரையவர்களையும் நமது இந்துமதத்தின் உண்மையை நமக்கு எடுத்துரைக்க அனுப்பினார். இவ்விரு சீமான் சீமாட்டிகளால் நம்மவர்களில் பலர் தங்கள் மயக்கந்தெளிந்து மதசம்பந்தமான நூல்களை வாசித்துணர்ந்து, பழைய ஆசாரங்களைச் செய்யத் துவக்கினார்கள். பிளவட்ஸ்கி யம்மாளுக்குப் பின் அவருடைய அதுக்கிரகத்தால் கனம்பொருந்திய அனிரிசுண்டம்மாள் தன்கொண்டிருந்த நாஸ்திகமதத்தை யுதறி எல்லாமதங்கட்கும் இந்துமதமே சிறந்தமதமெனத் தேர்ந்து அதனையே தாம் பூண்டதுமன்றி இந்து மதத்தின் உண்மையை யறியாது வெளிக்குமட்டும் இந்துவென வெட்க மின்றிச் சொல்லிக்கொள்ளும் நம்மவர்க்கு இப்போது பிரசங்கித்துவருகிறார். இந்தம்மாள் மேனாட்டுச் சாஸ்திரங்களிலும், ஆசாரங்களிலும் கைவந்தவரன்றி, நமது வேதங்கள் நான்கும் ஒருங்கேயோதி அவற்றின் உண்மையை யோர்ந்தவராதலால் இவருடைய தேனினுமினிப்போதனையைச் செவியுற்று, இந்நாட்டிலுள்ள எண்ணிறந்தோர் இந்துமதப் பெருமையை யறிகின்றனர். ஒருகாலத்தில் இவைபேய்யார்ந்த மதங்களாகச் செழித்தோங்கிய பிரம்மசமாயமும், பிரார்த்தன சமாயமும், வேதசமாயமும், ஆரியசமாயமும், மற்ற சமாயங்களும் வரவர, எங்ஙனம் விர்த்தியடைந்து வருகின்றன? அம்மதங்களில் சேர்ந்தவரை இப்போது நாம் கைவிட்டு எண்ணக்கூடும். இந்துமதமேயுண்மைமதமானதாலும், சாஸ்திரசம்மதம்பெற்றதுநிலைபெற்றிருப்பதாலும் இடையில் நிரந்தரெனினும், அதுமீண்டுத் தன் தலையை நீட்டுகிறது. இப்போது கிறிஸ்தவர்க்கம்மதியர் முதலிய அந்நிய மதஸ்தர்களும் இம்மதத்தை விழைகிறார்கள். ஏனெனில் அவர்களுடைய பையில் கொரான் என்னும் மதநூல்களில் கடவுள்மேல் தேவர்கள் செய்த

சண்டையையும், கடவுள் கோபங்கொண்டு அவர்களைக் கீழேவிழ்த்தி யதையும், அவர்கள் மறுபடியும் அவரைத்தோற்றிக்க முயற்சி செய்வதையும், மற்றுஞ்சில கிழக்கதைகளையும் விவரிப்பதல்லால் மற்றப் படி கடவுளின் தன்மையையும் நமக்கும் கடவுளுக்குமுள்ள பேதா பேதத்தையும், சிருஷ்டியின் காரணத்தையும், மோட்சமின்ன தென்பதையும் கூறவில்லை. ஆதம்மத்தின் இலட்சணமும் அது மனிததேகத்திற் புகுந்தவாறும் அவற்றால் விளங்காது.

கொஞ்சகாலமாக இந்துமத ரகசியங்களை வெளியிட்டு நமக்கு மதவிஷயத்தில் ஆசைபுண்டாகும்படி செய்து வருபவர் அந்நியரென்று மேற்கூறியதால் தெரியவரும் ஆயினும் நம்மவரிலேநேர் இன்னும் மதத்தில் நாஸ்திகமதமே சிறந்ததாகவும் நடையில் இங்கிலீஷ் நடையே யுயர்ந்ததாகவும் கைக்கொண்டு நடந்துவருகிறார்கள். இவர்கள் நமது புராணசாஸ்திரங்களைப் படிப்பது கிடையாது படித்தவர்களைமதித்து அவர்கள் கூறும் போதனையைக்கேட்பதுங்கிடையாது. இந்துமதம் மூடமதம் என்றுசொல்லித் துஷ்டகாரியங்களைச்செய்து வருவது இவர்களுக்கு வழக்கமாய் விட்டது இதற்கு என்னகாரணம்? இங்கிலீஷ்வாசிப்போயாம். எப்பாஷையேனும் வாசித்தால் அவ்வாசிப்பானது அறிவையும், அறிவுஞானத்தையும் விர்த்தியெய்யுமா தலால் இங்கிலீஷானது எங்ஙனம் துன்மார்க்கச்செயலை விளைக்கவல்லதென ஒருகால் வீங்கள் சந்தேகிப்பீர்கள் இப்போது இங்கிலீஷ் பாடசாலைகள் எண்ணிறந்தன எங்கு உள்ளனவே அப்பாடசாலைகள் ஒதும் மாணுக்கர்களிற் பலர், துர்நடையை யறுசரிக்க ஆசைப்படுவதேன்? கெட்டவர் நல்லவர் என்கிற பேதமின்றிப் பிள்ளைகள் அனைவரும் ஒன்றுகூடிப் பழகுவதாலும் அவர்கள் கற்கும் நூல்கள் கேவலம் அறிவையே விர்த்தியெய்ய வல்லதாலும், ஆசிரியர்நடை முரண்படுவதாலுமேயாம் ஆகையால் இவர்கள் சிறுபோதிலேயே சுருட்டுபிடித்தல், பொடிபோடுதல், சிட்டாடுதலாகிய சிறுபழக்கங்களில் பயின்று பிறகு பொய்சொல்லுதல், கள்ளருந்தல், தாய் தந்தையரை அலட்சியஞ் செய்தல் முதலிய கூடாவொழுக்கங்களைக் கொண்டு, மதவிஷயத்திற் சிறிதும் மனமில்லாதவராய், “தெய்வமேது நூதமேது” என்றும், “தேகம்ஒழிந்தால் ஆன்மாஒழிகிற” தென்றும்நம்பி, வயது செல்லச் செல்லப் பட்டி மாடுகளைப்போலக் கெட்டலைகிறார்கள். இவ்வித நடையினரே யாதலால் பள்ளியிற்பயிலும் தங்கள் பிள்ளைகட்கு இந்து மதத்தின் உண்மையைப்போதித்து, நன்னெறியிற்கொ

ண்டுவருவது எங்ஙனம்? வீட்டிலுள்ள வயதுமுதிர்ந்த கிழவிகள் தான் இவர்கள்செய்யும் அடாத காரியங்களைக் கண்டு மனந்தாளாமல் மூலையில் ஏதோ மிணறக்கூடும்.

தற்காலத்தில் சாதி மதாசாரப்படி உடுமாறேனும் நடந்துவருபவர் கிராமவாசிகளில் சிலரேயாம். இவர்களை நகரங்களில் வசிக்கும் மற்றையரெல்லாம் நாகரீகத்திற் குறைந்தவராக அவமதித்தும், நாகரீகத்திற் சிறந்தவராக தங்களைமதித்தும் வருகிறார்கள் இங்கிலீஷ் என்னு மரம் இத்தேசத்தில் நிலைபெற்றோங்கியதால், அதன் வேர்கள் பரவுமிடத்தோறும் நாகரீகமுண்டாகு மென்பதற்குத் தடையில்லை.

இப்போது நாகரீக மென்பது என்னவென்று ஆராய்வோம், இந்நாட்டையாளும் இங்கிலீஷ் துரைகளைப்போல உடை தரிப்பதும், நடை நடப்பதும், தலைமயிரைக் கத்தரித்துக் கொள்ளுவதும் பாழ் நெற்றியோ டிருப்பதும், தாய்-தந்தை-குரு-தெய்வங்களை அசட்டை செய்வதும், சள்ளைக்குடிப்பதும், கறியைத் தின்பதும் ஆகிய செய்கைகளைச் செய்வதே இக்காலத்தில் இவ்வித நடைகளை விழையும் கருப்புத் துரைகளே நாகரீகத்தில் மேம்பட்டவர்கள்: பெரியமனிதர்கள்; யாவராலும் நன்கு மதிக்கப்படுபவர்கள். தங்களோடு நிற்காமல் இவர்கள் தங்களை மனைவி, மக்கள், சகோதரிகளும் அந்நடையே யனுசரிக்கக் கற்பித்துவருகிறார்கள். இப்பெண்மக்களில் சிலர் பாடசாலைகளில் பயின்றவராதலால், அவர்களுடைய போதனையை ஞாயமெனச் சிரமேற்கொண்டு, தங்களுக்குரிய நரணம் - மடம்-அச்சம் பயிர்ப்பாதி யநான்கு குணங்களுந் தவிரந்தவராய் முறைகெட்டுத் தடுமாறுகிறார்கள். அதனால் அங்கங்கே விபசாரமும் களவும், மோசமும் அதிகரித்துவருகின்றன. மனைவி புருஷன்மேல் வழக்குதொடுப்பதும், மருமகள் மாமி மாமனாரைவாதுக்கிழுப்பதும் வழக்கமாயின, ஏவியவேலையைச் செய்யாததையோக்கி மாமியார் மருமகளைக்கடிவதால் அம்மருமகள் சாட்சிசகிதம் கோர்ட்டில் பொய்வழக்கிட்டு மாமியாரைச்சிறையிலிடுவதையும் பத்திரிகையிற் பார்த்து வருகிறோம். இஃதென்ன அனியாயம்? மாமியாரைக்காவலில்வைத்து மருமகள்சுகப்படுவதென்கே? இதைப்போன்ற செய்கைகள் அநேகம் நடந்துவருகின்றன. எல்லாம் இக்காலத்திய இங்கிலீஷ் கல்வியினு லுண்டாகிய நாகரீகத்தின் முடிவேயாம். இப்போது பெண்கள் தங்கள் கணவரைக் கடவுள்போலப் பாவிக்கவேண்டுமென்பதும், மாமி மாமனாருக்கு மிகப்

பிரியத்துடன் பணிவிடை செய்யவேண்டுமென்பதும், கற்பைவழு
வாது காத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்பதும், ஆண்மக்கள் தாய்தந்
தையரைச் சுகப்படுத்தவேண்டுமென்பதும், பரமாதர் முகம் பாரா
மல்தங்கள் மனைவிகளோடு ஒன்றியிருக்கவேண்டுமென்பதும்; இழிந்த
வினைகள் புரியலாகா தென்பதும் எங்கே? நமது பழைய ஆசாரங்க
ளெல்லாம் தலைமயங்கின. புதுபுது வழக்கங்கள் கிளம்பின.

இங்கிலீஷ்மட்டும் வாசித்து நமதுமதத்தை யுணராதவருடைய
நிலைமை யிங்ஙனமாக; இங்கிலீஷ் வாசியால் சுதேச புராணங்களை
யோதி யவரைப்பற்றிச் சிறிதுயோசிப்போம் இவர்களுக்குள் வெளி
க்கு ஞானிகளாகத் தோன்றி உள்ளே பல தாழ்ந்த செய்கைகளைச்செ
ய்துவரும் சிலர் இருக்கிறார்கள் இவர்களிடத்தின்பொய் சூது-வாது
பொறுமை-விபசாரம் முதலிய துர்க்குணங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன
இவ்வாற்றப்பினும் இவர்கள்மதாபிமானிகளெனப் பிறர்க்குச்சொல்
விக்கொள்வதையும்; மதத்தைப்பற்றி சண்டையிடுவதையும், சீர்திரு
த்தக்காரரை நிர்திப்பதையும் விடுவதில்லை. இவர்கள் செய்வது சீர்திரு
த்தக்காரருக்கு ஒவ்வாது சீர்திருத்தக்காரர்செய்வது இவர்களு
க்கு ஒவ்வாது. ஆயினும் இருதரத்தார் செய்வதுந்நவமே. மதாபி
மானி மிகச் சிறுவாகளாகிய தன்பேரன் பேத்திகளுக்குச் செய்து
களிக்கும் பாலியமணத்தை நோக்கிச் சீர்திருத்தக்காரன் சிறிக்கிறான்.
(ஈண்டுமதாபி மானியென்றால் உண்மையாக மதவிஷயத்தில் ஆசை
வைத்துத் தான் ஒதுவதுமன்றித் தக்கவர்பால்தெரிந்துகொண்டு அ
வ்விதம்நடக்க முயற்சிசெய்பவரல்ல. இவர்களைநான் கும்பிடுந்தெய்வ
மாக மனதிலிருத்திப்பூசிக்க இசைந்துள்ளேன். நான் பேசுவதுமேலே
தீட்டியுள்ள துர்க்குணையினராகிய போலி மதாபிமானிகளேயாம்.) சீர்
திருக்காரன் தாலியிழந்த தன் மகளுக்கோ சகோதரிக்கோ செய்யும்
விதவா விவாகத்தைப் பார்த்து மதாபிமானி சிரிக்கிறான். தாங்கள்
வயதுசென்ற பின்னும் மறுமணம் நிறைவேற்றிக் கொள்ளுவதிலும்
வேறு சில தகாத கருமங்களிலும் இருவரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்
கள் ஆகவே, ஒருபக்கத்தில் எட்டுவயது ஆணுக்கும், நான்கு வயது
பெண்ணுக்கு மாகும் குழந்தைக் கல்யாணங்களும் ஒருபக்கத்தில்
ஐம்பதுவயது ஆணுக்கும் ஆறுவயது பெண்ணுக்குமாகும் கிழக்கல்
யாணங்களும் பெருகி வருகின்றன. இதோடு இன்னொரு பக்கத்தில்
முண்டை கல்யாணங்களும் முளைத்து வருகின்றன. மதாபிமானிகள்

தாங்கள்செய்வது பழைய வழக்கங்களென்றும், சாஸ்திரச் சம்மதம் பெற்றிருக்கின்றதென்றும், சீர்திருத்தக்காரர்தாங்கள்செய்வதுஞாயமென்றும், வெள்ளைக்காரரால் அறுஷ்டிக்கப் படுகிறதென்றும், சாஸ்திரங்கள் ஆண்மக்களால் எழுதப்பட்டவை யாதலால் பெண்மக்களுடைய சுதந்தைக்கோரவில்லை யென்றும் சொல்லுகிறார்கள் ஆயினும் இவர்கள் நமது சாஸ்திரங்களைக் குறைகூறுவதிற்பயனின்றி, ஏனெனில், இவை-பூலோக ஆஸையை விடுத்து, அரணிய வாசஞ்செய்து, மன்பதைகளுடைய நன்மையைக்கோரியமகாருவிகளால் எழுதப்பட்டவை; ஆகையால் இவை பட்சபாதமுள்ளனவாக ஒருபோதும் இருக்கமாட்டா. இப்பூலோக வாழ்க்கையே பெரிதாகமதித்து, சுயநலத்தின் மூழ்கி, அனியாயஞ்செய்வதற்கு அருவருப்படையாத நாம் நம்முடைய கண்களை மழுக்கிக் கொண்டதால் சாஸ்திரங்கள் நமக்கு விரோதமாகத் தோன்றுகின்றன. இதனையறியாமல் சீர்திருத்தக்காரர் நமது சாஸ்திரங்கள்மீது குறைகூறி, அச்சாஸ்திர விதிப்படி நடந்துவருபவரை நிந்திப்பதும், மதாபிமானிகள் தாங்கள்செய்யும் தகாத நடத்தைகளுக்குச் சாஸ்திர மிடங் கொடுப்பதாக மனமகிழ்வதுந் தவறு. தனக்கும், மற்றவர்க்கும், கடவுளருக்கும் எவ்வாறு தன்கடமையைச் செலுத்தவேண்டுமோ அதனைஒவ்வொரு சீர்திருத்தக்காரனும், ஒவ்வொரு மதாபிமானியும் கவனிக்கவேண்டும். நாம் முதலில் நமது தேசத்தின் சட்டங்களையும், மதத்தையும் உள்ளபடி யுணர்ந்து மரியாதை செய்ய வேண்டும். பிறகு மற்றவர்களும் அவ்வாறு நடக்கப் போதிக்கவேண்டும். கடவுள்மீதும், அவருடைய சட்டங்கள்மீதும் வாதிட்டு, அவ்வாதங்களைப் பிறர்க்குப் போதிப்பதும், அச்சட்டங்களை மாறுபாடாகக்கொண்டு அடாதகாரியங்கள் செய்வதும் தீங்கை யுண்டிபண்ணும்.

இவற்றையெல்லாம் நான்சிரந்திக்க என்மனம் துயருறுகின்றது அந்தோ! இந்தியாவின் பூர்வ நிலைமையையும் தற்கால நிலைமையையும் அறியும் எவர்தான் இதைப்பற்றித் துக்கமுறுதிரார்? இந்தியாவுக்குவந்த கதியென்ன? பிரம்மஞானசங்கம் இந்நாட்டில் நிலைபெற்றிராவிடில் இதுகாறும் இந்தியா நாஸ்திகமத மென்னும் வெள்ளத்திற்போயிருக்கும் என்பதிலையமில்லை. பதியும், நிதியும், மற்றச்சுகமுந் துறந்து, நங்கைம்மாறு வேண்டாது நமக்காக உழைத்துவரும் கர்னல் ஆல்காட்டுமுதலிய கனவான்களால் ஓடிப்போகுந் தறுவாயிரிருந்த இந்தியாவின் உயிரானது நிலைபெற்றது.

இந்தியாவானது இங்கிலாந்து-பிரான்சு-ஜெர்மனி முதலியமே
 னுட்களைப்போலாகவேண்டுமென்பது நம்முடைய இஷ்டமல்ல. அங்
 கே, வறுமையும், குடியும், விபசாரமும் மலிந்து ஜனங்கள் இலட்சக்
 கணக்காய்த் தினந்தோறும்மடிந்து வருவதாகக் கேள்விப்படுகிறோம்
 அனிபிசண்டம்மாள் சொன்னதுபோல, "இந்தியாவானது ஸ்தூல
 சம்பந்தத்திலொடுங்கியும், கல்வியில் உயர்ந்தும் ஞானத்தில் மிகுந்து
 மிருக்கவேண்டு" மென்பது நம்முடைய விருப்பமாகும்

பிரசங்கம்—கக

இங்கிலாந்தின் வறுமை.

இக்காலத்தில் இங்கிலாந்திற்கு நாம் சீக்கிரமாகவும், சுலபமாக
 வும் செல்லக்கூடும். பம்பாயிலிருந்து இத்தாலியாவின் துறைமுகபட்
 டணமாகிய பிரிண்டிசி வரைக்கும் புகைக்கப்பவினும்; பிரிண்டிசியிலி
 ருந்து டோவார் நீங்கலாக லந்தன் நகரத்திற்குப் புகைவண்டியிலும்
 பதினாறு தினங்களில் சேரலாம். அல்லது பம்பாயிலிருந்து சுவேஸ்
 கால்வாய் மார்க்கமாய் ஜபிரால்டிலும், மால்டாவினும் தங்கநேரே
 லந்தன் நகரம் புகைக்கப்பவிலேயே போகலாகும் இதற்கு இருபத்
 தேழுநாட்களாகின்றன. இங்கனமாக; கலெக்டர் பரீட்சைக்கோ, வக்
 கில் பரீட்சைக்கோ வைத்திய பரீட்சைக்கோ, மற்ற வேறு பரீட்சை
 களுக்கோ படிக்க விழைந்து அநேக வாஸிபர்கள் இத்தேசத்திலிருந்
 து வருடந்தோறும் போகிறார்கள். வேறு சிலதானங்களும் லந்தன்
 பாரீஸ் முதலிய ஓப்பற்ற பட்டணங்களைக் கண்டு களிக்கலாமென்று
 போய்வருகிறார்கள். இவர்களிற் சிலர் தாங்கண்டவற்றைப் புத்தக
 வாயிலாக வெளியிட்டிருப்பதுமன்றி வெள்ளைக்காரர்களிற் பலர்
 தங்கள் தேசத்தைப்பற்றிச் செவ்வையாக எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆக
 வே நான் படித்ததிலிருந்தும், கேட்டதிலிருந்தும் சுருக்கமாகச்
 சிறிது அடியில் வரைகிறேன்.

ஏறக்குறைய எல்லாக் குடிகளும் கூடியமட்டேனும் க்ஷேமமா
 யிருந்தால் தான் ஒருநாட்டைச் செல்வநாடென்பர். ஏதோ அத்திபூ
 த்ததுபோல இரண்டொருவர் தனவான்களிருந்து உண்ணுணவும்,
 உடுக்கத்துணியுமின்றி ஆயிரக்கணக்காய் மனிதர் படியும் நாட்டைச்
 செல்வநாடென்று ஒருவருஞ் சொல்லார் சீமையில் பணக்காரராயிரு
 ப்போர் லார்ட்ஸ் என்னும் பிரபுக்களும், வர்த்தகர்களுமேயாம், ஏனை

யோரனைவரும் ஏழைகளே செல்வமானது மேன்மேலும் அப்பிரபுக்க னிடமும், வர்த்தகர்களிடமுங் குவிசிறதல்லால், மற்றவர்களிடத்தி ல்தரித்திரமலீந்து அதைத்தவிர்க்க வழியறியாமல் குடி-திருட்டு-குது விபசாரமாகிய அடாதகாரியங்களிற் புகுந்து விரைவில் மரணத்திற் கிரையாகிறார்கள்.

இவ்வறுமைக்குக்காரணம் அத்தேசத்தினுடைய சீதோஷ்ணதி தியும், உடையும், உணவும், ஜனநெருக்கமும் சுயநலம் பாராட்டுதலும், எந்திரங்கள் வேலையை நடத்துவதும், பெண்கள் வேலைசெய்வதும் மதமும் மற்ற ஆசாரங்களும் வேறு பட்டிருப்பது முதலியன

முதற்காரணம் சீதோஷ்ணஸ்திதியென்றேன் இங்கிலாந்துகுளிர் நாடு உஷ்ணதேச வாசிகளாகிய நாம் நம்முடைய மெல்லிய உடை யோடும் இரண்டொரு நாளேனும் அவ்விடத்திலிருப்பது கூடாத காரியம் குளிர் மிகுதியினால் கைகால் விறைத்துப் பிணம்போலா வோம் வெள்ளைக்காரர்கள் சீமேரீண்டு அகன்ற குழிவெட்டி அது நிரம்பக் கட்டைகளையடுக்கி நெருப்பிட்டு அவைகள் எரிந்துகொண் டிருக்கவும், அதன்மேலே கட்டிற் போட்டுக் கப்பளிச்சட்டைதரித்து இரவில் படுத்துக்கொள்வது சுபாவமென்றால், அக்குளிரைப்பற்றி நான் விரித்துரைக்க வேண்டுவதேன்? பாதைகளில்பனியானது இரா க்காலத்தில் கட்டிக்கட்டியாக உறைந்துகிடக்கும். அதனை நாலோ றுட் தோட்டிகள்மண்வெட்டிக்கொண்டுவாரிபோட்டாலொழிய மனி தராவது வண்டிகளாவது போகமுடியாது. அங்கேநெல்-வாழைமுத லியனபயிராகா. மற்றப்பயிர்களும் பனியினுற்கெடாவண்ணம் வெகு கவனமாகக் காத்துவருவார்கள்.

இத்தேசத்தில் தண்ணீரும்; பாடுமின்றிக் குப்பையில் முனைத் தேனும் கூரைமேற் படர்ந்தேனும் சராசரமாகக் காய்த்து வரும் சுரைச்செடி சீமையில் பயிராகும் விதத்தைச் சுருங்கச் சொல்லு கிறேன்.

பழுதற்றதாயும், முற்றியதாயும் வழவழப்பாயுமுள்ள விதை களைச்சிறிய மண்ணுழுக்குகளிற் போட்டு, அதோடு, மூன்றுமாசங்க ளாகப் பக்குவஞ்செய்து வைத்திருந்த எருவையுங்கலந்து மண்ணிற் புதைத்துவிடவேண்டும். மண்வெடித்துமுளைகள் வெளிவரும்போது அவை பனியினால் நனையாவாறு பாய்களினால் மூடிவைக்க வேண்டி யது. ஆரம்பத்தில் வெளுத்தும், குன்றியுமுள்ளசெடிகள் சுத்தமான

காற்றுப்படுவதால் பசுமைநிறமாகும் அடியில் வேறே குருத்திதின், அதனூல்செடி ஒங்கிவளர்வது கூடாதாகையால், அதைச்சொந்தக் காரன்சாக்கிரதையாகக் கிள்ளியெறிவான் பிறகு இலைகள் வீட்டுக் கொடிபடருங்காலத்தில் இஷ்டப்படிதேவர்பரவ இடம்போதாதாகையால் வேரிடத்திற் செடிகளைப்பிடுங்கிடவேண்டும். இக்காலத்தை மிகவும் முக்கியமானதாக எண்ணித் தோட்டக்காரன் தன்னுடையகவனத்தை முற்றும் இதிலேயே செலுத்துவான். சிறுசெடிகளானதால் வேர்கொஞ்சமேனும் பின்னப்படாமல் வெகு பக்குவமாகப்பிடுங்கவேண்டும். வேர்தண்ணீர் மிகுதியினால் அழுகினாலும், பூச்சியரித்துக்கெட்டாலும், அதனைக் சாக்கிரதையாகக் கத்தரியினால் கத்தரித்து விடவேண்டும், பூச்சிகளை மாய்ப்பதற்கு மார்க்கமுந் தேடவேண்டும். செடிகள் நடுகிறவிடத்தில் கல்முள் முதலியனமண்ணிற் சேர்த்திராவண்ணம் செம்மையாகப் பார்க்கவேண்டியது இல்லாவிடில் செடியின் வேர் இஷ்டானுசாரம் பரவுவதற்கு முடியாமல் குன்றிப்போகும். செடிகள் நட்பிறகு கொஞ்சநாள் தண்ணீரும், சூரிய வெளிச்சமும், மிதமாயிருக்கவேண்டியது வேர்வெளிவந்து செத்துப்போகு மாதலால் குடத்தைக்கொண்டு தண்ணீருற்றாறமல் சிறிய கண்ணையுடைய குழாயின் வழியாய் மழை பெய்வதுபோலும் செடியின்மேற்சொரிய வேண்டும். இடையிடையே புழுக்கள்-எறும்புகள் புராமலும், மழை காற்று மோதாமலும் தவனஞ் செலுத்தவேண்டும் இலைகள் பழுத்துக் கீழே விழாதபடி பழுத்த இலைகளைக் கத்தரித்துக் தூர எறியவேண்டும். அழுகியஇலைகளைக் செடியிலிருக்கச்செய்யலாகாது அவ்விடையின் வியாதி செடியின்வழியாய் வேருக்குச்சென்று கொஞ்சநாளையிற் செடியைச் சாவடித்துப்போடும் கொடியானது மதிவின்பேரிலும் வீட்டின்பேரிலும், படர்ச்செய்யலாகாது கொடி அவற்றைப் பற்றுவதற்கு மார்க்கமின்றி நன்றாய்படாது பூக்களிலும் ஆண்பெண் என்கிற பேதமிருப்பதால் வசந்தகாலத்தில் தேனருந்தவரும் வண்டு கள் மகரந்தத்தை ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றுக்குக் கொண்டு சேர்க்கும். சில சமயத்தில் காற்றுவீசி இவ்வித புணர்ச்சி செய்யவுங்கடும் மழைக் காலத்திலேயோ தோட்டக்காரன்தான் இவ்வலுவலை நடத்த வேண்டும் இல்லாவிடில் காய்காய்ப்பது கஷ்டமாகும். விதையானது முளைத்துவளர்ந்து-படர்ந்து-பூத்துக் காய்த்துக் காய்ந்துபோகிவரைக்கும் இதைப்போன்ற எண்ணிறந்த கஷ்டங்க ளிருக்கின்றன. ஆகவே சொந்தக்காரன் அதுபவ சாலையாகவும், சுருகருப்புள்ளவனாக

வும், கூரிய புத்தியுள்ளவனாகவும் செடிகளைப்பற்றி விவரிக்குஞ் சாஸ்திர மோதியவனாகவும் இருப்பது அவசியம்.

சுரைச்செடிக்கே இவ்வளவு முயற்சியும், கஷ்டமுமெனில் மற்ற உயர்ந்த செடிகளுக்கும், பயிர்களுக்கும் எவ்வளவிற்கு வேண்டுமென்பதை நான்குறாமலே நீங்கள் அறிந்துக்கொள்ளலாம். அக்கஷ்டத்திற்கொவ்வ; காய்கறிகளின் விலையும், தானியங்களின் விலையும் ஏற்றமாயிருக்க மல்லவோ?

வறுமைக்குக் காரணம் பிறகு உடையென்றேன், குளிர் தேசத்தாயாதலால் இங்கிலீஷ்காரர்கள் குளிர்காலம் - வெய்யற்காலம்-இராக் காலம்-பகற்காலம் என்கிறபேதமின்றி எந்நாளும் முழுஉடைதரித்து, வருகிறார்கள். ஆண்களுக்கு மேலே ஷர்ட்டும், அதன்மேல் வெயிஸ்டிகோட்டும். அதற்குமேல்கோட்டும் அடியில் காற்சட்டையும், காவில் ஸ்டாக்கிங்ஸும்-பூட்சும். தலையில் தொப்பியும், இவையின்றி கைக்குட்டையும், காலரும், நெக்கடையும், பெல்ட்டும் இருக்கவேண்டும். பெண்களுக்கு கவுனென்றும்-கார்செட்டென்றும் காலரென்றும்-கைக்குட்டையென்றும் - விரற்சட்டையென்றும் - முகமுடியென்றும் - பூட்சென்றும் தொப்பியென்றும் வேண்டியிருக்கின்றன. இவைபணக்காரராயினும், ஏழைகளாயினும், பெரியவர்களாயினும், சிறியவர்களாயினும், எல்லோருக்கும் இருக்கவேண்டியதவசியம் இவற்றில் ஒன்றில் லாவிடினும் அவர்களுக்கு அவமரியாதையும், அவலட்சணமுமுண்டிபண்ணும்.

நண்பர்களே! இவற்றின்விலை என்னவாகும் என்கிறீர் ஒருரூபாயில் இரண்டு வேஷ்டிகளும், நான்கு ரூபாயில் ஒருபுடைவையும் வாங்கித்தரிக்கும்நமக்கும், நம்முடையபெண்களுக்கும்வீண்செலவாகத்தோன்றாதோ? அழுக்கானபாது நாம் நம்முடைய வஸ்திரத்தைத்துவைத்துலர்த்திக் கட்டிக்கொல்வதுபோலக் கூடாதாகையால்வெள்ளைக்காரர்களுக்கு உடுப்புகள் அதிக மிருத்தல்வேண்டும். மொரியர் என்பவர், “உடையை யொழித்துப் போடுவார்களாயின் இங்கிலீஷ்காரர்களுடைய பாதி வறுமைநிக்கு” மென் மெழுதியிருப்பதற் சிறிதும்பிழையின்று. இவர்கள் இவ்வித உடையையுடுத்து நம்மைப்போலும் கீழேயுட்காநாற்காலியும்-மேசையும் வேண்டியிருக்கிறது. எவ்

வளவுதான் ஏழையாயினும் அவன் கீட்டில் ஒருமேசையும், ஒருநாற்
காவியும் இருந்தே தீரவேண்டும்.

முன்றாவது உணவு வெள்ளைக்காரர்கள் புலாலுண்பவர்கள், ஆடு-
மாடு-பன்றி-பட்சிகள் முதலியவற்றின் கறியின்றி அவர்கள் உணவு
கொள்ளார்கள். அவை சேரணமாவதற்கும், குளிரைத்தடுப்பதற்கும்,
பலவித சாராயங்களை அருந்தவேண்டியிருக்கிறது. இதுடன் சுருட்-
டும் பிடிக்கிறார்கள் சுருட்டு-சூடி - முதலியவற்றின் குணத்தைப்பற்-
றித் தனியே பிரசங்கிக்க யோசித்திருக்கிறேனாதலால் அதனையிங்கே
யுரைக்காமல் விடுகிறேன் இக்கறி தின்பதற்குக் கரண்டியும் முள்
ளும், வேறுகருவிகளும் அவசியமாகின்றன.

நான்காவது ஜனத்தொகை, இங்கிலாந்தும், உவேல்சும் கூடி
420-மையில் நீளமும், 320-மையில் அகலமும், 55, 300 சதுர மையிலு
முள்ளது. குடிமதிப்பு 4-கோடி யாகின்றன. லந்தனில் மட்டும் ஐம்
பது லக்ஷம் ஜனங்களிருக்கிறார்கள். நாம் வசிக்கும் சென்னை ராஜ
தானியின் முக்கியநகரமாகிய சென்னப்பட்டணத்திலுள்ள 450,000
ஜனங்களையே அதிகமென்னும் நாம் சீமையை என்னவென்னலாம்?
சிறியதாகிய அத்தேசம் நாளுக்குநாள் அதிகமாகி வருகிற தன்குடி
களுக்குப்போதுமான தானியங் ளையளிப்பது எங்ஙனம்? இங்கிலீஷ்
காரர் கிருஷி சாஸ்திரத்தின் மேன்பாட்டினால் எவ்விதந்தான் பூமி
யைப் பண்படுத்திலும் பயிர்செய்யச் செய்யப் பூமியினுடையசாரம்
போய்விடுவதால் தக்கபடி பலனளிப்பதுங் கூடாவிஷயம் அதன்
றியும், ஜனமிகுதியினால் வேலைக்காரருக்குக்கூலியும் மட்டுப்படுகிறது.
ஆகவே வருஷாவருஷம் ஆயிரக்கணக்காய் மனிதர்கள் இந்தியா-இல
ங்கை-மோரீஸ்-நெட்டால்-ஆஸ்திரேலியா முதலியதேசங்களுக்கேகிப்
பிழைத் துவருகிறார்கள்.

ஐந்தாவது சுயநலம்பாராட்டுதல் சீமையில் கல்வியின் முதிர்ச்-
சியினாலேயோ, நாகரீகத்தின் மேன்பாட்டினாலேயோ அல்லது வே
றெந்தக் காரணத்தி னாலேயோ மனிதர்கள் சுயகாரிய துரந்தாரும்,
பரகாரிய பராமுகருமா யிருக்கிறார்கள். லந்தன் பட்டணத்தில் ஒவ்
வொருவனும் தன் தன் காரியத்திலேயே கவனமாயிருக்கக் காண்
போம். பசியினால் வருந்தினும் நோயினால் கஷ்டப்படினும் அங்கே

உன் அண்டை வீட்டுக்காரன் ஏனென்று கேளான். புருஷனிறந்து மனைவி புலம்பிக்கொண்டிருப்பினும், அதேவீட்டில்குடிக்கடிக் கிருக்கும் மற்றவர் எள்ளளவு மிரக்கமின்றித் தங்கள் வேலையைப்பார்த்துக்கொண்டிருப்பார். எவ்வளவுதூரம் இத்தூர்க்குணம் அவர்களிடம் ஒங்கிவளர்ந்து உரம்பெற்றதென்றால், தன்னைப்பெற்றதாய் கண்ணிப்பிச்சைப் புகவும், மகன் மச்சவீட்டில் தன் மனைவியோடு சுகமாகக்காலங்கழிப்பான் இவர்கள் தங்கள் சொந்த பந்துக்களிடமே இத்தகையவணக்கமும், அன்பும்வைத்திருந்தால், அயலாரை எவ்வாறு நடத்துவார்க ளென்பதைநான் சொல்லவேண்டுமோ?

பிறகு எந்திரங்களென்றேன் எந்திரங்க ளுண்டானதால் வேண்டிய பொருள்கிடைக்கக் கூடுமென்று, அதனால் அத்தேசத்தார்பணக்காரராவதற்குத் தடையிராதென்றும் நீங்கள் எண்ணுவீர்கள், அவ்வெந்திரங்களை வைத்து நடத்துபவர் பெருத்த முதலாளிகளே யாதலால் இலாபமுழுதும் அவர்களிடமே செல்லுகிறது. அவர்களிடம் வேலைசெய்பவர்கள் அடைவது அப்பத்தொகையாகிய தினக்கூலிதானே. மேலும் எல்லா வேலைகளையும் எந்திரங்கள் நடத்துவதால் முன்னம் கைத்தொழில்செய்து ஜீவித்தவர்களுக்கு வேலையில்லாமற்போயிற்று. ஆகையால் அனேகர் வேலையின்றியே காலந்தள்ளுகிறார்கள். எந்திரம் வறுமையை யுண்டாக்கியதென்று “இங்கிலீஷ்காரருடைய சரித்திரம்” (History of the English people) என்னும் புத்தகத்தில் க்ரீன் (green) என்பவர் விளக்கியிருக்கிறார்.

பெண்மக்கள் வேலை செய்வதும் கல்குரவிற்குக் காரணமாகும். தோள்வலியும் மனவுறுதியுமுள்ள புருஷன் பாடுபடவேண்டுமென்பதும், மெலிந்ததேகமும், சபலசித்தமுமுள்ள பெண்வீட்டிலிருந்து குடித்தன முறைமையைப் பார்த்து வரவேண்டுமென்பதும் கடவுளுடைய கட்டளையாகும் ஆண்மகன் வெட்கமின்றி வீட்டிற் குந்தியிருக்க, அவனுடைய மனைவியாயினும் வயதுசென்றதாயினும் வெளியிற்பென்று வேலைசெய்து சம்பாதித்துப்போடுவது ஈனமானகாரியமல்லவா? ஆனால் நாகரீகத்திலுயர்ந்த சீமையிலேயோ இவ்விதி தலைமாய் நடந்துவருகிறது. பெண்மக்களில் படித்தவர்கள் உத்தியோகமும், படியாதவர்கள் பஞ்சாலையில் வேலைசெய்தும் வருவதால் ஆ

ண்மக்கள் வேலையில்லாமல் சும்மா விருக்க நேரிடுகிறது. மேலும்பெண்களுக்குக் கிடைப்பது ஆண்களினும் தாழ்ந்த உலியேயாதலால் அதனைக் கொண்டதான் அவர்கள் குடும்பமுழுமையும் போஷிக்கவேண்டும்.

எட்டாவது மதமும் ஆசாங்கனும் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமில்லாதிருத்தல். நம்முடைய ஒழுக்கங்கள் மதத்தோடுசேர்ந்திருத்தலான் நாம் அவற்றைக்கடந்து நடக்க அஞ்சுகிறோம் உதாரணமாக, ஒருவன் பட்டினிகிடக்கப் பார்த்துண்பதுபாவமென்று புராணங்கள் முறையிடுவதால் அவ்விதியைத்தவற இந்துக்களில் ஒருவரும் மனந்துணியார். சீமையிலேயோ அங்ஙனமன்று. மதமேறு ஆசாரமேறு ஆசாரங்க ளெல்லாம் மனிதர்களாகிய நம்முடைய கற்பனையென்றும், அவற்றைத் தவிர்ந்தொழுகுவதால் நம்மை யொன்றுஞ்செய்யவலியற்றதென்றும் திண்ணமாக நம்பி அவரவர்கள் தங்களிடம் போல் நடந்து வருகிறார்கள். ஆகவே அங்கு தர்மத்திற்குவழியில்லை.

மேற்கண்ட காரணங்களினால் அங்கேவறுமைநிறைந்துகுடிகள் கஷ்டமடைவதை இவ்வளவென்று நான்இங்கே சொல்ல இயலாது. வழியே செல்வோமானால் ஓரூபக்கத்தில் பலவர்ணப் புரவிகள் பூட்டிய வண்டிகளிலேறிப் பூலோகவாழ்க்கையைச் சதமென்று தருக்கிச் சொல்லும் தடித்த தேகமுள்ள சீமாள்களையும், மறுபக்கத்தில் கண்ணாழ்ந்து, காதடைத்துக் கூன்விழுந்து, நரம்புதளர்ந்து தள்ளாடித் தள்ளாடிச் செல்லும் ஏழைகளையும் காண்போம். லந்தன் நகரத்திலுள்ள சிங்காரத் தோட்டங்களிலொன்றாகிய ஹெட் பார்க்கிலும் (Kyde park) இருவரிலேன் தியாட்டர் (Drury Lane theatre, என்னும் நாடக சாலைக்குப் போகும்வழியிலும். தரித்திரம் என்பது தன் சுய ரூபத்தோடு விளங்கும்.சாப்பாடினமையால் ஓனாப்போல வயிறுதொங்கும் ஏழைகள் துணியின்றிப் பூந்தோட்டத்திலுள்ள புற்றரையில் அங்கே வந்தும் போய்க்கொண்டு மிருக்கிற தனவான்கள் முகம்பார்த்துப் படுத்துக்கொண்டிருப்பார்கள், தனவான்களோ, அவர்களைத் திரும்பியும் பாராமல் துரைசானிமாருடைய கைகோர்த்து வேடிக்கையாகப்பேசியும் சிரித்துஞ் செல்வார்கள்.

அநேக வாயிரம்பேர் தேம்ஸ் வாராவதியின்மேல் வரிசையாகவும், கும்பலாகவும் ஆண்-பெண், பெரியவர்-சிறியவர் என்கிற வித்தி

யாசமின்றி ஒன்று யுறங்குவார்கள். அவர்கள் இடையிலணிந்த கந்தையும், எலும்புதோன்றும் மேனியும் விகாரமாகக்காணப்படும்.

அநேகர் சுயநல மிகுதியினால் தர்மஞ் செய்பவர்களில்லை யென்பது ண்மை யெனினும், ஏழைகள் அடியோடு பிச்சையே யெடுக்கலாகாது. 1831-ம் வருஷத்தி லேற்பாடான ஏழைகள் சட்டப்படி (Poor laws) பிச்சைக்காரரைப் போலீசார் பிடித்துத் துரைத்தனத்தார் கட்டியிருக்கிற கைத்தொழிற் சாலை (work house) யிற்கொண்டு சேர்ப்பார்கள். அச்சாலையோ இத்தேசத்திலுள்ள சிறைச்சாலையை யொருவாறு ஒக்கும். பொழுது விடிந்து பொழுது போமளவும் எம்பட ரென்னத்தகும் எனுமான்கள் இட்டவேலையைச் செய்தல் வேண்டும். எவ்வளவு பலமுள்ளவராயினும் ஆண்கள் கொஞ்சகாலத்தில் வேலை மிகுதியினாலும், உணவுகுறைவினாலும் தேகமெலிந்து மரணத்திற்குப் பாத்திர ராகிறார்கள் பெண்கள் அவ்கே தங்களுடைய கற்பைக்காப்பது கடினம். சுதன்றியும் கைத் தொழிற் சாலையிலிருப்பது காவற் சாலையைப் பார்க்கிலும் அவமானத்தை விளைக்கிறது. மற்றையர் அவர்களிடத்தில் சம்பந்தம் வைத்துக்கொள்ளமாட்டார்கள். ஆகையால் ஆண்களும், பெண்களும் கைத்தொழிற் சாலைக்குப் போகப் பயந்து பிச்சை யெடுத்துப் பிழைப்பதிலும் பட்டினியால் மடிவதே உத்தம மென்றுவயது முதிர்ந்தவரும், பிணியினால் வேலைசெய்ய வியலாதவருமேயாம். இவர்களுக்கும் இன்னவீதியில் இதுவரைக்குந்தான் பிச்சையெடுக்கலாமென்று துரைத்தனத்தார் உத்தரவு செய்திருப்பதால், அதற்குமீறி அவர்கள் செல்லலாகாது அவ்வித உத்தரவு பெறாதவரும் பிச்சையெடுக்க வெளியில் வரலாகாது.

உண்டு மிகுந்து குப்பையிலெறியும் எச்சிற் சோற்றைச் சீமையில் குத்தகை யெடுத்துச் சிலர் சில்லறையில் விற்றுச் சீவித்து வருகிறார்களென்றால் அத்தரித்திரத்தை எவ்வாறுரைக்க வல்லேன்?

எந்திர சக்தியினால் எல்லாவேலையும் சுலபமாயும், சுத்தமாயும், சொற்பவிலைக்கு முடிவிறதென்றும், அவை இந்நாட்டிலும் நிலைபெறவேண்டுமென்று நம்மவரி லநேகர் எழுதியும், பிரசுங்கித்தும் வருகிறார்கள் இவ்விஷயத்தைச் செம்மையாக வாராய்ந்த அணிபீசண்டம்மாஸ்தாம் எழுதிய “ஜனவிருத்தி” (The Evolution of Society) என்னும் புத்தகத்தில் என்ன சொல்லுகிறு ரென்பதனைப் பார்ப்ப

போம். இதனால் உயர்ந்தவகுப்பார் மேன்மேலும் பணக்காரராகிறார்கள். மற்ற்றைய ரெல்லோரும் மிடியினால் கஷ்ட மடைகிறார்கள். அவர்கள் சுவாசிக்கும் காற்று விஷமாகிறது; உண்ணும் உணவுகெட்டது, அவர்கள் செய்யும் வேலை வியாதியை யுண்டாக்கிறது. இத்தேசத்தின் நிலைமையே 'மாறியது' பிராட் போர்டு, வெஷப்பீல்டு, மான்சுஷ்டர் முதலிய ஆலைகளிறைந்த பட்டணங்களிலுள்ள வேலைக்காரர்களைப் பார்த்தால் மேற்சொன்ன உண்மை விசதமாகும். பிராட் போர்டில் மயிரைப் பக்குவப் படுத்துவோர், குள்ளமாயும் கூன் விழுந்தும் முகம் வெளுத்தும், தேகமெலிந்தும் பேய்களைப்போலுங்காணப்படுவார்கள் எந்திரங்களை வேலைசெய்யும் அறைகளிலுண்டாகும் உஷ்ணத்தைப் பார்த்தால் நெருப்பிலிருப்பதே இதமாகத்தோன்றும். எந்திரங்களினின் றுண்டாகும் ஓர்வித ஒலியினால் காதடைத்துப்போகும். வேலைசெய்கையில் அக் கட்டட முழுதும் அதிர்வதோடு எங்கும் துசிபாந்து துர்நாற்ற மதிகரிக்கும். ஷெப்பீல்டிலுள்ளவர்கள் உலோக துசியைச் சுவாசிப்பதினாலும், பிராட் போர்டிலும், மான் செஸ்டரிலு முள்ளவர்கள் றூலும் மயிரும் நிறைந்தகாற்றையுட்கொள்ளுவதனாலும் சிறுவயதிலேயே சாகிறார்கள் சாதாரணமாக இருபது வயது விடவைப்பார்த்தால் எழுபதுவயது விருத்தர்களாகத் தோன்றும். இதில் இன்னுமொரு அழகிருக்கிறது. பெண்கள் பகலிலும் ஆண்கள் இரவிலும் வேலை செய்வார்களாம் இங்ஙனமாயின் புருஷனும் மனைவியுமடையும் சுகத்தினளவை நீங்களேயறிந்து கொள்ளுங்கள்.

இன்னணம் எல்லாக் கொடுமைக்கு மிடமாகும். எந்திரங்கள் செய்த துணி கம்பளி முதலிய வஸ்துக்களை விலைசாசமென்று நாம் எவ்வாறு மனந்துணிந்து சொல்லக்கூடும் ? ஹீட் (Hod.) என்னும் இங்கிலீஷ்புலவர், "சகோதரிகளையுடைய மனிதர்களே ! தாயும்மனைவியும் உள்ளவர்களே ! நீங்கள் அணிந்திருக்கு முடைநாரும்பருத்தியுமல்ல. உங்களைப்போன்ற மனிதருடைய உயிர்கள்." என்றுபாடிப் பிரலாபித் திருக்கிறார்.

இவ்வாறு பங்கஜவல்லி பிரசங்கஞ் செய்து முடிந்த வுடனே பல பண்டிதர்கள் எழுந்து நின்று அவள் செய்த பிரசங்கத்தை

இந்தியா, இங்கிலாந்தின் வறுமை இவ் விருவிஷயங்களும், ம-ா-ா-ஸ்ரீ ப சி. கோவிந்தசாமிராஜா அவர்களால் எழுதப்பட்டது.

பற்றிப் புகழ்ந்து கூறினர். சிலர் புகழ்ப்பாமாலை சூயற்றினர். அவற்றுள் நமக்குக்கிடைத்த இரண்டுபாடல்களை அடிப்பிரகரிக்கிறோம்.

ஸ்ரீமதி - அம்புஜம்மாள்

இயற்றியது.

பத்திரமும் பன்னூலும் படித்துணர்ந்த பங்கஜப்பேர்ப் பாவை விராரன்
புத்திரப் பொழிந்தபிர சங்கமெனும் புதுநவம் புசித்தத்தேவ
முத்திரகுஞ் சுரும்பனைத்துங் களிகொண்டு தனைமறந்து முழங்கு மென்று
வத்திரகு மணுக்கணங்க ளுற்றபெருங் களிப்பையெவ ரோது வாரே.

ம - வடிவேலுமுதலியார்

இயற்றியது.

வண்டாடி மதுவருத்து மலர்க்கோதைப் பங்கஜமாம் வள்ளியாரும்
கொண்டாடிப் புகழுவிரைந் தியற்றியமர்ப் பிரசங்கக் குணத்தை யாய்ந்து
கண்டாடிக் கனியாகத் கரும்பாதே னுவென்னக் கணத் தோரே
விண்டாடிக் களித்தன ரென்றலிவடன் பெருமைபினை விளப்பற் பற்றே

இன்று வெள்ளிக்கிழமை யாதலால். சித்தூரில் கிழக்கு மேற்காகக் காணப்படும். வீதியினிருமருங்கினுமுள்ள வீட்டுத் திண்ணைகள் சாணத்தால் சுத்தமாக மெழுகப்பட்டு அழகிய கோலமிடப்பட்டிருந்தன. அதோ இவ்வீதியினிடையே தெரிகிறவெண்மையும்வழ வழப்போடுங்கூடிய உன்னதமான மெத்தை வீடுதான் நமது பங்கஜவல்லியின் மாளிகை.

இப்போது காலை எட்டு அல்லது எட்டரைமணி யிருக்கலாம். மேலே சொன்ன வீதியினிருபுறத்து அழகிய மோட்டாகாரும், கோச்சு வண்டிகளும், ஜட்காவும், மாட்டு வண்டிகளும் வரிசையாக நிற்குகொண்டிருந்தன. அவ்வண்டிகளிலிருந்து விலையுயர்ந்த ஆடை யாபரணங்க ளளிந்துள்ள ஸ்திரீகள் இறங்கி சித்தூர்-செல்வ கேசவ முதலியாருடைய மெத்தை வீட்டில் நுழைந்து கொண்டிருந்தார்கள் அவர்கள் பின்னே வீட்டுப் பணிப்பெண்கள் புஷ்பம், பழம், தாம்பூல முதலியன தட்டுகளி லேந்திச் சென்றனர். அம்மெத்தை வீட்டின் நடைத்திண்ணையில் திவ்யமான இசையோடுகூடிய நாகசுர வாத்தியம் முழங்கிக்கொண்டிருந்தது.

அவ்வீதியிலிருந்த ஒருவரை, இம்மெத்தை வீட்டில் என்ன விசேஷ மென்று விசாரித்த போது, பங்கஜவல்லி புஷ்பவதியாகிப்

பங்கஜவல்லி கதை.

௫௭

பத்துதினங்க ளாயினமையின், இன்று அவளை வீட்டுக்கழைத்துக் கொள்கின்றார்கள் என்று தெரியவந்தது—சுபம்.

ஹா ! சுவர்ணத்தில் மிக்கது சாம்பு நதமென்றும், மலர்களில் சிரேஷ்டமானது பங்கஜமென்றும் சொல்வர். இப்பங்கஜமலர் மலராது முகையா யிருந்தபோதே இதன் (கல்வியாகி) நறுமணம் எங்குங்கமழ்ந்து எல்லோருடைய மனத்தையுங்கொள்ளுகொண்டது, இப்போது இதழ்விரிந்து மகரந்தங்களையுடைத்தாகி இனிய தேனினைப் பெற்றுள்ளமையின், இனி, அறுகாள் சிறுபறவைகள் இம்மலர்மிகை ஒய்யெனப்பறந்து வந்துட்கார்த்து தேனைக்குடைந்து பண்பாடிப்பருகி மயங்காநிற்கும் அல்லவா ? அதைநாம் இப்போது காண்பான் செல்கின்றோம் வாசகர்களாகிய நீங்களும் என்னோடு தொடருங்கள்.

பங்கஜவல்லியை வீட்டுக் கழைத்துக்கொண்டபின், பந்துக்களும் நண்பர்களும் சம்பிரமமாகப் போஜனஞ்செய்து அவரவரவீடு சென்றனர்.

இப்போது இரவு ஒன்பதரை மணிக்குமே விருக்கலாமாதலால் ஸ்திரீ புருஷர்கள் இன்று காலேழுதல் வீட்டுப் பிரயோஜனத்தின் பொருட்டுப் பட்ட சிரமத்தினால் இளைப்புற்றுச் சோர்ந்து நினைத்த விடத்திற் படுத்தறங்கலாயினர்.

பங்கஜமோ வழக்கப்படி தான்தனியே சயனிக்கும் மெத்தைமே லுள்ள பள்ளியறை மஞ்சத்திற் படுத்து யோசனா சிந்தையளாய் விழித்துக்கொண்டிருந்தாள். பொற்கம்பியினாலாய விளக்கொன்று மங்கலா பெயிந்துகொண்டிருந்தது அந்நீண்டகன்ற அறையின் சுவர் வழவழப்போடுங்கூடி வெண்மையாய்ப் பிரகாசித்தது. அழகிய இரண்டு தந்தத்தாலாய நாம்காலிகளும், செம்பட்டாற்றைத்த மூன்று சோபாக்களும், இடையே சலவைக் கல்லினாலாகிய இரவுண்டு மேஜையும் போடப்பட்டிருந்தன. இடது புறச்சுவற்றை யணைத்தாற் போல் இரண்டுகண்ணாடி பிரோவுக்கள் இருந்தன. அவற்றில் நிறைக்கப்பட்டிருந்தபுத்தகங்களுக்கு அளவேயில்லை வடபுறத்துமேற்குவற்றில் பெரிய கடியாரமொன்றுபொருத்தப்பட்டிருந்தது இத்தகைய மாளிகையில் இன்னும் பங்கஜவல்லி கண்ணுறக்க மின்றி விழித்திருக்கும் காரணம் யாதோ நாமறியோம்.

௫௮

பங்கஜவல்லி ததை.

இவ்விட்டிற் குநேரெதிரே யுள்ள அடுத்த வீதியின் மெத்தை வீடொன்றிருந்தது. இது இம்மெத்தைக்குச் சிறிது தாழ்ந்திருந்ததெனினும், இரண்டிற்கும் எதிரெதிரே இரண்டுசாளரங்களிருந்தன.

பங்கஜவல்லி யிருக்கும் அறையின் சுவற்றிற் பொருத்தியிருந்த கடியாரத்தில் லொட்டுலொட்டென்று பத்துமணி யடித்தது.

சின்னேரத்திற்கெல்லாம் பங்கஜவல்லி படுத்துள்ள அறையின் சன்னல் வழியாகயாதேர ஒருபொருள் நிரொன்று வந்துவிழ்ந்தது. அவ்வரவங்கேட்ட பங்கஜம் விரைந்தெழுந்து அதனை எடுத்துவலது செவியில் சின்னேரம்வைத்தான். மீண்டும் வாய்க்குநேராக அதனைப் பொருத்தி 'சேஷமந்தான். இன்மென்மீது நித்ரா தேவி மிக்க ஆவேசத்தோடு பிரவேசித்து என்னை நித்திரைசெய்க்கப்பெரிதும் முயன்றான். நான் அவளாம் ரலைக்குலைத்து உன் இன்மொழியைக்கேட்க இதுவரையில் விழித்திருந்தேன் உன்னோடுரையாடி இன்று மூன்று நினங்களாகின்றதல்லவா? இந்நாள் எங்கு சென்றிருந்தனை என்றான்.

நமதுவாசகர்கட்கு மேலெழுதிய விஷயப் சந்தேகத்தைத்தரும். நெடுநேரம் அவ்வையம் அவர் மனத்தே இருந்து ஊசலாடவிடாது இப்போதே நீக்கிப் பின்னர் நமது கதையைநடத்துவாம்.

பங்கஜவல்லியின் விட்டிற் குநேராக அடுத்த வீதியில் இதனினும் சிறிதுயர்ந்த மேல்மாடியினையுடைய வீடொன்றிருந்ததென்று முன்னமே சொல்லியுள்ளோம். அது அஷ்டாஷ்டவரியமுடைய ஐயாசாமி முதலியாருடையது.

இம் முதலியாருக்கு ஏகபுத்திரனான ஏகாம்பர மென்னும் பெயரைய ஒருவன் உண்டு. அவன் சரீர கார்தியும் பேரமுருடையவன், அவனுக்கு இப்போது சந்தேகக் குறைய இருபத்தெட்டு வயதிருக்கலாம் அவன் இங்கிலீஷ் கல்லியில் பி. ஏ. பி. எல். பரீக்ஷையில் ஒப்பேறினது போலவே தமிழ்க் கல்லியிலும் தேர்ந்திருந்தான் இவன் தந்தை விட்டியதனம் அளவுகடர் திருந்தமையின், உத்தியோகஞ்செய்யப் பிரியமின்றி விட்டிற் சுகமாயிருக்கலானான். இவனுக்குவிவாகமாக எட்டுவருஷங்களாயிற்றெனினும் புத்திரப் பேறின்றி இருந்தான் இவன் நமது பங்கஜவல்லியின் சினேகத்தைப் பெறவேண்டி நெடுநாள் முயற்சியின்மேல் அவள் சினேகத்தையடையலாயினான்.

ஏகாம்பரத்திற்கும் பங்கஜ வல்லிக்கும் நேசம் முதிர்ந்தது. அவன் காள்தோறும் காலை யில் காப்பியருந்திப் பங்கஜவல்லியிருக்கும் மேல்மாடியிற் சென்று இருவரும் பேசியும் சிரித்தும் வாசித்தும் காலத்தைக்கழிப்பார்கள். இதுவிஷயமாகத் தாய் தந்தை அவளைக்கண்டிக்க அஞ்சினர். ஏனெனில், ஏகாம்பரம் சர்மானியனல்லவே! அழகிலும், செல்வத்திலும் சிறந்திறந்தாலும், பங்கஜவல்லி சிறுமியாயிருத்தலினாலும் அவர்களுடைய நேசத்தால் பிழைநேர இடமில்லைபென்றெண்ணி மெளட்டிகமாக வாளாவிருந்தனர்.

இங்கு ஆவசிகமாகத் தெரிவிக்கவேண்டிய ஒன்றை மறக்கலாகாது.

பெற்றோர்கள் தம் மக்களைப் பாதுகாக்கவேண்டிய முறைமையைப்பற்றி இங்கு விவரிக்கப்படுகிறதால் மிகவிரியுமாதலால், இரண்டொரு வார்த்தையில் சுருக்கிக் கூறுகின்றேன்.

ஐந்து பிராயம் கடந்த பெண்மக்களை ஆண்மக்களோடு சேர்த்து விளையாட்டி விடலாகாது. இப்படியே ஆண் குழந்தைகளைப் பெண் குழந்தைகளோடு சேரவிடாமலிருக்கவேண்டும். எட்டுவயதுடைம ஆண்பிள்ளையை ஏழுவயதாக்காத பெண்பிள்ளை கண்டவுடனே நாண் முற்று ஒதுங்கி நடக்கும்படி தாய்தந்தையர் பழக்கவேண்டும். இங்ஙனமின்றி ஆணும் பெண்ணும் ஒன்றும் கூடி வரன்முறைகடந்து விளையாடுவதால், ஒருவர் கற்பியராமலே துற நடக்கைகள் தானே அவர்கட்குண்டாய்விடுகிறது. பெண்ணுடன்பிறந்த தன்மையினேனும் தம்பியாயினும் மற்றவரேனும் உடன்பிறந்தாளோடு முறைகடந்தாடும் பழக்கத்தை அறவே நிறுத்தவேண்டும். ஆணும் பெண்ணும் நெருங்கிப் பழகுவதால் உண்டாகும் மானக்கேடான காரியத்தை உலகறிவுடையோர் உணர்ந்தேயிருப்பார்கள். ஆதலால் “தொட்டிற் பழக்கம் கூடுகாடுமட்டும்” என்பதனைப் பெற்றோர்கள் முக்கியமாய் கவனிச்சுக்கவேண்டுவ தவஸ்யம்.

என்றையதினும் பங்கஜவல்லி ப்ரவுடையானோ அன்றுமுதல் ஏகாம்பரம் அவள்விட்டுக்கு வருவதைவொழித்தான். அவனுக்குப் பங்கஜவல்லிப்பாடுசேரவிருந்துப்பசுவேண்டுமென்னும் பேரவாயிருந்ததெனினும், இனி தன் போக்குவரவைபங்கஜத்தின் தாய்தந்தையர்

கண்டால் தடுப்பதென்றுணர்ந்தான். பலதடவைகளில் இவன் என்ன துன்பங்கள் அவமானங்கள் நேரினும் நேருக பங்கஜவல்லியைக் காண்டதே சரியென்று உயர்ந்த ஆடைதரித்துப் புறப்பட்டுப்பரபரப் பாய்நடந்து பங்கஜவல்லி வீட்டுத் தெருக்கோடிவரையில் வருவான் மீண்டும் அஞ்சினவனாகி வீடுதிரும்பிச்செல்வான். இவ்வாறு ஏகாம் பரம் ஆறுதினம்வரை கஷ்டப்படலானான் ஏழாடாள் பகல் பன்னிரண்டு மணிக்குமேல் அவன்மனததே ஒரு சூழ்ச்சிதோன்றிற்று. அதாவது முறுக்கேறிய நீண்டதோர்நரம்பின் இருமுனையிலும் ஓரடி நீளமுள்ள ஊதுகுழாய்போற்செய்து அவற்றின் ஓர்பக்கத்தில் மெல்லிய ஆட்டுஜல்வைத் தம்பட்டம்போற்கட்டி அந்தத் தோலின்மத்தியில் சிறு தவாரம்செய்து நரம்பைக்கட்டி டெலிபோன் (பேசுகருவி) செய்துவைத்தான்.

சின்னேரத்திற்கு முன் பங்கஜவல்லியின் படுக்கையறையில் யாதோ ஒருபொருள் வந்து வீழ்ந்ததாகச்சொன்னோமே அது இந்த "டெலிபோன்" தான் இது செய்துமுடிந்தமுதனாள், பங்கஜவல்லி பகற்போதில் தன்னறையிலுள்ள சாளரத்தருகே நின்றிருந்தாள். ஏகாம்பரம்தான் டெலிபோன்செய்திரு பதாகவும், அதைக்கொண்டு இருவரும் இரவில் சாவதானமாப் பேசலாமென்றும் தெரிவித்து, அன்றிரவு அக்கருவியின் துணையால் இருவரும்பேசினார்கள். அக்குழாய் மெல்லெனச்சொல்லும் சத்தத்தைச் சிறிதும்விட்டுவிடாமல் செலிப்புலனுக் கறிவித்தலால் மகிழ்வுற்றனர்

டெலிபோன்|என்பது இங்கிலீஷ்பதம். அதற்குத் தமிழ்ப்பதம் "சொல் விளம்பி" யெனல் ஒக்கும். இது திசையை அறிவிக்கும் கருவிக்குத் "திசை யறி கருவி" என்று விழங்குதல்போலாம். டெலிபோன் என்பதற்குப்பதில் சொல்விளம்பியென உச்சரித்தலே தமிழ் நடைக்குச் சாலா அழகுடைத்தா யிருப்பதால், இனி இடம்பெறுந் தோறும் சொல்விளம்பியென்றே சொல்லுவோம்.

இப்போது பங்கஜவல்லியின் மெத்தையறையில் வந்து வீழ்ந்த பொருள் இன்னதென நமது வாசகர்களுக்கு விளங்காமற்போகாது. என்னும் துணிபால் இனி நமது கதையைச்சொல்லத் துவக்குகின்றோம்.

இனி சொல்விளம்பியில் அவர்கள் என்னபேசுகின்றார்கள் என்பதனைக் கவனிப்போம்.

பங்கஜவல்லி கதை.

சூக்

ஏகாம்பரம்:—பங்கஜம் ! பாவி நான் உன்னோடு நெருங்கி உட்கார்ந்து உரையாடுங்காலம் எனக்கென்று வாய்க்கும் ?

பங்கஜம்:—என் பெற்றோர் சம்மதித்தால் கிடைக்கும்.

ஏகாம்பரம்:—உனக்கு என்மீது பிரியமுண்டா ?

பங்:—மிருகங்களும் ஒன்றோடொன்று பிரியமாக இருப்பதை நாம் காண்கின்றோமே. அஃதங்ஙனமிருக்க மனிதர்களாகிய நாம் ஒருவர்க்கொருவர் பிரியமாக நடந்துகொள்வது ஆச்சரியமல்லவே!

ஏகா:—உன் வார்த்தை உண்மையானால் என்னை உன்னிடம்வர வழைத்துக்கொள்ளுதல் கூடுமல்லவா ?

பங்:—அக்காலம் கடந்தது.

ஏகா:—இனி என் கதி என்ன ?

பங்:—சுகமாயிருப்பதுதான்.

ஏகா:—உன்னை விட்டு நான் சுகிப்பதெப்படி ?

பங்:—விட்டுவிடும்படி யார் சொன்னார் ?

ஏகா:—என்னை நீ மணவாளனாக ஆக்கிக்கொள்வதெப்போ ?

பங்:—முன்னமே ஒருத்தி உன்னை மணனாகப் பெற்றிருக்கின்றாளே.

ஏகா:—அவளோடு நீயுமொருத்தியாயிருக்கலாகாதா ?

பங்:—ஒரு உறையில் இரண்டாயுதம் கூடாதென்பதை நீ கேட்டிலையோ ?

ஏகா:—உன்னை நம்பியிருந்த என்னை நட்பாற்றில் விட்டையே.

பங்:—நான் உன்னை நட்பாற்றிவிருக்கக்கண்டால் உடனேகரை சேர்ப்பேன்.

ஏகா:—பங்கஜவல்லி! நீ பேசத்தெரிந்தவள். உன்னோடுரையாட நான் வல்லனல்லேன். அன்றி, என் உயிரும் மனமும் உன்னுடைய பேரழகும், இனியமொழியும் கொள்ளுகொண்டது. வெற்றுடலாக இங்கு நின்றிருக்கின்றேன். நான் இப்படியே விழுந்திறவாவதை என்னைக்காக்குங் கடன் நின்னுடையதே.

பங்:—நீ இறவாதிருக்க வரந்தத்தேன்.

ஏகா:—என் பொற்பாவாய் ! சாதாரணவதி ! நான் உன் பக்கவிருக்கையில் பேசவேண்டிய சரசமொழியை, என்னைத் தூர இருந்

திப் பேசுவது உனக்குப்பாபமாம். என்' அறிவைநான் முற்றுமிழந்து
பைத்தியக்காரனாக முன்னம் உன்னைவர் தனையுமுபாயத்தைத்தெரி
விக்க வேண்டுகின்றேன்.

பங்:—இதென்ன வேசி வியாபார மாக்கிவிட்டீரே.

ஏகா:—நான் ஒருபோதும் அப்படி நினைத்திலேன். “ஒரு
உறையில் இரண்டாயுதம் உதவா” தென்றனையே அதன் தாத்பர்ய
மென்ன?

பங்:—முன்னமே ஒருமனைவி யிருக்க மற்றொருவிவாகம் கூடா
தென்பதே.

ஏகா:—மக்கட்பேற்றை விரும்பி இரண்டாந்தரம் செய்து
கொள்வ தியல்பேயன்றோ?

பங்:—அது மலத்தின்மே னிற்பதொத்த வாக்கையென்பதற்
கென்னதடை? அன்றி மக்கட்பேற்றிற்குரிய சாதனம் உன்னிடத்தில்
லையாயின், நீ எண்ணில் பலதாரங்களெய்தினும் யாதுபயன்?

ஏகா:—புலமை நிறைந்தபொக்கிஷமே! நீ சொல்வது எனக்கு
விளங்கவில்லை. தெரிய உரைக்கவேண்டும்.

பங்:—கருப்ப விஷயத்தைப்பற்றி முற்றுக்கூடுவதானால் அதற்
குச் சிலநாட்கள்வேண்டும். இப்போது நீர்கேட்டதற்கு அவஸ்யமான
ஒன்றைச்சொல்கின்றேன். அதாவது:—புருஷனுடைய இந்திரியத்
தில் அநேக ஜீவரேணுக்கள் சிறிய கிருமிகளைப்போன்றவை இருக்
கின்றன. அவைகட்குத்தான் ஜீவரேணுக்கள் என்றுபெயர். ஒருமுனி
இந்திரியத்தில் அநேகமாயிரம் ஜீவரேணுக்கள் இருக்கும். இதைப்
பூதக்கண்ணாடியைக் கொண்டுபார்த்தால் நன்குபுலப்படும். இந்தஜீவ
ரேணுக்கள் பக்கமார்க்கத்திலுள்ள ஸ்திரீ பீஜத்தினின்றும் வந்து
கொண்டிருக்கும் சிணையை எதிர்கொண்டு அதனுள்ளுழையும். ஜீவ
ரேணுக்கள் குறைவானதொகை பிரவேசித்தால்பெண்சிசுவும், அதிக
தொகைபிரவேசித்தால் ஆண்சிசுவும் பிறக்கும் என்று கப்பிப்பவ
னால் கூறநிற்கும். சிலபுருஷர்களுக்கு இந்திரியத்தில் ஜீவரேணுக்க
ளே இல்லாதிருக்கின்றன. அதற்குவியாதிகளே காரணமென்று சில
நூல்களும், அவனவன் பூர்வகன்மமென்று சிலநூல்களும் புதலும்.
ஜீவரேணுக்கள் இல்லாத சில ஆடவர் தம் மனைவியரை மலடியென்
றும், உன்னைக்கட்டிக்கொண்டதற்குப் பதில் ஒரு கறவற் பசுவாங்கி

பங்கஜவல்லி கதை.

கூட.

வளர்த்தாலும் பால்கறந்தருந்தலாமென்றும் கூறிவிசணிப்பர் உண்மை இப்படியிருக்க; உன் மனைவிக்குப் பிள்ளையில்லையென்று அவன் மேல் பழிசொல்லுதல் கூடுமோ?

ஏகா:—புருஷேந்திரியத்தில் ஜீவரேணுக்கள் எதேஷ்டமாயிருந்து பெண்களினுடைய தேககுற்றத்தால் கர்ப்பம் தரியாமலிருப்பதில்லையோ?

பங்: உண்டு இதன் ரகசியங்களை முற்றும் தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டுமானால், திருமயிலை-இராமலிங்கமுதலியார் அச்சிட்டிள்ள “சந்தானபோதினி” என்று நூலிற் பாக்கக்காணலாம்.

பங்:—எனக்கு நித்திரைவருகிறது; நான் போகின்றேன்.

ஏகா:—பங்கஜவல்லி! உன்னைக் கூற்றினுக் கொடியவளென்று சொல்ல என் முனர்துணிகின்றது.

பங்:—அப்படிப்பட்டவளுடைய நேசம் ஆபத்துக்கிடமர்தலால், அதைத்தவிர்த்தல் நன்று.

ஏகா:—என் கழுத்திற்குக்கயிறிட்டிக்கொண்டால்தானே தவிரந்துபோகிறது. என்னால் உனக்குக்கஷ்டம் வேண்டாம்.

பங்:—என்வாய்திறந்து உன்னால் எனக்குக் கஷ்டமுண்டாதாக நான் கூறினேனா? நீ கூறியகொடுஞ்சொல்லை என்மேலேற்றாதல்புருஷகாமரார்த்தியமோ?

ஏகா:—நான் பிழைத்திருந்தால் நாளை உன்னோடுவார்த்தையாடக்கூடுமோ?

பங்:—அப்படியே செய்யலாம்

(இருவரும் பிரிதல்)

காதலென்னும் நெருப்பானது முற்றத்தாறந்த முரிவர்களையும், தேவர்களையும், தகிக்கவல்லதென்றால், சாமானியமனிதர்களைப்பற்றி க்கூறுவானேன்? ஏகாம்பரம் படுக்கையறையுட்சென்றபோது மஞ்சத்தில் மனைவி சயனித்திருக்கக்கண்டு, மற்றோரறையிற்சென்று ஆங்கிருந்த சோபாவிற்காய்ந்தான்.

பங்கஜவல்லி புஷ்பவதியாகாததற்குமுன்னனைக்காதவித்துள்ளதாகப்பலதரம் குறிப்பாதத்தன்னிடம் தெரிவித்ததும் இரண்டுவருடகாலமாக இருவரும் நெருங்கியிருந்து சாசவார்த்தைகளாடியதும், மார்புறத்தழுவியதும், மெத்தைமேல் கைகோர்த்துலாவியதும், முத்

காசு

பங்கஜவல்லி கதை.

தந்தந்ததும், முகத்தோடுமுகமனைத்ததும் பிறவிஷயங்களும் ஒன்
றன்பின் னென்றாக அவன்மனத்தே எழுந்தது. அவன்பெருமூச்சு
விடலானான், இவ்வளவு நேசமாயிருந்தவள், பக்குவமடைந்தபின்
நம்மை நிகரகித்தல்குடுமோ? நாளை நம்மாம்கடியவரையில் பேசி
அவளை இணங்கும்படி கேட்போம் இணங்காளேல், அவளைக் களவுப்
புணர்ச்சி செய்வதைப்பற்றிப் பின்னரீயோசிப்போம் என்றின்னனைய
பலவிஷயங்களை நெடுநேரம் யோசித்துக்கொண்டே நித்திரைபோய்
விட்டான்.

பங்கஜவல்லி படுக்கையிற் சயனித்த பின்னர் ஏகாம்பரத்தின்
எழில்வதனம் அவள் மனத்தகத்தே தோற்றிற்று. காதலென்னும்
காற்று அவள்மனத்தே மெல்ல எழுந்துவிசிற்று, இவள் சிறுபருவத்
திலேயே இவ்விஷயத்தில் பற்றுடையவளாதலால் சின்னேரம் துன்
புறலானாள் எனினும், அவள் இதுவரையில் அனுபவிக்கவேண்டிய
சுகத்தை உண்மையில் அனுபவியாமையாலும், அவளுடைய பெருங்
கல்வியின் வலியாறும் மனத்தெழுந்த காதலை அடக்கினாளென்று
சொல்லலாம். ஏகாம்பரத்தை அசட்டை செய்யவேண்டுமென்பது
இவளுடைய கருத்தல்ல அவளுடைய ஆண்மையின் ஏற்றத்தையும்,
புத்திகோசரத்தையும், தன்மீது உண்மைக்காத லுடையவன்றானே
என்பதையும் ஆராயும்பொருட்டே இன்றவனைத்தனியே யிருக்கவிட
லானாள்.

இவ்வுலகத்தில் பெண்கள் அதிலும் கல்வியில் வல்லபெண்கள்
ஒன்றைச் செய்யவேண்டுமென்று கருதினால் அது முடியாமற்போவ
தும் உண்டோ? கல்விவிஷயத்தில் நினைத்தபடி சாதிக்கவல்லவர்கள்
அவர்களே புருஷன் அவ்விஷயத்தில் தலைகீழாய்ப்புரண்டாலும் அது
சாத்தியப்படாதவிஷயம் என்பதை அறுபவிகள் அறியாததல்லவே.

இப்போது இரவுபன்னிரண்டாகி பதினொரு நிமிஷமுமாயிற்று.
ஏகாம்பரம், பங்கஜவல்லி தன் பக்கத்தில்வந் துட்கார்ந்ததுபோல்
கனவுகண்டு திடுக்கிட்டு விழித்துக்கொண்டான் அவளைத் தன்பக்
கத்தில்காணாமல் திகைக்கலானான். தன்னை ஏமாற்றும்பொருட்டு
எங்கேனும் பதுங்கி யிருக்கின்றாளோவென்று மங்கலாயெரிந்துக்
கொண்டிருந்த விளத்தைத்துண்டி அங்குமிங்கும்பார்க்கலானான். எங்
கும் காணப்படாமையால் அவள்மேல் தனக்குள்ள தடித்தகாதலே
தன்னை ஏமாற்றியதென்று சோர்த்தான் சின்னேரம்யாதோ சிந்தித்
துக்கொண்டிருந்த ஏகாம்பரம் திடீரென்றெழுந்து மெத்தையைவிட்

டுக்கிழிற்ங்கி நீண்டதோர் ஏணியைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து, இரண்டு மெத்தைக்கும் எதிரேயுள்ள ஜன்னலில் ஏணியைப் பொருத்தினான். பருத்து நீண்டதோர் தாம்புக்கயிற்றைத் தன் விட்டுசாளரக்கம்பியில் ஒருமுனையை அழுத்தமாகக் கட்டிவைத்துவிட்டு உள்ளேசென்று, பிரோவைத்திறந்து அங்கவஸ்திரமெடுத்து அடியிலுடுத்து, மல்கு தெத்தினி ஒன்றைத்தரித்து உயர்ந்த வாசனைத் திரவியங்களைத் திமிர்ந்து நெற்றியில் ஜவ்வாதுப் பொட்டிட்டு தாம்புக்கயிற்றைப் பற்றி அது உறுதியாயிருக்கப்பார்த்து, ஏணிமேல் காலையைத்து மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து பங்கஜவல்லியின் மெத்தைவிட்டுச் சாளரத்துக்கு முன்புள்ளதாழ்வாரத்தில் இறங்கினான்.

பங்கஜவல்லிக்கு நித்திரை வராமையால் “பழமொழிக்கதை” யைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

காமுகரும், கள்வரும் தாம்செய்யும் ஒவ்வொருகாரியமும் அற்புத சக்தியுடையதாயிருக்கும். தாங்கொண்டகாரியம் நிறைவேறிய பின்னரே அவர்க்கு அச்சமுண்டாதல் நியமம். ஏகாம்பரம் சிறந்தகல் வியுடையவனேனும் அவன் இப்போது காதல்வலைப் பிசிக்கி அறிவிழங்கி நுக்கின்றனாதலால் தான் பிரவேசிக்கும் காரியம் பிழையுடைத் தென்னும் ஞானம் அவனுக்குண்டாகாமற்போனது ஆச்சரியமல்ல.

ஏகா:—கட்டழகி!

பங்கஜவல்லி படிப்பதை நிறுத்திக்கவனித்தல்.

ஏகா:—தெய்வ மோஹினி!

பங்கஜவல்லி திடுக்குற்றெழுந்து சாளரவாயிலைப்பார்க்க ஏகாம் பரத்தினுடைய எழில்வதனம் தெரிந்தது. தன் கண்களை நன்றாய்த் துடைத்துக்கொண்டு மறுபடியும் உற்றுப்பார்க்கலானான்.

ஏகா:—உன்னுடைய உண்மைநேயன் இங்குவந்துள்ளேன் நீ சந்தேகிக்கவேண்டாம்.

பங்கஜம் பேராச்சரியப்பட்டு சுவற்றிற்பொருத்தியுள்ள கடியாரத்தைத் திரும்பிப்பார்த்தான். மணி பன்னிரண்டரையாகி இரண்டு நிமிஷமாயிருந்தது.

பங்:—(கோபக்குறியோடு) அவகையும் நித்திரைசெய்யும் இந்நிசி வேளையில் ஒருபெண் தனித்திருக்குமிடத்தில் நீ வருவானேன்?

ஏகா:—காதலீ! உனக்காக என்பிராணனைத் தத்தஞ்செய்யச் சர்வசித்தமாயிருக்கும் நான் நீ யாதுகூறிலும் அஞ்சேன் “சாகத்துணிர்தவனுக்குச் சமுத்திரம் முழங்கால்” அல்லவா? என்னை ஏன் இவ்வாறு புறக்கணிக்கின்றாய்? நான் உனக்குச்செய்தபிழையென்ன? நம்பமுடியாதபடி மறந்துரையாடுகின்றனையே! பங்கஜம்! இது உனக்கு நீதியன்று. உனது நேசத்தை நான்விரும்பேன் என்று ஒரே சொல்லாகச்சொல்லிவிடு. இந்தக்கண்ணமே இங்குநின்ற மந்தலேழிகழாக விழுந்து இறக்கின்றேன்.

பங்கஜம்: நம்மிது ஏகாம்பரம் உள்ளபடி காதல் கொண்டிருக்கிறுனென் றுணர்ந்தவளாகி “நீ இங்கு எவ்வாறுவந்தாய்?”

ஏகா:—உன்மீ தெனக்குள்ள காதலென்னும் கயிற்றைப்பற்றி அவாவென்னும் ஏணிமேல் நடந்துவந்தேன்.

பங்கஜவல்லி உட்கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியேறி தாழ்வாரப்பக்கமாகவந்து, ஏணியையும் கயிற்றையும்கண்டு பூமியை அண்ணாந்துபார்த்தபோது கிடுகிடு பாதாளமாயிருப்பதையும் ஏகாம்பரம் உயிரைப் பொருள்செய்யாமல் வந்ததையும் எண்ணி மனங்குழைந்து ஏகாம்பரத்தை நோக்கி “கட்டழகா! இப்போது என்னவேண்டும்?”

ஏகா:—என் இன்பமே! என் உயிரே! உன் அதரபாணம் தந்து என் ஆவியை காத்தல்வேண்டும்.

பங்க:—அது ஒன்றே போதுமல்லவா?

ஏகா:—உன் இஷ்டம் என்பாக்கியம்,

ஏகாம்பரம் இவ்வாறு கூறியவுடனே, பங்கஜவல்லி அவ்விடம் விட்டகன்று இரண்டடியெடுத்து அப்புறம்வைத்தாள். ஏகாம்பரம் அவள் தன்கருத்துக்கிணங்கினாலென்று பின்தொடர்ந்தான். அவள் உள்ளேசென்று கதவைமூடித்தாளிட்டாள். பின்னையாண்டான் ஏங்கி வெளியேநின்றான். பங்கஜம் கதவியின் பின்புறம் புன்னகையோடு அசையாது நின்றிருந்தாள்.

ஏகா:—அடி காமரஸக்ஞீ! உன்போலும் கன்மனக் காதலியை நான் கண்டிலேன். உன்னுடையதண்ணருள்பெறும் பாக்கியமில்லாத நான் தலேழிகழாய் வீழ்த்திறக்கின்றேன். பின்னர் சின்னாபின்னமாகச் சிதைத்துள்ள என் தேசத்தைக்கண்டு களிப்பாயாகவென்று உடைகளைக்களைந்து அங்குவீழ்த்தி வீழ்த்திறக்க விரைந்துசென்றான்.

பங்கஜம் சடக்கென்று கதவைத்திறந்து அவன் பின்னோடி தன் இருகாங்களாலும் அவனைப்பற்றித்தழுவி மார்போடணைத்து, அவன் முகத்தைத் திருப்பி முத்தமிட்டான்.

ஏகாம்பரம் எந்த நிமிஷத்தில் தான்சாவது நிச்சயமென்றெண்ணினானோ அப்போதே அவன் உயிர் அவனுடலை விட்டகன்றது. ஆகவே, இப்போது அவன்கண்கள் உட்சென்றன கழுத்து சாய்ந்தது. கால்கள் நிலத்திற்படிந்தில. சுவாசம் அறவேசின்றது பங்கஜ வல்லி சிறிது அச்சமுற்றவளாய், அவனை மார்புறத்தழுவிப் பிடித்த பிடிபைவிடாமல் கொண்டுவந்து மஞ்சத்திற்கிடத்தினான்.

பங்க:—அட என் கட்டழகா! இதென்னகோரம்! என்மேற்பழி சுமத்தவா இவ்வர்த்தராத்நிரியில் இங்குவந்தனை? உனக்கு என்மீது எவ்வளவு காதலிருந்ததோ அதனினும் பதின்மடங்கு உன்மீதெனக்கிருந்ததெனினும், உன் உண்மை நிலையைக்கண்டறியவன்றோ உபேகைசெய்தேன் என்கண்ணாளா! நான் உன்னைச் சோதித்தேனென்று நீ என் மனோபாவத்தையறிய இவ்வா றிருக்கின்றையோ? உண்மையில் நான் உன்னை இப்போதல்ல இரண்டு வருடகாலமாய்க் காதலித்தாளேனே. நாதா உன் கண்ணைத்திறந்து உன் கட்டழகியைப்பார். காலத்தை வினோக பூத்தலிற்காரியமில்லை. நான் பருகம்சேற்ற அமுதரசமே! என்று தன்முகத்தை அவன்முகத்தோடு பலதடவைகளில் பொருத்தினான். சைத்தியோபசாரங்கள் பலசெய்தான்.

நீங்கிய உயிரை உடலிற்கொண்டுவந்து சேர்க்கும் சஞ்சீவியப் போல்; காழுசர்க்கு அமுதசஞ்சீவியாகிய பங்கஜவல்லி தன் காதலனுடைய இதழைச் சுவைத்தவுடனே அவன் உடலில் 'உயிர்வந்து "காதலீ! விழுந்தேன்" என்னுஞ்சத்தத்தோடு விழித்துப்பார்த்தான் எந்த ராஜோத்தியானத்திலும் புஷ்பியாத பங்கஜம் தன் முகத்தை உற்றுப்பார்த்தவண்ண மிருக்கக்கண்டான்.

ஏகா:—காதலீ! (என்னும்வார்த்தை அவன்வாயினின்றும் வருவதற்கு முன்னமே,

பங்:—என் கட்டழகா! இத்தந்திரம் எங்குகற்றாயடா என்னுரையே என்று அவனைச் சேர்த்தனைத்துமுத்தந்தந்துமுகத்தோடு புகம்வைத்து, இருவரும் ஒன்றுசேர்ந்துமஞ்சத்திற்குயனித்தார்கள்

அவ்விருவரும் கூடியனுபவித்தசுகம் அவர்களுக்குத்தான் தெரியுமாதலால் அதைப்பற்றி நமக்கொன்றும் சொல்லத்தெரியாது

ஏகாம்பரம் இரண்டுமணிக் கெழுந்து, என்னை ஆட்கொண்ட அரசி! எனக்குயிர்த்த ஊர்வசி! பொழுது புலருந்தருண்மாயிற்று; போகவிடைகொடு.

பங்க:—என் மன்மதரூபா! உன்னைவிட்டு நான் எப்படித்தனித்திருப்பேன்? ஒரு நிமிஷமாவது எவ்வாறுசகிப்பேன்? இவ்வளவுசீக்கிரமாக என்னைவிட்டுப்பிரிவையென்று நான் எண்ணுகிலேனே எழில்வதனா ஐயோ! ஏது, என் உயிர்போகும்போ விருக்கிறதே. நான் சுகத்தைபனுபவிக்க எந்தாய்தந்தையர் சம்மதியாரா? ஒவ்வொருவரும் அனுபவிக்கவிழைவது சுகத்தைத்தானே? அங்ஙனமாக நீ என்னோடு செர்ந்திருந்தால் என் தாய் தந்தையர்க்காவது மற்றையர்க்காவது உண்டாகுந் திங்கென்ன? நீ என்னைவிட்ட கலலாகாது நானதர்க்கு உடன்படேன். நம்முடையகூட்டுறவு பொருத்தமற்றதென்று எந்த படித்த ஆண்பிள்ளையாவது என்னுடன்பேசி ஜயித்தக்கால் நீ போகலாம், விவாகம் செய்துகொள்வதனால் எந்த ஏற்றமென்ன? வழக்கமென்னும் ஒருசொல்லைத்தவிர மற்றென்ன சொல்லி என்னை ஜயிக்கக்கூடும், ஆணும்பெண்ணும் தனித்ததோர் விடத்தில் கேசித்துக்கொடுதலுக்கு கார்த்தர்வவிவாகம் என்றும், அது நூற்சம்மதமென்றும் எத்தனையோ ராஜஸ்திரீகள் கையாடவில்லையா? என்வகைமனத்தில் இதுஉத்தம மனமே யாதலால் நாம் அஞ்சவேண்டிவதென்?

ஆணும் பெண்ணும் ஒத்த கல்வி, அழகு, செல்வமுதலியனவாய்க்கப்பெற்று, இருவரும்சம்மதித்து ஒன்றுகூடி வாழும் வாழ்க்கையைப்பார்க்கிலும், கல்வி நலமில்லாதபெண்ணும் கல்விச் செல்வமுடைய ஆடவனும், படிப்புடைய பெண்ணும், படிப்பற்ற ஆணும் சேர்ந்துசெய்யும் நேசத்தைப்பார்க்கிலும் தாழ்த்ததோர் “கல்லா ஒருவன்றோள் சேர்தலினும் கற்றவனோடல்லற்படுவதழகன்றோ” என்ற படி என்கட்டழகனாகிய உன்னுடன் நெடுநாள் தனையும் கேசித்துப்பழகி உன்னை என் இன்பமணானாக அடைந்தேன் அப்படியே நீயும் என்னைத்தெரிந்து கேசித்தாய் ஆகவே நம்முடைய கூட்டுறவு சாலச் சிறப்புடையதேயாம் துரையே! என்னைவிட்டகல உனக்கு மனம் வந்ததா?

ஏகா:—என் குலதெய்வமே ! உன்னால் எனக்கு என்ன துன்பங்கள், கஷ்டங்கள் வரினும், நான் அவற்றைப்பொறுமையோடு அனுபவிக்கக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன் மனச்சாக்கிக்கு விரோதமாக நடவேன் நடவேன். உனக்குத்தெரியாத தென்னவிருக்கிறது? என் கட்டழகியாகிய நீ ஒன்றைச்சாதிக்கப்புகுந்தால் உன்னோடுபேசி ஜயிப்போர் யார்? என்னை நீ விவாகம் செய்துக்கொள்வையாயின் இந்தத் துன்பங்களெல்லாம் ஒழிந்துபோம் அன்றிலும் பேடும்போல நாமிருவரும் பிரியா நேசர்களாயிருக்கலாம் அல்லவா ?

பங்:—அதிருக்கட்டும். இந்தகூட்டுறவால் வந்ததோஷமென்ன?

ஏகா:—என்கண்ணே! நம்முடைய சம்மதத்தில் உலகம் இல்லை. நாமும், நம்மைச் சார்ந்தோரும் உலகத்தில் கட்டுப்பட்டிருக்கின்றோம் உன்னைப்பிரிதலால் எனக்கு ஒருநிமைநேரம் ஒருயுகமாகக் காணப்படுமெனினும் உலகத்திற்குப்பயந்து நடந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது இதைவிட எனக்கு அதிகஞ்சொல்லத்தெரியாது. இனி உன் கட்டளைக்கு எதிர் பார்க்கின்றேன்.

பங்:—என்துரையே! (அவனைக் கட்டியனைத்து முத்தந்தால்) நீ என்னைவிட்டுப்போனால், உன்னுயிர் என்னைவிடாது தொடர்ந்துவரும். அடிக்கடி உன் திருமுகத்தைக் சாளரவழியாகக் காட்டிக்கொண்டிரு நாளே இரவு 9 மணிக்கெல்லாம் என்னிடம்வரவேண்டும்.

ஏகா:—அப்படியே செய்கின்றேன். என் இன்பரசக் குயிலே என்று ஒருதரம், இரண்டிதரம், மூன்றுதரம் அவளுக்கு முத்தந்தந்து, பங்கஜவல்லிபால் விடைபெற்றுப்பழய பழகயிற்றைப் பற்றி ஏணிமேலேறச் செல்லுகையில் அவனுடைய தேகம்நடுங்கியது. தன் விடுசென்ற ஏகாம்பரம், ஏணியை இறக்கி, கயிற்றை அவிழ்த்து இரண்டையும் பத்திரப்படுத்தி, அறையின் உட்பக்கம்சாளரத்தருகே ஒருவரையொருவர் விடாது பார்த்தும ஸைக்னஞ்செய்துக்கொண்டிருந்தனர்.

பொழுதுபுலர்ந்து மணி ஒன்பதாயிற்று. இரண்டு அராபிக்குதிரைகள் பூட்டிய கோச்சுவண்டியொன்றுவேகமாய்வந்துகொண்டிருந்தது. குதிரைக்காரன் ரேன்ஸைப்பற்றி இழுக்க அது சித்தூர் செல்வ

கேசவமுதலியார் வீட்டுத் தெருமுகப்பில் வந்துநின்றது. அதனுள்ளிருந்து உயர்ந்த ஆடையாபரணங்களணிந்த இரண்டு ஸ்திரீகள் கீழிறங்கி முதலியார்வீட்டில் நுழைந்தார்கள்.

இவர்கள்வந்த ஒருமணிநேரம்பொறுத்து பங்கஜவல்லியின்தாய் மெத்தைமேற்சென்று சாற்றியுள்ள கதவைத்தட்டி. “அம்மா ! பங்கஜா ! மணி பத்தாயிற்றே. கதவைத்திற” என்றாள். பங்கஜம் திடுக்குற்று ஏகாம்பரத்தை உள்ளுக்குப்போகச்சொல்லி கட்டிவிவிருந்து அப்போதுதான் எழுந்தவள்போல் அவளுடைய நீண்டகன்ற கரிய குழல் நிலமிசை புரள, தெய்வ மோஹினிபோல் கதவைத் திறந்து “என்ன அம்மா ! மணி பத்தாயிற்று?”

தாய்:—இதென்ன தூக்கம் ? கண்கள் சிவந்தும், கூந்தல் சிக்குண்டும் இதழ்வெருத்தும் இருக்கிறதே. காப்பி சாப்பிட வருவை வருவையென்று எதிர்பார்த்திருந்தேன். நான் மேலேவர எண்ணிய போது, மிட்டாதார்-சோமசுந்தரமுதலியார்மனைவியும், அந்தம்மாள் நூத்தியும் வந்தார்கள். இந்நேரம் அவளோடு பேசிக்கொண்டிருந்தேன். உனக்கென்ன உடம்பு?

பங்:—ஒன்றுமில்லை நேற்றிரவு நெடுநேரம்வாசித்திருந்தேன்.

தாய் அவளுடைய கூந்தலைக்கோதிமுடித்து, கீழேவா, அவர்கள் உன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிறார்கள். இன்னும் நீ எப்போது காப்பி சாப்பிடுவது?

பங்:—இதுதான் உங்களுக்குவேலை. பார்க்கிறதும், கேட்கிறதும், எனக்கு உடம்புகுணமில்லையென்று சொல்லிவிடு. நான் இப்போது கீழேவரமாட்டேன்.

தாய்:—அப்படியல்ல. பங்கஜம் கீழேவந்து காப்பியருந்தி வருவையா.

பங்:—என்னைத் தொந்தரையெய்யவேண்டாம் காப்பியை இங்கேயனுப்பு. எப்போது வீட்டைவிட்டுத் தொலைவேனோ என்றிருக்கிறீர்களோ?

தாய்:—நீ போடியம்மா தாயே. உன்னோடுபேச எனக்குத்தெரியாது. (என்று கீழிறங்கிச்சென்றாள்.)

வந்தவர்கள் பங்கஜத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்றும் பெரிதும் விரும்பியதால், அவள் தாயாகிய மரகதம்மாள் வெள்ளிச் செம்பில் காப்பி யெடுத்துக்கொண்டு, வந்தவர்களை மேலே அழைத்துச் சென்

றாள் அப்போது பங்கஜம் மஞ்சத்திற்சயனித்தவண்ணம் “மனமோ ஹினி” என்னும் நாவலை வாசித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

வந்தவர்கள் இருவரும் சோபாவில் உட்கார்ந்தார்கள். மரகத மாள் தன்மகள் கையைப்பிடித் தெழுப்பி உட்காரவைத்து, அவன்கள் னத்தில் முத்தந்தந்து, என் கண்ணே ! காப்பியருந்து என்று அவள் வாயருகே செம்பைக் கொண்டுபோய்க் குடிப்பித்தாள்.

வந்தவர்கள்:—குழந்தைக்கு என்ன வுடம்பு ?

மரகதம்:—உடம்பு குணந்தான். இரவுபகலென்பதின்ற் வாசிப் பதுதான் அதற்குவேலை. இப்போது உத்தமணிக்குமேலாகியும் காப் பியருந்தவரவில்லை நானுகொண்டுவந்துகொடுத்தால்தான் உண்டு. வேலைக்காரியிடம் கொடுத்தனுப்பினால் கொஞ்சம்குடித்துவிட்டு மற் றதை அவளைக்குடிக்கும்படிச்செய்யும் எல்லாம் குழந்தையின் இஷ்டப்படிதான் நாங்கள் நடந்துகொள்வது.

வந்தவர்:—அது சரிதான். ஆனாலும் இப்படிப்படித்தால் உடம்பு என்னத்திற்குதவும்? உஷ்ணமதிகரித்து, தேகம்இளைத்துவிடு மே. நமக்கெல்லாம் கொஞ்சம் கல்வியிருந்தால் போதாதா? நாம்எங் கேபோய் உத்தியோகம் செய்யப்போகின்றோம்? பிறர் உதவியின்றி கணக்குப்போடவும், எழுதவுமிருந்தால் போதுமானது. என்னமோ உலகம் பலவிதம்.

மரகதம்மாள் தன்வாயைவலதுகையாற்பொத்தி தலையையசை த்துகுழந்தையைப்பற்றிஒன்றும்சொல்லவேண்டாம். கோபித்துக்கொ ள்வான் என்று ஸமிக்ளைசெய்தாள். வந்தவர்கள் பங்கஜவல்லியை நோக்கிக் குழந்தாய்! நாங்கள்வருகிறோம்மமா என்றபோதுமஞ்சத் திற்சயனித்துப் புத்தகத்தைப்படித்தபடியே அங்ஙனமேசெய்யுங்கள் என்றாள். அவர்கள் ழீறிமங்கினார்கள்.

இவ்வாறு ஒருநாளைக்கு நான்குபேர் ஐந்துபேர் பங்கஜத்தைப் பார்க்க வந்துகொண்டிருந்தனர் ஆனால் வருபவர்களுக்கெல்லாம் நமது பங்கஜவல்லியின் தரிசனங்கிடைப்பதில்லை. ஏன்? பங்கஜவல்லி யின் தாய்க்குத் தன்புத்திரியினிடத்துள்ள அச்சமே அதற்குக்கார ணம். மதன் தன்மீது கோபித்துக்கொள்வதால், வருபவரிடத்தில் பங் கஜத்திற்குத் தேக அபொளக்கியமென்றாவது, அவளை இப்போது பார்க்கமுடியா தென்றாவதுசொல்லிஅனுப்பிவிடுவாள்.

ஏகாம்பரமுதலிக்கும், பங்கஜம்மாளுக்கும் நாளுக்குநாள் நேசம் பெருகலாயிற்று. ஏகாம்பரம் பங்கஜத்தைவிட்டு ஒருகணமும் தரியான். பங்கஜம் ஏகாம்பரத்தை ஓர் இமைப்போதும் பாராதிரான். இவர்களுடையநேசம் நாளேற ஏற உரம்பெற்று வளர்ந்தது போல வேபங்கஜவல்லிக்கு வயிறும் வளரலாயிற்று.

நாம் இவர்களைச் சின்னேரம்விட்டு மற்றொருவிஷயத்தைக் கவனிக்கச் சொல்வோம்.

சேலம்ஜில்லாவைச்சார்ந்த முறப்பூர் மார்க்கத்தில் ஓர் உன்னத மாளிகையின் பின்புறத்தில் சுற்றிலும் புஷ்பச்செடிகள் வைத்துக் கொட்டகை அமைத்திருந்தது அங்கே எதிரெதிராகப்போட்டிருந்த நாகாலியில், எழுபதுவயதுகடந்த மாநிறமானதடித்ததேகமுடைய ஒரு கிழவரும், மார்பிற் பூணூலிலங்கும் மற்றொருவரும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் இப்போது யாது பேசுகின்றார்களென்பதை கவனிப்போம்.

பெரியவர்:—ஐயரே! நீர் எனக்குக் சினேகராயிருந்தும் நான் இப்படி வருந்துவதைப் பார்த்திருக்கலாமோ?

ஐயர்:—என்ன பிரபு! உங்களுக்கும் மனக்கவலையா? என்னலா கவேண்டியது. எதுவாயினும் இப்போதே சரிப்படுத்திவிடுகிறேன். உடனே தெரிவிக்கவேண்டும்.

பெரி:—என் மனோரதம் நிறைவேறுமாயின், உம்முடைய தரித்திரம் உம்பால் தரித்திராது.

ஐயர்:—ஏன்தெய்வமே! (அவர் கால்களைப்பற்றிக்கொள்ளல்) அப்படியே செய்யவேண்டும். நெடுநாளாகத் தங்கள் முகம்வாட்ட முற்றிருப்பதை நான் அறிவேன். என்றாலும், ஏழைப்பிராமணன் எப்படிக்கேட்பதென்றிருந்தேன் என்னுடைய நற்காலம் தாங்களே வெளியிட்டார்கள். அது எப்படிப்பட்டகாரியமானாலும் செய்துமுடிக்கின்றேன் என்னைப்பற்றித் தங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கும் நாராயணையர் ஒன்றைச்செய்துமுடிக்கவெண்ணினால் அதுமுடியாது போவதும் உண்டோ? தபைசெய்து சீக்கிரம் சொல்லுவண்டும் அரசே!

பெரி:—ஆஹா! என்ன அழகு! என்னகல்வி! என்ன சாதார்ப்யம் அவன் எழில்வதனத்தின் ஏற்றமும், தந்திபந்தி யன்ன பல்வரிசைகளும், வில்வனையானபுருவமும், ஐயோ! அவன் இனியசொல்லும் கரி

யகுழலும் ஒ-ஹோ ஹோ என்னென்பேன்? அவள் என்னை ஒருநாள்
நேசிப்பாளானால் ஒன்பதுகோடி பொன்தருவேனே! அவளுடைய
லக்ஷணத்திற்கும் என்னுடைய அவலக்ஷணத்திற்கும் அவளுடைய
பௌவனத்திற்கும், என்னுடைய கழத்தனத்திற்கும், அவளுடைய
கல்விக்கும், என்னுடைய மூடத்தனத்திற்கும் ஒவ்வா? அவளு
டைய தனம் என்னுடைய தனத்திலும் ஆயிரமடங் கதிகமல்லவா?
அந்தக்காமரசக் கன்னியாவது எனக்குக் கிடைப்பதாவது? அடிபங்க
ஜம்! தெய்வமோஹிநீ! உன் அமுதினுமினிய பிரசங்கத்தை ஒரு
மணி தேசகாலம் கேட்ட என்மனமே இவ்வாறு பேதிக்குமானால்,
பௌவன புருடர்களின்கதி என்னவாயிருக்கவேண்டும்? ஹா! மட
மானே! எந்தேனே! மங்கையர்க்கரசே! என்று சின்னேரம் வாய்
பேசாது நாகாலியிற் சாய்ந்துகிடந்தான்.

யுகைபுடைய நமது கதாவாசகர்கள் இக்கிழப்பேர்வழி பங்கஜ
வல்லியின் முதனாட்பிரசங்கத்திற்கு வந்திருந்த மிட்டா தாரனென்று
அறியாமற்போகார்கள்.

ஐயர்:— இவளா! அடா! நான் என்னமோ வென்றிருந்தேன்
இந்நேரம். இவள்தானோ இப்போது ஊர்முழுதும் பிரசித்திபெற்று
எல்லோர்வாயிலும் அடிபடுகிறவள்? அந்தபங்கஜவல்லிதானே? சே!
இதுதானாபிரமாதம். மற்றவர்கட்கானால் அதுசாத்தியப்படாதுதான்
எனக்கு அஃதொருபெரியகாரியமா? அவள் எப்படிப்பட்டமேடானு
மேடியாயிருந்தால்தானென்ன? என் கைம்மருந்தில் வசமாகாதவளா
பங்கஜம் படித்தவளானதால் சங்கீதம் ஒன்றினாலேயே அவளைக்கை
வசப்படுத்திக்கொள்வேன், இப்போதே உத்தரவு செய்புகள். உங்க
ளுக்கும் நமக்கும் இரண்டுமாதம்கெடுவு, தைமாதம் இருபதுதேதி
கெல்லாம் உங்களிருவருக்கும் மணமுடிப்பிக்கின்றேன். துரைகள்
தக்க சன்மானம்செய்யவேண்டும். ரொம்பவும்கஷ்டமிருக்கிறது. தங்
களுக்குத்தெரியாததல்ல.

கிழவன்:— வாஸ்தவந்தானா? நீ புகை நுழையாத இடத்திலும்
நுழைந்து காரியசாதகம் செய்யும் வல்லவனென்று கேள்வியுற்று
தான் இன்றுன்னைவரவழைத்தேன். இவ்விஷயத்தில் நீ சிறிதும்அச்
சப்படாமல் உனக்குவேண்டும் தொகையைக்கேள்யோசிப்பாதே.

ஐயர்:— பிரபோ! நானோ பரமஏழை. தாங்கள் பிரசித்திபெற்ற
வள்ளல், ஆதலால் தங்கள் திருவாக்கால் இவ்வளவுதருகிறேனென்று

தெரிவித்தால் நானதை ஒருபோதும் தடுத்துரையேன். பிரபுக்களி னுடைய தயவு என்போன்ற ஏழைக்கிருப்பதே போதுமானது.

கிழவன்:—என் கண்ணின்மணியை, காமரசத்தைக், கரும்பின் சுவையை எனக்குரிய மனைவி யாக்குவையாயின் உனக்கு ஐம்பதினா யிரம் ரூபாய் அட்டியின்றித்தருவேன்.

ஐயர்:—எவ்வளவு? எவ்வளவு?

கிழ:—ஐம்பதினாயிரம்?

ஐயர்:—என்ன ஐம்பதினாயிரம்?

கிழ:—ரூபாய்.

ஐயர்:—மற்றொருதரம் தெரியச்சொல்லுங்கள்

கிழ:—ஐம்பதினாயிரம் வெள்ளிரூபாய் தருகிறேன்.

ஐயர்:—அவ்வளவு போதும். அதிக ஆசைவேண்டாம். இப்போ தே பிரயாணப்பட்டடுமா?

கிழ:—தடையின்றிப் போகலாம். கைச் செலவுக்கு எவ்வளவு வேண்டும்.

ஐயர்:—தட்டுங்கள் ஆயிரம் ரூபாய்.

கிழ:—ஆஹா தடையில்லை. அங்குடக்கும் காரியங்களை அடிக் கடி எனக்குக் கடிதமூலமாகத் தெரிவித்துக்கொண்டே யிருக்கவே ண்டும்?

ஐயர்:—அப்படியே

கிழ மிட்டாதாரன் உள்ளேசென்று பத்துநூறுரூபாய் நோட்டு களைக் கொண்டுவந்துதந்தான் அதைப்பார்ப்பான் பெற்றுக்கொண்டு விடைபெற்று விடுகின்றான்.

வாசகர்களே! நமது பங்கஜவல்லி இப்போது என்ன ஸ்திதியி லிருக்கின்றான் என்பதை நாம் சென்றுகாண்போம் வாருங்கள்.

அன்றிரவு ஏகாம்பரம் பத்தரைமணிக்கெல்லாம் உண்டுடுத்துப் பங்கஜவல்லியின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான்.

பங்கஜம்:—நாதா! என்னுரையே! நம்முடைய நேசத்திற்குப் பங்கம்நேர்ந்ததே. நான் என்னசெய்வேன்? நமது இரகசியம் வெளிப் படுங்காலம் சமீபித்துவிட்டது

ஏகா:—ஆ! என்னசொன்னாய்! என் இன்பமே! அநென்ன விஷயம்?

பங்:—என்தாய் சென்றமாதம் என்னிடம்வந்து, நான் அதிகமாகியும் இன்னும் நீ முழுகாமலிருக்கிறையே என்றாள். அப்போது நான் ஐயப்பட்டு, தேகம் அதிக உஷ்ணமாயிருக்கிறதென்று ஒரே சொல்லாகச் சொல்லிவிட்டேன். நான் விட்டுவிடக்கமமாகி மூன்று மாதமாகின்றன இந்தச்சனியன் நமக்குத்தானா வந்துவாய்க்கவேண்டும்? எவ்வளவோ துணிவுடைய என்மனம் மிகநாணமுறுகின்றது. உன்னால் எனக்கு அவமானமும், என்னைப்பற்றிற்றுக்கு இவ்வுலக முள்ளாவும் நீங்காதயினமும் சம்பவித்ததே ஏகாம்பரத்தினுடைய அகன்றமார்பின்மேற் சாய்ந்து துக்கித்தாள்.

ஏகாம்பரம் அவள் கண்ணீரைத்துடைத்து, என் உயிரே! உனக்காகஎன்பிராணனைவிடவும் சித்தமாயிருக்கின்றேன். இதற்காகநான் செய்வேண்டிய காரியம் இளைத்தெனத் தெரிவிப்பையேல் இந்தக்ஷணமே செய்துமுடிக்கின்றேன். என்பிராணனே! நீ கண்ணீர்விடாதே. நான் இறந்துபோவேன். இப்போதெனக்கொரு யுக்திதோற்குகிறது. அதாவது நீ எனக்கு உரியமனையாளாவதே நானே பிறக்கும் தைமாதத்தில் முகூர்த்தநாளேற்படுத்தி சம்பிரமமாய் என்கண்ணாட்டியாகிய உன்னை விவாகம்செய்துகொள்ளுகின்றேன். உன் அபிப்பிராயமென்ன?

பங்:—உனக்குநான் மனைவியாவதற்கு என்னதடை? அத்தகையபொருத்தம் பிரமன் நமது விதியிலெழுதவில்லையே. அதைப்பற்றிப்பேசி யென்னபயன்?

ஏகா:—எனக்கு முதன்மனைவி யிருக்கின்றாளென்பது தானே? அவளை உனக்குக்குற்றேவல்செய்யும்படிச்செய்கின்றேன். என்ஆஸ்தி முழுது ம்இன்றே உன்னுடையதாக்குகின்றேன். நானும் நீ இட்ட வேலையைச்செய்கின்றேன் இன்னு மென்னசெய்ய வேண்டுமானாலும் செய்கின்றேன். என்கண்ணே! இதைவிடச்சிறந்ததும் தகுதியுடையதும் வேறொன்றிருக்குமென்று என் சுருத்திதிற்புலப்படவில்லை.

பங்:—உன்னை விவாகம்செய்து கொள்வதற்குமுன்னமே உனக்கு நான் பெண்டாயிருந்தே நென்பதை உன்மனைவி தெரிந்துகொள்வதனால் எனக்குண்டாகும் அவமானத்திற்காக நான் அஞ்சவில்லை. என் தாய்தந்தையர் உன்விட்டில் சம்பந்தஞ்செய்யமாட்டார்கள். அந்த இழவு என்னத்திற்கு? இந்துக்களிலுள்ள கொடியவழக்கம் ஒன்று? அநந்தக்கோடியிருக்கின்றன, என்செய்யலாம்? உந்தந்தை உன்தாயைக்கொண்ட இடமும், நீ உன்மனைவியைக்கொண்டதும் தாழ்ந்த

இடமென்று என் தாய்தந்தையர் பலதரம்பேசக்கேட்டிருக்கின்றேன் ஆதலால் நான் உனக்குமனைவியாகும்விஷயம் ஒருபொதும்முடியாது அதைவிட்டு வேறேதேனும் ஒன்றைமோசிப்பதே நன்மை.

ஏகா:—என் அமுதே! இவியும் மற்றொருவனுக்கோ வாழ்க்கைப்பட எண்ணியிருக்கின்றாய்?

பங்:—உம். எனக்கு இஷ்டம் ஒருகேடு. என்கல்லியும், நான் ஆனகோலமும் வெகுன்று ! இதுதானே கல்லியினமது? கல்லியா என்னைக்கெடுத்தது? கற்றலினால் அறிவும், அறிவால் ஞானமும் உண்டாகுமென்று நூல்கள்கூறுகின்றனவே. எனக்குற்ற தீங்கு யாதால் உண்டாயிற்று? என்னவோ எனக்கொன்றும் தெரியவில்லை. வெகுசீக்கிரத்தில் பைத்தியம் பிடித்துவிடும்போலிருக்கிறது. என் துரையே உன்னால் என் கற்பிழந்தேனென்று ஒருநாளும் துணிந்துகூறேன், என் அறிவிழந்து தேடிக்கொண்ட இத் துன்பத்தைப் பிறாறியாவாறு போக்குதல் உன்றாக்கடுமெனின் யோசி: இல்லையானால் நான் ஒன்று சொல்லுகின்றேன். இப்பதியிலுள்ள வயித்தியன்கூடாது. வேற்றுரிற்சென்று கர்ப்பத்தையழிக்கத்தக்க மருந்தை, வைத்தியபரீக்ஷையிற்றேரியவரிடமிருந்து கொண்டுவந்தால் நன்மையாயிருக்குமென்று நினைக்கிறேன்.

ஏகா:—என் இன்பரசக்குயிலே ! நாளை காலையே பிரயாணப்பட்டுப்போய் அழைத்துவருகிறேன். உன் மனோதையித்தை புறம்போகவிடாதே. என் அன்னமே! எதற்கும் அஞ்சாத். மனோதிடமுடைய நீயே தையித்தை இழப்பையாயின் நம்தியநடக்கை வெளிப்பட்டுப் போம்நம்முடைய நட்பைப்பேர்க்கவந்த அப்பாழங்கருப்பத்தை பங்கப்படுத்துவரையில் மனஞ்சோர்தல்கூடாது. இதை உன்நினைவில் அமுந்தவைத்தால் நம்மிருவர்க்கும் நன்மையாம்.

பங்:—என்னுடைய அபிப்பிராயமும் அதுவே. என்பிரிய மன்மதாங்க! உன்னுடைய போக்குவரவை யாரோ மறைந்திருந்துபார்ப்பதாக என்மனத்தே ஒரு உணர்ச்சியெழுந்தது. ஆகவே நீ இப்போதே இங்குசின்றும் கார்த்துசென்று நாளை இரவு பனிரண்டுமணிக்கு உன் தரிசனத்தைத் தரவேண்டும் என்றான்.

ஏகாம்பரம் அங்ஙனமே யாகுகவென்று அவளிடம் விடைபெற்றுச்சென்றான்.

அதிகாலை இரண்டுமணி யிருக்கலாம். ஏகாம்பரத்தின் அடுத்த வீட்டுத் தெருத்திண்ணையின்மேலிருந்து யாரோ ஒருவர் தேவகான மென்னும்படி.

இராகம்-காம்போதி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

அருள்புரித் தெந்தனை யாதரி - உனை
அன்றிவே றில்லை கௌரி மாதரி.

அநுபல்லவி.

இருள மமனமதி
இறைஞ்கம் ஒற்றியம்பதி

ஏகசராசர
மாகுபுராதனி

இம்மீன் தருளிய
உமையாண் டவிசிவ

தெருளுறவந்தவிதி
நிறைந்தசற்குணநிதி

லோகபராபர
யோகவராதனி

திரிபுர சுந்தரி
வடிவுடை யந்தரி

அருள்.

சரணங்கள்.

தொண்டார்குழா முழுதுள்
சொற்கொண்டினதுதிரு
தண்டனிடும்பெருமை
சந்தோஷமேவியுடல்

தாமதமீது

இராமலெந்நாளு

தனியோங்குனதழுகிய
களிகூர்ந்தெளியவனருகினி

சந்திதிவந்துசூழ்ந்ததே
மலரடியிணைதாழ்ந்தே
வாரிதிதன்னில்விழ்ந்தே
பூரித்தினிதாய்வாழ்ந்தே

பராமுகமாக

முன்னாடடியானேன்

தரிசனந்தந்து

வினிவந்து

அருள்.

அறிவறியாமற்செய்த
அடுத்தோரைப்பொழுதும்
சிறுமையிலலாமல்அஷ்ட
தீராதகோபமுறு

தேரினின்னும்

வாமல்சொல்லாடி

திருமாலுளமகிழ்
அருமாமறைமுடி

கம்மினைநீங்கவும்
ஆதரித்துத்தாங்கவும்
ஐஸ்வரியம்ஒங்கவும்
பகைஞர்தமைவாங்கவும்

மெந்நாளிலுமேமற

குலாவவுமேமொழி

சோதரியாமவளை

யாடல்செய்கோமளை

அருள்.

மயில்வாகனக்குகனைப்
மன்னுயிர்கள் யாவையுந்
பையல்திருக்காமியப்பன்
பச்சையப்பனுக்குள்

பாலிவினோதவி
ஓர்விசொலாகம்

பரமானந்தத்
திரமேமிகுகிரு

பயின்மசிற்ருணஞானி
தின்னுயிரென்றமானி
பதத்துக்கருள்நிதானி
துளமிரங்குபவானி

சாலிகபாலிமுன்
முனிதரிகுலி

தியாகர்கண்மணி
பாகரவணியே

அருள்.

இப்பாடலைப் பாடிக்கொண்டிருந்தார். ஏகாம்பரம் சங்கீதப்பிரியனாதலால், பாடல்முடியுந்தனையும் மெத்தைமேலிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். பாடல்முடிந்ததே ஏகாம்பரம் கீழிறங்கிப் பார்த்துப் பாடகன்மார்பில் பூனூலணிந்த வேதியனாயிருந்தான். அவனை நமஸ்கரித்து அன்போடும் பிரியவசனத்தோடும் தன்விட்டுக்கழைத்துக்கொண்டபோய் மெத்தையின் வெளிப்புறத்துறாவில் இருவரும் நாம்காலியில் எதிரெதிரே உட்கார்ந்தார்கள்.

ஏகாம்பரம்:—ஸ்வாமி! தாங்கள் எந்தவூர்?

வேதியர்:—நான் இருப்பது இப்படி வடக்கேநெடுந்துரம்

ஏகா:—இங்கு யாது காரியார்த்தமாக வந்ததோ?

வேதி:—எனக்குச் சங்கீதத்தில் கொஞ்சம்பழக்கமுண்டு. வைத்தியம் செவ்வையாய்த்தெரியும், சோசியம்சுமாராய்கணிப்பேன். இப்படி ஸ்தலயாத்திரை செய்யலாமென்று வந்தேன். என்னமோ பிராமணனுக்கு என்னகுறையாராவது தங்களைப்போன்ற பிரபுக்களிரண்டு பேர் சன்மானித்தால் என் பிரயாணம் நிறைவேறிவிடுகிறது.

ஏகா:—ஆஹா! தாங்கள்பாடுவது வெகு சுகமாயிருக்கிறது. சிறிதுநேரத்திற்குமுன் பாடிய உங்கள்பாடசாலைமுழுதும் கேட்டிருந்தேன். ஆந்தமாயிருந்தது. மற்றொருபாடல்கேட்கவிரும்புகிறேன்.

வேதி:—தங்கள் தயவிரந்தால் போதும் பாட்டுக்கென்ன இன்றைக்கெல்லாம் பாடச்சொன்னாலும்பாடுகிறேன்என்றுகூறி அடியிற் பிரசுரித்துள்ள பாடலைப்பாடலானான்.

இராகம்-பந்துவராளி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

மையலாகியொரு தையலாள்உனைநாடி.

மருவியணையவந்தாள்

மனிதர்க்குயர்விண்

மதனப்பயல்சண்

ணவரிடமடங்கா

னதமுடனடங்கா

மைய.

அநுபல்லவி.

வையம்புகழ்காக்களுர்
மகிமைவளர்வேளாள

மகாகனதைபெறு

நராதிபர்கண்மகிழ்

மங்களந்திகழ்கு

செம்பொனம்பதநி

வாழுமதிசல்லாபா

வம்சரத்தினதீபா

தநூதலமுடைய

தயாரசநயந

கன்சதங்கையணி

தம்பணிந்துருகு.

மனங்கொண்டமுகம்

தனம்விஞ்சுகப்

கியமேருவரையே

பராயதுரையே

மைய.

சரணங்கள்.

கொண்டல் நிகர்த்தமலர்க்

குலவு சிறைமயில்கள்

கொண்டை

நடமிடவருமுயர்

கொண்டல்.

குளிர்ந்தகடலலை

யெழுந்தலகில்உயிர்

யருந்திமலமிசை

விளங்கமழைபொழி

கொண்டல்.

கொக்குமரக்குயில்

பெற்றுவனத்திலொ

வர்க்கமனத் துயர்

ளிக்கஇடித்தெழு

கொண்டல்.

கூறுமர்ச்சுன

சாரதித்தொழில்

வீரலட்சுமி

காவச்சுத

னழகியரதமிசை

செயுமெழில்நாகரி

மகிழும்வரதனுப

னுயர்தொழில் துபுரி

கொண்டல்.

கோதறுகாவலர்
மாதவர்மாதவ
மேநகுதேவர்கள்
மாதமும்மாரிபெய்

கோல்வளையாமலு
மேயழியாமலு
பூசைவழாமலு
தேவளர்சீதன

கொண்டல் நிகர்த்தமலர்க்
குறிக்கும் விசித்திர இளங்
மண்டளமதிக்குங்கால்
வார்த்தைக்கிணைசொல்வேண்குத்

கொண்டை-கண்கள்
கெண்டை
தண்டை-அவள்
கண்டை

எண்டிசையினுமங்கைக்
இருப்பதுநாகரிக
கண்டவர் மயல்கொளுங்
கந்தரமுரசரி

கிணையிலையென்சொல்நாடு
மிசைந்திடுமலை நாடு
கொங்கைக்குநிகர் கோடு
செங்கைக்குள் வளர்கோடு

இங்கிதப்பெண்கள் எனும்பொனின் மிஞ்சுகை

யாணி

பொங்குமதன்கலை யின்கரைகண்டிடு

அமிர்தகேணி

மங்கைசெழுந்திரு வந்தருள் பங்கச

திராணி

துங்கசங்கிதமெனும் பயிர்தங்கிய

யுடையவாணி

பாணி

சுருணப்பூணி

காணி

அணிமதாணி

இடையொரு துடியினு
இனியஉரிசைதரு
விடைபுருடர்கன்மன
மிசையன வரதமும்

மிசைத்தகொஞ்சம்
ரசக்கியபுஞ்சம்
யெனச்சொல் கஞ்சம்
இருக்கும் அஞ்சம்

இதந்தந்திடுநல்
பதஞ்சிந்தொடுபி
நலங்கொண்டுகர
யருங்கண்டுமதி

வணஞ்சந்தமுயர்
ரபந்தஞ்சொலுவள்
ரிடந்தங்கரிவை
மயங்கும்படிநல்

இயலொடுநடனமி
அயல்ஒருவரையிது
எண்ணரியவஞ்சி வய
நண்ணுதவமிஞ்ச முனி

மெளநயமுடையவள்
வரையினும்அறிகிலன்
தோ பன்னிரண்டு
வோர் செய்வர்தொண்டு

ஏதில் அற்புத
மோகவுற்பவ
சாதிகித்திர
நீகளிப்புட

இந்திராசத்தியவரிசு
மந்தராவதனசோம

ஏரார்தனுவளர்
பேராகனசமு
சூரபுவியது
யாராகுணவ.

ஏழலகுபுகழ்
கான தொடையணி

இணைண்ணுத்தையிய நயகுண் சுபகர
மணியண்ணுத்தை மகி பதியரு ளியசுத

இலகுதங்கமலை
மொழுகுஞ்சரமு

இன்புறுவைந்தரு
முந்தரும்எங்கள்
இசைகாமியப்பன் தமிழ்க்கோ
புஜமேவுதானசுப்ப

மையலாகி.

ராஜலக்ஷணி
ரூபசித்தினி
ரேகையாத்தவள்
நேயனைத்தருள்

சந்திராதிரண்டபுய
சந்தராசின்தனைசெயும்

மாராதனக்கு
சாராசெயரண
சாராப்பலஓய்
ஜீராவிரிதரு

காவியெனுமழ
மார்ப ஒருவரை

நடுங்கவருமத
கிலண்டு தூரகத

நந்துதனந்தின
சௌந்தரரஞ்சித
ரமிர்தமேபொன்மாது
ராயமுகிலேநின்மீது

பேஷ்! பேஷ்!! கர்ணமிர்தம்! கர்ணமிர்தம்!! எல்லாம் அந்தத்
தேவியினுடைய கிருபாகடாக்ஷந்தான். மிகு மதுரமாயிருக்கிறது.

இச்சங்கீதத்தைப் பங்கஜவல்லி மெத்தைச்சுவரோரத்தில் வந்து
கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். இவளுடைய எழில்வதனம், அப்போது
சோடசகலைகளோடு பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் சந்திரப்பிரகா
சத்துக் கொத்திருத்தலைப் பாடகன்கண்டு வியப்படைத்து நமக்கெ
திரே நின்றிருக்கும் இவ்வெழில்வதனி யார்? என்றான்

ஏகா:—இவள் செல்வகேசவ முதலியாருடைய புதல்வி; தமிழ்
ழில் வல்ல பண்டிதை.

வேதி:—இப்பெண்ணுக்குக் குழந்தைக ளெத்தனை?

ஏகா:—இன்னும் விவாகமாகவில்லை.

வேதி:—விவாகமாகவில்லையா? நீர் சொல்வது என்ன அதிசயம்! உண்மைதானா? உங்களுக்கு நன்றாய்த்தெரியாதென்று நினைக்கிறேன்.

ஏகா:—அதேன் அப்படிச் சொல்லுகின்றீர்கள்.

வேதி:—ஹெனோரம் பங்கஜவல்லியை உற்றுநோக்கி, அப்பெண் இப்போது கர்ப்பவதியாயிருக்கின்றாளே. தாங்கள் விவாகமே ஆக வில்லையென்று சொல்லுவன ஆச்சரியமல்லவா?

ஏகாம்பரம் அதற்கொன்றும் பதில் சொற்றிலன்.

வேதி:—ஐயா! இவ்வூரில் சிறந்த வைத்தியபண்டிதர்கள் இருக்கிறார்களா?

ஏகா:—எல்லாம் இங்கிலீஷ் வைத்தியர்கள் தான் அதிகம்.

வேதி:—தமிழ் வைத்தியர்கள் இல்லையாக்கும்.

ஏகா:—எங்கோ இரண்டொருவர் இருப்பார்கள். அவர்களிடத்தில் யார் ஒளஷதம் வாங்கிப்புதிக்கிறார்கள்?

வேதி:—ஏன்?

ஏகா:—இப்போது உலகத்தில் இங்கிலீஷ் டாக்டர்களும், அவர்கள் செய்யும் வைத்தியமுந்தானே பிரபல்மாயிருக்கிறது.

வேதி:—எல்லாம் காலத்திற்கேற்றகோலம், ஸுவாஸகாஸம், க்ஷயம், பாண்டு, மேகரோகங்கள், நீரிழிவு, சூலை, கண்டமாலை, தொண்டைமாலை, பாரிஸவாயு, குட்டனோய், குறைநோய், நிமிர்மேக முதலிய கொடுமையான நோய்கள் இங்கிலீஷ்மருந்தில் தீருமா? யாரேனும் இதுவரையில் தீர்த்திருக்கிறார்களா?

ஏகா:—அதென்னவோ அந்தவிஷயத்தில் எனக்குப் பரிச்சயமில்லை. ஆனால் இப்படிப்பட்ட வியாதிகளுக்கெல்லாம் தமிழ் மருந்து தான் தக்கதென்று பலர் சொல்லக்கேட்டிருக்கின்றேன்.

வேதி:—அது வாஸ்தவமான விஷயந்தானே ஐயா, இங்கிலீஷ் காரர் இரணவைத்தியத்தில் சிறந்தவர்கள் என்றுசிலர் சொல்வதுண்டு அதைக்கூட நான்சம்மதியேன். ஏனெனில், இங்கிலீஷ்காரர்சத்ரம் செய்து ஆற்றமுடியாமல்விட்ட இராஜப் பிளவை முதலியவற்றைக் கர்னாடக பண்டிதர்கள், அவர்கள் வியக்கும்படி பச்சிலைகளாலும், சிறந்த ஒளஷதங்களாலும் ஆற்றியிருக்கிறார்கள் ஆதலால், வைத்திய நுட்பமுணர்ந்தோர் ஆயுர்வேதவைத்தியத்தையே அபேகியாநிற்பர் உங்களுக்குத்தெரிந்த இடத்தில் பாருக்கேனும் தீராதவியாதியிருந்து தெரிவித்தீர்களானால், நான் அதை ஸ்வஸ்தம் செய்கின்றேன்.

ஏகா:—அதிருக்கட்டும். முன்னே நமக்கெதிரே நின்றிருந்த விவாகமாகாத பெண்ணைப்பார்த்து கர்ப்பவதியென்றிரே அதென்ன குறிப்பாற்சொன்னீர்.

வேதி:—அம் மங்கைக்கரசி கர்ப்பவதியென்பதற்கு யாதொரு ஆகேசுபமுமில்லை வேண்டுமானால் நான் அதன் பொருட்டுப் பந்தயம் கட்டுகின்றேன்.

ஏகா:—இதென்ன உமக்குப்பயித்தியமா? அப்பெண் புஷ்பவதியாகி இன்னும் ஒருவருடம் ஆகவில்லையே அவள் என்னுடைபமாமன் மகளாயிற்றே. எனக்குச் சங்கதி தெரியாமலிருக்குமா? இனி அப்படிச்சொல்லாதியும், அவள் தாய்தந்தையர்கேட்டால் கோபிப்பார்கள்.

வேதி:—நானேன் அவள் தாய்தந்தையரிடம் தெரிவிக்கப்போகின்றேன். அவள் விவாகவதிடல்லவென்று நீர் சொன்னதால் அப்பெண் தற்காலம் கர்ப்பவதியாயுள்ள உண்மை ஸ்திதியைச் சொன்னேனே யொழிய, மற்றைப்படி அதனாலெனக்குண்டாம் நன்மையென்ன?

ஏகா:—மறுபடியும் அவள் கர்ப்பவதியென்றே சாதிக்கிறீரே. நீர் எதனால் அறிகிறீர்?

வேதி:—அவர் திருமுகத்தால்.

ஏகா:—அது எப்படியேனுமாகட்டும், தாங்கள் இன்னும் பத்துப் பதினைந்து நாள் இங்குயிருக்கக்கூடுமா?

வேதி:—தாங்கள் சித்தம். எனது பாக்கியம் எத்தனைநாள் வேண்டுமானாலும் இருக்கின்றேன்.

ஏகாம்பரம் வேதியனுக்குப் பிராமணர் ஹோடலில் போஜனத்திற்கு ஏற்பாடுசெய்தான்.

பாடகவேதியன் வந்திருப்பது, அவன்பங்கஜவல்லியின் முகக்குறிப்பாலேயே கர்ப்பவதியாயிருப்பதைத் தெரிந்துரைத்தது அவன் வைத்தியசாஸ்திரத்தில் தேர்ந்தவனென்று சொன்னது, அன்னிய நாட்டினனாயிருப்பது முதலிய விஷயங்களை அன்றிரவு ஒன்பதரை மணிக்கெல்லாம் சொல்லி விளம்பி ஏகாம்பரம் பங்கஜவல்லிக்குத் தெரிவித்தான். அவன் வேதியனை இரவு பதினொரு மணிக் குத்தன்னிடம் அழைத்துவரும்படி உத்தரவுசெய்தான்.

ஏகாம்பரம் இனிதுவந்து பதினொருமணிக்குச் சரியாக வேதிய ராகிய வெங்கடேச ஐயரைநோக்கி சுவாமி! தாங்கள் நேற்று எதிர் வீட்டு மெத்தைமேற்கண்ட பண்டிதையாகிய பங்கஜம் தங்களைப் பார்க்கவேண்டி அழைத்துவரச் சொன்னான். தயைசெய்து என்னுடன் வரவேண்டும்.

வெங்கடேசையர்:—பிரபு! இந்த அர்த்தராத்திரியில் அன்னிய தேசத்தானாகிய நான் காரணம்தெரியாமல் ஒருபெண்பா விருக்கு மிடத்திற்கு வருதல்கூடுமா? அது கூடாவொழுக்கமல்லவா? அதுசரியன்று. பொழுதுவிடிந்தபின் இருவரும்போகலாம்.

ஏ:—சுவாமி உங்களுக்கென்ன? தேவர்களுக்குக் கெடுதி நேர்ந்தால் என்பிராணனைத்தருகிறேன். இதுசத்தியம் இதோநமக்குமேலே காய்கிற சந்திரனறியச்சொல்கின்றேன். உங்களால் ஒருகாரியம் ஆகவேண்டியிருக்கிறது, எம்மிருவருடைய இரகசியங்களும் தமக்கு விளங்கும். நம்முடையவன்றி அன்னியருக்கு இவ்விஷயம் தெரியலாகாது. சிறிதும் அஞ்சாமல் என்னுடன்வாரும்.

வெங்:—என்னமோ ஐயா, நான் வெளியூரான். இங்கு ஏதேனும் ஆபத்தண்டானால் என்னைக்கார்ப்போர் யாருமில்லை. தங்கள் உறுதிமொழியை நம்பி உம்முடன்வருகிறேன். ஆனால்ஒன்றுயாரோ ஒருபெண் இவ்வூரில் கல்விமான்களெல்லாம் வியக்கத்தக்கபிரசங்கஞ் செய்கிறாளென்று கேள்விப்பட்டேன். அந்தம்மாள் தானோ இந்தப் பெண்.

ஏகா:—ஆம். அவள் இந்த இராஜமோஹினிதான் இப்பெண்கள் நாயகத்தின்திருநாமந்தான் பங்கஜவல்லி. மற்றவிஷயங்களெல்லாம் தமக்குப்பின்னால்விளங்கும். என்னோடு இவ் ஏனியின்மீதுநடந்துவாரும் என்று ஒருகயிற்றை இருவரும் பற்றிச்சென்றனர்.

பங்கஜவல்லி, ஏகாம்பரம். வைத்திய-வெங்கடேசையர் ஆகமுவரும் மூன்றுசோபாக்களில் உட்கார்ந்தார்கள். பங்கஜம் வைத்தியரிடம் தன் இடது காத்தை நீட்டி நாடிபரிகைச் செய்யும்படிக்கூறினால் வைத்தியர் பத்துநிமிஷம்வரையில் தீர்க்கமாய் நாடியைப்பரீசித்து பார்த்து அம்மா குழந்தாய் இப்போது நீ ஐந்து மாதத்துக்கார்ப்பிணியாயிருப்பதாகத்தெரிகிறது. நீ ஆண்டின்ளையைப்பெறுவாய். ஆனால்,

உன்மனதில் கவலை மிகுதியுமிருப்பதாகத்தெரிகிறது. மற்றொரு கெடுதியுமில்லை என்றான்

வைத்தியர் சொன்னதெல்லாம் சரியாயிருப்பதால் இனி நந்தீச் செயலை மறைத்தல்கூடாது. தன்னைஈன்றதாய் ஆசாரியர், உபாத்தியாயர் இம்மூவரிடத்தும் பொய்ம்மொழி பகரலாகாதென்று நீதிநூல்கள் முறையிடுகின்றன. அதிலும் வைத்தியரிடத்தில் பொய்ம்மொழி பகர்வது தீங்கைவிளைக்கும் ஆதலால் உண்மையைக்கூறுவதே நன்மையாகும். இவ் வைத்தியர் அன்னிய தேசத்தாராயிருப்பதால் நம் அந்தரங்கம் வெளிப்பட நியாயமில்லை என்று பங்கஜவல்லி தன்னுடையர்மாணித்துத் தன் அபிமானநாயகனோடு தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தைக்கூறித் தம்முடைய அந்தரங்கநேசத்தை வைத்தியரிடம் அறிவியும் என்றுகூறினான் ஏகாம்பரமும்எல்லாவிஷயத்தையும்விசதமாகத் தெரிவித்தான்.

வைத்தியர்:—பங்கஜத்தைநோக்கி அம்மா, தாங்கள் உள்ளதையுள்ளபடி தெரிவித்ததற்குச் சந்தோஷிக்கின்றேன். சிலமௌடீகர்கள் அச்சத்தாலோ, அவமானம் வருமென்றோ, வீட்டார்க்குப்பயந்தோ மற்றென்னகாரணத்தினாலோ நோயொன்றிருக்க அதைமறைத்து வைத்தியனிடத்தினில் மற்றொன்றைச்சொல்கின்றார்கள் நாடியை நாடிப்பார்த்து தேகஸ்திதியைத் தெரிந்துகொள்ளும் ஆற்றலில்லாத வைத்தியர்கள் அவர்தம் சொல்லைநம்பி அதற்கேற்ற ஔஷதங்களைக் கொடுக்கத்தின்று தேகஸ்திதியைக்கெடுத்துக்கொள்கின்றார்கள் எனினிடத்தில் அப்படிப்புருகினால் நான் அதற்கு ஏமாறேன். புத்திமான்களாகிய பெரியோர்கள், வைத்தியனென்று பேர் வைத்துக்கொண்டு வருபவரிடத் தெல்லாம் மருந்துவாங்கி உண்ணார்கள். வயதுமுதிர்ந்தவனும், குருபத்தி, ஈசுவரத் தொட்டும்பு, நற்குண நன்டைக்கைகள், கைவாசி முதலியன நிறப்பியுள்ளவனுமாகிய வைத்தியனிடத்திலேயே ஔஷதமுண்ணப்பிரியப்படுவார்கள். இதுநிற்க, உன்னுடைய கருப்பத்தை ஒருவாரத்தில் தேகத்திற்கு யாதொருகெடுதியும் நேராவண்ணமும் பிறரறியாதபடியும்கரைத்துவெளிக்கொண்டு வந்துவிடுகின்றேனென்றான். அங்ஙனஞ்செய்தால் ஐஞ்ஞாறுபாபாய் தருவதாக வைத்தியரிடத்தில் ஏகாம்பரம் உறுதிக்கூறினான். அதற்கு வைத்திய வெங்கடேசையர் ஒப்புக்கொண்டார். ஏகாம்பரமும் பங்கஜவல்லியும் சின்னேரம் தனித்த விடத்திலிருந்து கொசுகொசுவென்று பேசிக்

கொண்டிருந்தார்கள் அவர்கள்மெதுவாகப் பேசிக்கொண்டிருந்ததால் அவ்விஷயம் நமக்கு இன்னதென்று கேட்கப்படவில்லை சின்னேரத் திற்கெல்லாம் ஏகாம்பரமும், வைத்தியரும் எதிர்வீடுசென்றனர்.

பிராமணவைத்தியன் தனியேயிருந்து இவ்வாறுயோசிக்கலாயினான் "நாம் பங்கஜவல்லிக்கு ஓளஷதப் பிரயோகஞ்செய்து அவள் கருப்பத்தையழிக்குமுன், அவள் தாய்தந்தைக்கு இவ்விஷயத்தை அறிவித்தல்வேண்டும். அவ்வாறு செய்தாலொழியநாம்நாடிவந்துள்ளகாரியம் சித்தியாகாது ஆனால் நமக்கும் பங்கஜவல்லியின் தாய்தந்தைகட்கும் சிறிதும் பழக்கமில்லாததால் அவர்களை நாமே நேரிற் சென்று காண்பதைவிடக் கடிதமுலமாகத் தெரிவித்தலே நன்மையாகுமென்றெண்ணி, காகிதமும் எழுதுகோலு மெடுத்து அடியிற்வருமாறு கடிதமெழுதலாயினான்.

ம-ந-ந-ஸ்ரீ, சித்தூர்-செல்வகேசவ முதலியாரவர்கட்கு:—என்னால் அடியில் எழுதப்பட்டுள்ள விஷயத்தைப்படித்து ஆத்திரப்படலாகாது. மனம்வருந்துதலும்கூடாது. மனக்கிலேசத்தையொழித்து சித்தூர்க் கடைவீதியிலுள்ள ஹோடலில் நாளை இரவு 8-மணிக்கு என்னைவந்து காண்பீர்களானால் நடந்தேறிய எல்லாவிஷயங்களையும் விசதமாகத் தங்களுக்குத்தெரிவிக்கின்றேன். பின்னர் நடக்கவேண்டிய காரியத்தைப்பற்றி இருவரும் நேரில் பேசிக்கொள்ளலாம்.

விவாகமாகாத தங்கள் செல்வப்புதல்வியாகிய சௌபாக்கியவதி பங்கஜவல்லியம்மாள் ஐந்துமாதக் கருப்பவதியாயிருக்கின்றாள். என்பதை நேற்றிரவு நான் அறிந்தேன் உங்களுக்கு இவ்விஷயம்தெரிந்ததாகப் பங்கஜவல்லி அறிவாளானால் பிராணத்தியாகம்செய்துகொள்வது நிச்சயம். ஏதோ தெய்வச்செயலாய் நடந்துவிட்டது. இனி அதைப் பிறரறியாவண்ணம் செய்துகொள்ளவேண்டியது நம்மைப் பொறுத்தகடனும். இக்கடிதத்தைப்பிறரறியாதிருக்கும்பொருட்டே தங்களுக்கு ரிஜிஸ்டர் செய்தனுப்பினேன். கடிதத்தைப் படித்தவுடனே இரவு எட்டுமணிக்கு ஷே ஹோடலில் என்னைவந்து காணுங்கள் பின்னர் எல்லாம் விசதமாக விளங்கும். ஆத்திரப்படவேண்டாம். ஆயாசம்வேண்டாம் காரியம்கெட்டுப்போம்.

இப்படிக்கு:

வைத்திய-நாராயணன்.

சித்தூர்-செல்வகேசவ முதலியாருக்குக் கடிதம்சேர்ந்து முழுதும் வாசித்தபின்னர் தன்னைமறந்தவராய் ஒருமணிநேரம் சாய்நாத் காலியிற் சாய்ந்திருந்தார். மனங்கொள்ளாத துக்கத்தில்மாழ்கினார். இவ்விஷயம் உண்மையோ பொய்யோவென்று முதலில் எண்ணினார். பின்னர் தன்மனைவி இரண்டொருதரம்தன்னிடத்தில் பங்கஜம் முழு காதிருக்கின்றாளென்றுசொன்னது அவர் ஞாபகத்திற்குவந்தது இவ் விஷயம் நினைவுக்குவந்தபின்பு மிகவும் உளம்மாழ்கினார் பெருந்திகிலுற்று இதைத்தன்மனைவிக் கறிவிக்கவும்பயந்தார். அப்போதேசித் தூர்க் கடைவீதியிலுள்ள ஹோடலுக்குச்செல்லவெழுந்தார். மறுபடியும் நாத்காலியில் உட்கார்ந்து கடிதத்திலுள்ள கையெழுத்தைப் பார்த்தார். “வைத்திய-நாராயணன்” என்னும் பெயருடைய வைத்தியன் இவ்வூரில் இருப்பதாக நாம் இதுவரையில் கேள்விப்படவில்லையே அவன் என்னவருணத்தானென்றும் இதில் புலப்படவில்லையென்று பலவாறெண்ணினார். இவ்வாறு அவர்மனம் ஆலைபாய்ந்துகொண்டிருந்தது.

யாதோ காரியார்த்தமாக செல்வகேசவமுதலியார்மனைவி முன் கட்டிலுள்ள கூடத்துவிட்டுக்குவந்தவள் தனதுநாயகன்மெய்சோர்ந்துமுகம்வாடி யிருப்பதைக்கண்டு, அருகேசென்று உற்றுநோக்கி, அவர்மாஸ்பத்தொட்டுப்பார்த்து “என்ன ஒருவாறிருக்கின்றீர்களே உடம்புகுணமில்லையோ” என்றாள் அதற்குமுதலியார் ஒன்றுமில்லை ஏதோதேகம் அசதியாயிருக்கிறதுஎன, அவள் உண்மையென்றெண்ணி வேலைமேல் உட்சென்றாள்.

முதலியாருக்குப் பொழுது சிக்கிரம்தொலையவில்லை ஒவ்வொரு நிமிஷமும் ஒவ்வொருயுகமாகத்தோற்றுகிறது. மாலை ஆறாகி ஏழாகி, ஏழரைமணியாயிற்று, முதலியார் கீழே பட்டஞ்சு அங்கவஸ்திரமும் மேலேசரிகைவேஷ்டியுடனிருந்து, கையில் பொற்புணிட்ட தடியைப்பிடித்து வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு குறித்த ஓட்டலுக்குச் சென்று, “இங்கே வைத்தியநாராயணன் என்பவர்தான்” என்றுதான் தேடிச்சென்ற வேதியனையே வினவினார். வேதியன், “நீங்கள் யார்? உங்கள் பெயரென்ன, முதலியார், “என்பெயர் செல்வகேசவமுதலி” என்றார். வேதியர் “ஓஹோ நீங்கள்தானா? உள்ளேவாருங்கள்” என்றான். இருவரும் உட்சென்றனர்.

வைத்தியன், ஏகாம்பரத்திற்கும், பங்கஜவல்லிக்கு நட்டேறிய கடப்பாடி, தன்னை ஏகாம்பரம்கண்டதும், பங்கஜவல்லியைத் தான் பார்த்தவிதமும், தாய்தந்தையரிடம் இவ்விஷயத்தைத் தெரிவியாமல் தான் ஔஷதம் கொடுப்பது தகுதியல்லவென்றெண்ணி தங்களுக்குக் கடிதமெழுதினென்றும் முதலியாரிடம் சாந்தமாகக்கூறினான்

வைத்தியன் வாய்மொழியையெல்லாம்கேட்டசுத்துர் - செல்வ கேசவமுதலியார் துக்கமுடையவராய் கண்களில் நீர்பெருகநின்றார். வைத்தியன் அவராவேண்டும் சமாதானமொழிகளால் தேற்றினான் பின்னர் முதலியார் இரண்டாம்பேருக்குத் தெரியாமல் தன்மகளின் காரியத்தை முடிக்கும்படித்தெரிவித்தார். வைத்தியன்தான் மிட்டா தாரருக்குப் பெண்கொள்ள வந்திருக்கும் விஷயத்தைக் குறிப்பாகத் தெரிவித்தான் முதலியார் தன்பெண்ணின் கருப்பத்தைப்பக்குவமாயறித்து, சுகஸ்திதிக்குக் கொண்டுவந்தபின் உன் இஷ்டப்படியே அம்மிட்டாதாரனுக்கே தருகின்றேன் என்று ஆணையிட்டுரைத்து, இவ்விஷயத்தை நீ வெளிப்படுத்தாதிருப்பதாக உனக்கு ஆயிரம் ரூபாய் இனும் தருகின்றேனென்றும் கூறினார். அதற்குவைத்திடன்சந் தோஷித்து அப்படியேயாகுவென் றொப்புக்கொண்டான். முதலியார் விடைபெற்று விடுதிரும்பினார்.

இனி, வைத்தியன் பங்கஜவல்லிக்கு ஔஷதம் தந்து கருப்பத் தையழித்து மூன்று ஸநானம்செய்வித்து சுகஸ்திதியிற் கொண்டுவந்தானென்று வைத்துக்கொள்வோம்.

பங்கஜத்தின் தாய்தந்தைக்கும், வைத்தியன்-ஏகாம்பரம் ஆகிய நால்வருக்குமே இவ்விஷயம் தெரிந்திருந்தது. பங்கஜத்தின் தாய்தந்தையர் இவ்விஷயம் தங்களுக்குத்தெரிந்தும் தெரியாததுபோல நடகளிடம்நடித்து அவளிடத்தில் முகம்கொடுத்துப் பேசவுமனமின்றியிருந்தனர். வைத்தியர் பங்கஜவல்லி வீட்டுக்கு அடிக்கடி போக்குவருத்தாயிருந்தார்.

பங்கஜவல்லியின் தேகஸ்திதி நன்னிலமைக்கு வந்து ஒன்றரை மாதமாயிற்று. இவள் காமவிவாசத்திற் றிளைத்தவளென்று எவரும் கண்டறியாதபடி விளங்கினாள்.

முதன்முதல் செல்வகேசவ முதலியார் வைத்தியருக்கு அதிக ரகசியமாக ஆயிரம் ரூபா கொடுத்தார். ஏகாம்பரம் ஐஞ்ஞாறு ரூபாய் தந்தான்.

பங்கஜத்தின் தாய் தந்தையர் தன்மகளை வேம்பெனப் புறக்கணிக்கலாயினர். ஒரு வார்த்தையாவது அவளிடம்பேச அவர்கள் மனம் ஒப்பவில்லை. தம்முடைய செல்வப்புதல்வியின் வாய்வார்த்தையைக் கேட்கச் சதா இச்சையுடையவர்களாக விருந்தவர்கள் அவள் பேச்சென்றால் அவர்கள் முகங் கோணுவதைத்தெரிந்த பங்கஜவல்லிக்கு மனம்புண்ணியிற்று.

கற்பின் மங்கையையே உலகம்பூஷிக்குமென்றும், கற்புடையவளே தெய்வம் போன்றவளென்றும் உணர்ந்தாள் கற்புடமைக்குக் கல்வி முக்கியமானதல்லவென்றும், ஸ்திரீகளுக்கு உயர்தரக் கல்வியா லுண்டாகும் தீங்கு இத்தகையதென்றும் அவளுக்கு நன்கு புலப்பட்டது. தன் தீயநடக்கையைப்பற்றிச் சதா துக்கிக்கலானாள். இஃ திங் ஙனநிற்க.

ஒரு நாள் இரவு எழுமணிக்குச் சித்தூர் - செல்வகேசவ முதலியார் வீட்டின் தெருவாசற்படியில் இரட்டைக்குதிரை பூட்டிய கோச்சுவண்டியொன்று வந்து நின்றது, அதனுள் தடித்த தேசமும் உயர்ந்த வுருவமுமுடைய எழுபது வயதாகக்காணப்பட்ட ஒருவன் உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் வயதுசென்றவனாகக் காணப்பட்டனும், தேகம்வலியுடையவனாகவே விளங்கினான். அவன் தேகத்திலுள்ள ஒருரோமமாவது நரைத்திருக்கவில்லை என்ன ஆச்சரியம்! முட்பதுக்கெல்லாம் முழுதும் வெளுத்துக்காணும் இக்காலத்தில் எழுபது வயதுடைய இவனுக்கு நரையிலாதிருப்பதற்கென்ன காரணம்? கப்பு பூசிக்கொண்டிருக்கின்றானே? அல்லது நூறு நூற்றைம்பது புடந்தீர்த்த அயம்-அயக்கார்த முதலிய துண்டால் நரைவரா தென்கின்றார்களே அத்தகைய ஒளஷத முண்டவனாயிருக்கலாமோ? என்னவோ நமக்கொன்றுந்தோற்றவில்லை.

வண்டி தெருமுகப்பில்வந்து நின்றவுடனே, சித்தூர்-செல்வகேசவ முதலியாரும், வைத்தியனும் உள்ளிருந்து வந்தார்கள். வண்டியிலிருந்தவன் கீழிறங்கினான் இருவரும் அவனை உன்னுக்கழைத்துச் சென்றனர்.

இப்போது செல்வகேசவ முதலியார் வீட்டின் ஓரையில் அமைத்திருந்த நாகாலிகளில், வண்டியில்வந்தவன், வைத்தியன், பங்கஜவல்லியின் சோதரர், அவள்தந்தை ஆகிய இவர்கள் இருந்தார்கள்,

செல்வகேசவமுதலியார்: எல்லோரும் விட்டில் சேஷமந்தானே?

வந்தவன்:—ஆம். தங்களுடைய நல்லெண்ணத்தாலும், தெய்வாறுக்கிரகத்தினாலும் சேஷமமே.

செல்வ:—நான் எழுதியகடிதம் தங்களுக்குக்கிடைத்ததா?

வந்தவன்:—கிடைத்ததுதான் பிரயாணப்பட்டுவந்தேன்.

வைத்தியன்:—மிட்டாதார் அவர்களுக்கல்லவா. விவாகதினம் குறித்திருக்களா? எப்போது எந்த தேதியில் வைத்துக்கொண்டீர்கள்?

வந்தவனாகிய மிட்டாதாரன்:—இன்னும் மூன்று நாட்கள்தானிருக்கிறது. சுக்கிரவாரம் காலை 7½-மணிக்கு விவாக சுபமுகூர்த்தமென்று நம்மகுருக்கள் நிச்சயித்திருக்கிறார்.

வைத்தி:—வெகுசந்தோஷம். எனது பாக்கியம் தங்களுக்கென்ன, பிரபுக்களுக்கு எந்தக்காரியமும் நினைத்தால் ஆய்விடுகிறது.

பின்னர் சின்னேரம் எதையெதையோ பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அதையெல்லாம் இங்கெடுத்துக்கூறிவாசகர்க்கு அருவருப்புண்டாக எமக்கிட்யில்லை.

வண்டியில் வந்தவன் சேலம் மிட்டாதாரனென்று வாசகர்களுணர்வார்கள். செல்வகேசவமுதலியாரும், அவர் பிள்ளைகளும் மாப் பிள்ளையைப்பார்க்கவேண்டி இங்கழைப்பித்தார்கள். இப்போது பங்கஜவல்லியை ஒருபறையனுக்காவது கொடுத்துவிடுவதென்று நிச்சயித்துள்ள தாய்தந்தை முதுவினோர், இக்கிழ மிட்டாதாரனுக்குக் கொடுக்க இசைந்தது வியப்பாகாது.

இன்று சுக்கிரவாரம் சேலம் மிட்டாதாரர் விட்டில் சர்வாடம்பரத்துடன் விவாகமுகூர்த்தம் நடந்தேறுகின்றது. கலியாணப்பந்தலில் கிழமிட்டாதாரர் பக்கத்தில் உலகெலாம் பிரசித்திபெற்ற பங்கஜவல்லி உட்கார்ந்திருக்கின்றாள். அந்தோ என்ன அநியாயம் இது? பங்கஜவல்லியின் கல்லியின்பயன் இதுதானோ? இக்கிழக்கலியாணத்தைக் கண்டோரெல்லாம் மனமறுகாநின்றனர். மாங்கல்யதாரணம் ஆயிற்று. கிழவன்பாடுகொண்டாட்டமும், குமரிபாடுதிண்டாட்டமுமாய் முடிந்தது.

மூன்று நாட்கள்தனையும் விவாகமுகூர்த்தம் சம்பிரமமாக நிறைவேறியது நான்காநாள் சோமவாரமென்று நாம் சொல்லவேண்டிய திஸ்ஸை

ஆள்கிழவனையிருந்தாலும் ஆசைவிடுகிறதா? இல்லை இன்றுபங்கஜவல்லிக்கு நிஷேதமுகூர்த்தம். என்னநிஷேதமோ, என்னசந்தோஷமோ அது கடவுளுக்கேபிரிதி. பெண்ணையும் பிள்ளையையும் ஊட்டினுள் தள்ளினார்கள். நாமும் அச்சமயத்தில் என்னநடக்கிறது பார்க்கலாமென்று உடனே ஒருபல்வியுருவெடுத்து உள்ளே நுழைந்து சுவற்றில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தோம்

கிழவன்கட்டிலிற்போய் உட்கார்ந்தான். பங்கஜம் ஒருமூலையில் பதுங்குகின்றான்

கிழவன் எழுந்து பங்கஜத்தின் கரத்தைப்பற்றி என் கட்டழகி! இருவரும்மஞ்சத்தில்உட்காரலாம் வா. என்று அழைத்தான். அவள்கையைத் திமிறிக்கொண்டு அங்குதானேநின்றான்.

மீண்டும் கிழவன் பங்கஜவல்லி! என்னுடன் சேர்ந்துஉட்கார்ந்து வார்த்தையாட உனக்கிஷ்டமில்லையோ?

பதிலில்லை.

கிழவன்:—பங்கஜத்தின் ஒரு கையைப்பிடித்து மாதுசே! என்னைப்பார்? இதைன்ன கல்வியறியாத ஒரு நாட்டுப்புறத்துப்பாப்பைதேபோல மூலையிற்போய்ப் பதுங்குகின்ற முறட்டுத்தனம் செய்கிறையே! கல்லென்றாலும் - கணவன், புல்லென்றாலும் புருஷன், என்னும் பழமொழியை நீ இச்சமயத்தில் மறந்தனையோ? நீ கல்விகற்றதன் பிரயோசனம் இதுதானா? காலத்தை வீண்போக்கவேண்டுமென்பது உன் எண்ணமாயின், விரகவேதனையை என்னால் பொறுக்க முடியாதே? மாங்குயிலே! என்னேடுவா; இம்மஞ்சத்தில் உட்காரலாம்; இதோ இந்தப்படத்தைப்பார்; புருஷன்மனைவியரிருவரும் எவ்வளவு மனக்களிப்போடு தோண்மேல்கையிட்டுநிற்கிறார்கள். இதைப்பார்த்தாவது அதன்படி நடக்கக்கற்றுக்கொள்.

பங்கஜம் கையைத்திமிறிக்கொண்டு நான் அறிவில்லாதவள்தான் என்னைத்தொடவேண்டாம். என்று மூலையில் தலையுனாந்துநின்றான்

கிழவன்:—பொற்பாவாய்! நான் இவ்வளவு சொல்லியும் உன் மனம் இரங்கவில்லையே? எவ்வளவுநேரம் உன்கால்களோடு இம்முலையில் நின்றிருப்பாய் உன்னை நான்மிக்க புத்திசாலியென்று நினைத்தேன் அதற்கு நேர்விருத்தமாக நடக்கின்றாயே! உன்பிடிவாதத்தை விட்டு உன்பால் நெடுநாள்காதலுற்று என்பொருளைப் பொருள்செய்யாது கடிமணஞ்செய்த உன்மணாளனை இவ்வாறு உபேகைசெய்வது கல்வியறிவுடைய உனக்கழகல்ல நேரமாகிறது உன்கால்களும் நோகும். நீ நெடுநேரம்நிற்பதுஎனக்கு வருத்தத்தைத்தருகிறது. 'என்று அவள் கன்னத்தில் முத்தமிடலானாள்)

பங்கஜம்:—ஐயோ! நான் என்னசெய்வேன். என்னைத்தொடவேண்டாம் எட்டப்போ(என்று முகஞ்சுளித்துசிடுசிடுத்துப்பேசல்.)

கிழவன் பங்கஜவல்லியைச் செந்துக்காய்ப் பற்றித் தூக்கி மஞ்சத்திருத்தி அவள்கன்னத்தில் முத்தந்தாமுயன்றான் அவளதற்கிடந்தரவில்லை. மீண்டும் மிட்டாதாரன் சரசங்கள் பலசெய்யலானான். பங்கஜவல்லி உன்மத்தம் பிடித்தவள்போல உட்கார்ந்திருந்தாள். ஆசை வெட்கமறியாதென்பதுபோல, கிழவன் பங்கஜவல்லியைக் கட்டித் தழுவிப்போது அவள்ஸ்தனத்தில் பால்சுரந்துகிழவன் மாற்பைநனைத்தொழுகியது அவன் திடுக்கிட்டு வியப்பெய்தி இதைன்ன ஆச்சரியம்! என்று தன்னுள் என்னென்னவோ யோசிக்கலானான்.

கிழவன்:—பங்கஜம்! இதைன்ன நின்கொங்கையில் பால் சுரக்கிறதே? சிறுபிராயமுடைய நினக்கு இஃதெங்கிருந்து உண்டாயிற்று? உண்மையைக் கூறிவிடு. இல்லையானால் கஷ்டம்நேரும்.

பங்கஜம்:—அதிகம் பேசவேண்டாம்.

கிழவன்:—நான் கேட்டதற்குப் பதில்கொல்.

பங்:—சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை.

கிழ:—என்னடி! என்னையாரென்று நினைத்தாய்

பங்—தளர்த்தபருவமுடைய தனிகரென்று நினைத்துள்ளேன்.

கிழ:—நீ படித்தவளென்றுஎனக்குமுன்னமேதெரியும். உன்னை வியபிசாரியென் றறிந்திருந்தால்—

பங்:—கிழமே! நான் வியபிசாரியல்லாதிருந்தால் உன்னால் ஆவதென்ன? நீயொரு மரப்பாவையானே

கிழ:—நான் மரப்பாவையென்பதும், ஆணைமென்பதும் சிறிது நேரத்திலுணர்வாய். அதிருக்கட்டும் நீ எத்தனைபிள்ளை பெற்றிருக்கின்றாய்?

பங்:—பதினாறு.

கிழ:—பதினாறு பிள்ளைகள்பெற்ற பதிவிரையா?

பங்:—ஆமாம். உனக்குப் புருஷத்வமிருந்தால் இன்னும் பதினாறுபெறுவேன்.

கிழ:—வியபிசாரத்தொழிவிற் கைதேர்ந்தவள் என்னை யேன்மணந்தாய்?

பங்:—மணப்பித்தவர் வேறொருவர்.

இம்முறை கிழவனுக்குப் பதில்சொல்லத்தெரியவில்லை புருஷத்தன்மையென்பது இவனிடத்தில் எட்டுணையும்கிடையாது பங்கஜவல்லிபுஷ்பவதி யாவதற்குமுன் ஒருநாள் அவள் பிரசங்கம்செய்து கொண்டிருக்கக்கண்டு, அவளுடைய பேரழகிற்கும் கல்விசாதுரியத்திற்கும் ஆசைப்பட்டவனாய் எப்படியாவது பங்கஜவல்லியைமணந்து அவளோடு சேர்ந்துட்கார்ந்து வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்தால் போதும் என்றுநினைத்தான். பங்கஜம் இவனுக்குமனைவியாகக் கூடியவளல்லளெனினும், அவள்கன்மவசத்தால் ஏகாம்பரத்தோடிணங்கித்தனகற்புநீக்கினமையின் இக்கதிக்குள்ளானாள்.

கிழவன் நீளயோசித்து இனிபங்கஜத்தைச் சமாதானவார்த்தைகளால் அவளைக்களிப்பித்து அவளுடைய நேசத்தைப் பெறவேண்டுமென்று தன்னுட் டீர்மானித்தவனாகிப்பெண்ணே! பங்கஜம்! என் ஆஸ்திமுழுதும் உன்னுடையதேயாம். உன் இஷ்டப்படி நான் நடந்துகொள்ளக்காத்திருக்கின்றேன் கல்வியில்கலைமகளையொத்தநீயென்னமோவிபசாரம் செய்திராயென்பது எனக்குத் தெரியும். ஆயினும் உன்தனத்தில் பால் உண்டான காரணத்தை எனக்கறிவிக்கவேண்டுகின்றேன். உன்மையைஎன்னிடங்கூறி, உன்னுஷ்டப்படியிருக்கலாம்

உன் இச்சையைப்பூர்த்திசெய்ய என்னால் ஏலாதென்பது நிச்சயமே எனினும், நீ என்பால் அன்புடையவளாக நடந்துகொண்டால் அஃதொன்றே போதுமானது என்றோடு சேரவிருந்து பேசிக்கொண்டிருந்தால்போதும். உன்இச்சையைப் பிறரறியாவாறு உனக்கேற்றபுருஷனோடுசேர்ந்து நீசுகித்திருக்கலாம் இதுஎன்மனப்பூர்வமான எண்ணம் உன்னுடைய பேரழகிற்கும், பெருங் கல்விக்கும் காதலித்து உன்னைக் கடிமனம்புரிந்தேன் உன்னை எனக்கு மனையியாக்குவதற்குப்பெரிதும் முயன்ற அந்தணனுக்கு ஐம்பதினாயிர வராகன் தந்தேன் என்று கிழவன்கூறி முடித்தபின் பங்கஜவல்லி அவனைக்கட்டி முத்தமிட்டு என் மனாளரே! நான் தங்களை இரண்டொருவார்த்தை அதிகம் சொன்னதற்காக மனம் வருந்தவேண்டாம் பெருங்கல்வியினை புடைய நான்பெண்களுக்குரிய முறைபிறழ்ந்து என் கற்பிழ்ந்திருப்பேனென்று தாங்கள் சந்தேகித்தது முழுதும்பிசகு இதுவரையில் நான் தூர்நடத்தையிற்பிரவேசித்தவளல்ல இனி எவ்வாறுநடப்பேனோ அதை இப்போது தெரிந்துசொல்லமுடியாது. ஆனால் என் கொங்கையிற் பால்சுரத்ததற்குக் காரணமென்னவெனில், குழந்தைகளிடத்தில் ஏனக்குப்பிரீதியதிகம் என்பதாய்க்குக் கடைசியாகப்பிறந்த தோர்சிறுமகவை நான் அடிக்கடிஎடுத்து என் தனத்தை அதன்வாயில் வைத்துச் சுவைப்பித்திருப்பதுவழக்கம். இவ்வாறிரண்டு மாதகாலம் செய்துவருகையில் என்மார்பிற் பால்சுரக்கலாயிற்று அதைக்கண்ட என்மனம் அச்சமுற்றது அதுமுதலாக அக்குழந்தைக்கு என்மார்பைச்சுவைக்கத்தருவதில்லை. எனினும், அக்குழந்தையின்நினைவுவரும் போதெல்லாம் என்மார்பிற் பால்சுரப்பதுண்டு. சின்னாட்குமுன் அக்குழந்தை அம்மைவார்த் திறந்துபோயிற்று இன்னரும் அந்தநினைவு வருந்தோறும் பால்சுரப்பது வழக்கமா யிருந்தது இப்போது தங்கள் கை என்மார்பிற்பட்டவுடனே அக்குழந்தையின் நினைவு வந்து உடனே பால்சுரக்கலாயிற்று, இதுதான் உண்மையானநிஷயம். இனிஎன்னி - த்தில் இத்தகைய சந்தேகங்கொள்ளவேண்டாம்

என் கட்டழகா! 'கற்கக் கசடறக் கற்றபின்நிற்க அதற்குத்தக' என்று திருவள்ளுவர் திருமொழியை நான்படித்தபின்னரும், பெண்களின் கற்புக்குரிய முறைதவறி நடப்பேனோ? எவ்வளவோ நீதிநூல்களையும், வேதாகம புராணைதிகாஸங்களையும், ஐயந்திரிபத ஓதியுணர்ந்த நான் என்கற்பைப்போக்கிக்கொள்வது கூடுமோ? தாங்கள் அறி

வீற் சிறந்தவராயிருந்தும், என்பால் சந்தேகங்கொள்ளநேர்ந்ததுஎன் னுடைய பூர்வகன்மவசத்தின் பெருக்கேயாம், ஹா! நான் இரவுபக லென்பதின்றி கல்விபயின்றதும், கண்ணை இமைகாப்பதுபோல், என் கற்பைக்காத்திருந்ததும், என்னுடைய ஒழுக்கநடையும் என்னவா யிற்று? தங்களுடைய ஒருசொல்லால் அவ்வளவும் பிரயோசனமற்ற தாயிற்றே ஹா! தெய்வமே! இது உன்திருக்கூத்தே? என்று பெரு மூச்செறிந்து முகஞ்சுளித்து மஞ்சத்தைவிட்டுக் கீழேகுதித்து ஒரு புறம் நின்றுகொண்டான்.

கிழவன் கீழிறங்கி, பெண்ணே! நானுன்னை அடித்தேனா, வை தேனா? என் உடலினின்றும் உயிரைப்பிரிப்பதுபோல், என்பக்கத்தி ருந்த நீ திடீரென்று கீழிறங்கிவந்து இங்கு நிற்பானேன்?

பங்க;—போதும் உங்களுடைய உறவு. வியபிசாரியிடத்தில்உங் களுக்குப்பேச்சென்ன? என்மனம் அழல்விட்டெனிகிறது. என்னைத் தொடவும்வேண்டாம். நான் உம்மிடம் பேசவுமாட்டேன்.

கிழவன்.—என்கட்டழகி! பங்கஜவல்லி! இப்போதுதான் உனது உண்மையறிந்தேன். பிள்ளைபெறாத சிலர்குழந்தைக்கு மார்பைச் சுவைக்கத்தருவதால் பால் சுரப்பதாகக்கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். இவ்விஷயம் எனக்கு எப்படித்தெரியும்? நான் உன்னை அவசரப்பட் டுப் பேசியதற்காக என்னை மன்னிக்கவேண்டும் என்றான்.

பங்கஜவல்லி மன்னித்தேன் என்றான்.

அதுமுதலாகக் கிழவனைப் பங்கஜம் தன் இஷ்டப்படிநடத்தலா னாள். ஆறுவருஷத்திற்கெல்லாம் அவள்மூன்று ஆண்மக்களையும்ஒரு பெண்குழைந்தையையும்பெற்றாள். பெருக்கு மிட்டாதாரன்குழந்தை யென்றுவளர்ந்து அவன் ஆஸ்திக்குரியவராயினர். ஏழாவதுவருஷம் முதலிலேயே கிழவன் மலைமிகைஏறி மாண்டொழிந்தான், அவருக் குப்பின்னரும் கருப்பமுண்டாக அதை அழிக்க முயன்றதால் அவ ளும் பொன்னுலகம் போய்ச்சேர்ந்தாள் என்று இக்கதையை இவ்வ ளவில் முடிக்கின்றோம்.

உலகீர் !

பெண்களுக்குக் கல்வியினால் நற்குண நன்னடக்கைகள் உண்டா
மென்று சிலர் மனப்பால் குடிக்கின்றனர். அவர்கள் கருத்து நம்மு
டைய அனுபவத்திற்கு நேர்விருத்தமாயிருப்பதால், இதை எழுதலா
ளோம். கற்புடைமைக்குக் கல்விமுக்கியமல்லவென்று இக்கனையால்
நன்குபுலப்படும். சிறிதும் கல்வியறிவில்லாத எத்தனையோபெண்கள்
தங்கணவரைத் தெய்வமாக எண்ணி வழிப்பட்டு கற்பாசிகளாகிஜொ
சிப்பதைக் காண்கின்றோமாதலால், கல்வி கற்புக்காவசியக மென்பது
கூடாது. பெண்களுடைய தற்காலக்கல்வியானது குடும்ப விவகாரமு
தவிய காரியங்களை ஒழுங்குபெறநடத்தவும், சாதுரியமாகப்பேசவும்,
தன் குற்றத்தைப் பிறரறியாதிருக்குமாறுநடத்தவும், பயன்படுகின்ற
தென்பதனை உலக அறிவுடையோர் உணரா நிற்பர்—சுபம்.

பங்கஜவல்லிக் கதை

முற்றிற் று.

